neporecivi argumenti o istinitosti MUHAMMEDOVOG sallallahu alejhi ve sellem poslanstva

dr. Abdul-Muhsin bin Zebn el-Mutajri

ORIGINALNI NASLOV:

الأدلة الجلية على صدق خير البرية صلى الله عليه وسلم

El-Edilletul-dželijje 'ala sidki hajril-berijje, sallallahu alejhi ve sellem

NASLOV PRIJEVODA:

Neporecivi argumenti o istinitosti Muhammedovog, sallallahu alejhi ve sellem, poslanstva

AUTOR:

dr. Abdul-Muhsin bin Zebn el-Mutajri

PRIJEVOD:

Smail Handžić

REDAKTURA PRIJEVODA:

Bilal Dervišić

RECENZIJA PRIJEVODA:

Elvedin Pezić

LEKTOR:

Sumeja Đurić

DTP:

Teufik Mešić

DIZAJN KORICE:

Adis Bajramović

IZDAVAČ:

Udruženje Orijent

ŠTAMPARIJA:

Amos Graf, Sarajevo

TIRAŽ:

200

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

28-31-184.3/.4

ABDUL-Muhsin bin Zebn el-Mutajri
Neporecivi argumenti : o istinitosti Muhamedovog, sallallahu alejhi ve selem, poslanstva / Abdul-Muhsin bin Zebn el-Mutajri ; [s arapskog jezika preveo Smail Handžić]. - Sarajevo : Orijent, 2011. - 192 str. ; 24 cm

Prijevod djela: El-edilletul-dželijje ala sidki hajril-berijje, sallallahu alejhi ve sellem. - Bibliografija i bilješke uz tekst

ISBN 978-9958-9899-3-3

COBISS.BH-ID 19015942

dr. Abdul-Muhsin bin Zebn el-Mutajri

NEPORECIVI ARGUMENTI

O ISTINITOSTI MUHAMMEDOVOG, SALLALLAHU ALEJHI VE SELLEM, POSLANSTVA

Prvo izdanje

Sarajevo, 2011. godine

RIJEČ IZDAVAČA

Neka je hvala Allahu, Mudrom i Sveznajućem Stvoritelju, koji je poslao Svoga Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, sa jasnom uputom kao milost svim svjetovima, i neka je Allahov blagoslov i spas na Njegovog miljenika i posljednjeg poslanika i na sve one koji slijede Istinu i Pravi put do Sudnjega dana.

Nijedna istaknuta historijska ličnost nije toliko osporavana i napadana, ali istovremeno i prihvaćena, kao što je poslanik Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem. Već od samoga početka njegove vjerovjesničke misije mekkanski idolopoklonici i nevjernici utjerivali su ga u laž, nazivali pogrdnim imenima i osporavali njegovo poslanstvo. Osporavanje Muhammedovog, sallallahu alejhi ve sellem, poslanstva i poslanja nije prestalo ni do dan-danas, samo je mijenjalo svoje forme i intenzitet. Ta činjenica nije ništa drugo do Božanska zakonitost u odnosima između istine i laži. Uzvišeni Allah kaže: **„Tako smo svakom vjerovjesniku neprijatelje određivali, šejtane u vidu ljudi i džinna, koji su jedni drugima kićene besjede govorili da bi ih obmanuli, a da je Gospodar tvoj htio, oni to ne bi učinili; zato ti ostavi njih i ono što izmišljaju."**[1]

Nastankom orijentalizma i orijentalističkih studija, negiranje i osporavanje Muhammedovog, sallallahu alejhi ve sellem, poslanstva nastavilo se još intenzivnije i poprimilo je nove oblike.

U novije vrijeme, osporavanje poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, a tako i njegovog poslanstva, uzelo je jednu novu i krajnje perfidnu formu, a to je ismijavanje i omalovažavanje njegovog lika kroz karikature i negativne tekstove, pod izgovorom slobode mišljenja i govora, što za krajnji cilj ima negirati njegovo poslanstvo.

Osnaženi i ohrabreni sve češćim napadima na islam i njegovog Poslanika, kako na Zapadu, tako i na ovim našim prostorima, na scenu dolaze i agresivni ateisti, koji su otvoreno počeli nasrtati na islam i njegove vrijednosti.

1 Prijevod značenja El-En'am, 112.

Kao odgovor na sve ove napade na islam, Kur'an, a posebno na ličnost i misiju posljednjeg poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, nastala su mnoga udruženja, internetske stranice, te održane mnoge konferencije i okrugli stolovi s ciljem odbrane i zaštite ličnosti i djela Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. U tu svrhu napisani su mnogi tekstovi, održana mnogobrojna predavanja i napisane vrijedne knjige u kojima su se iznijeli nepobitni argumenti o istinitosti Muhammedovog, sallallahu alejhi ve sellem, poslanstva i uzvišenosti njegove misije. Jedno od takvih pisanih djela jeste i knjiga koja je pred vama, „Neporecivi dokazi o istinitosti Muhammedovog, sallallahu alejhi ve sellem, poslanstva". Autor knjige je dr. Abdul-Muhsin ibn Zebn el-Mutajri, profesor na Kuvajtskom univerzitetu, koji je nedavno bio i u posjeti Bosni i Hercegovini i izrazio želju da se ova vrijedna i korisna knjiga prevede i na naš jezik.

Autor je pisao o temi na jedan poseban način. On nije iznosio one klasične i tradicionalne argumente o istinitosti misije i djela posljednjeg Poslanika, nego je znalački, sadržajno i koncizno, a istovremeno i dovoljno opširno, naveo argumente koje je pomnim i detaljnim iščitavanjem izveo iz životopisa Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Stoga je ovo djelo posebno, kako po svojoj koncepciji, tako i po sadržaju. Knjiga je namijenjena kako muslimanima, tako i nemuslimanima. Muslimanima je potrebna da bi, čitajući je, učvrstili svoje vjerovanje u poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, i ojačali svoju ljubav prema njemu, dok je nemuslimanima napisana da bi imali jednu kompletnu i objektivnu sliku o posljednjem Božijem Poslaniku.

Ova knjiga je još jedno u nizu vrijednih i korisnih izdanja „Udruženja Orijent", koju srdačno preporučujemo svim čitaocima na našem jezičkom području, a za sve one koji su na bilo kakav način učestvovali u njenom izdanju na bosanskom jeziku, molimo Uzvišenog Allaha da ih obilato nagradi. Amin!

Abdulvaris Muris Ribo

UVOD

Potpuna zahvala pripada samo Allahu koji je Svoga Poslanika poslao sa jasnom uputom i istinskom vjerom kako bi prednjačila nad svim svjetskim religijama, pa makar to bilo mrsko mnogobošcima. Neka su potpuni salavati i selami na našeg vjerovjesnika Muhammeda, sina Abdullahovog, poslanika koji je donio uputu i bio primjer svim ljudima. Njega je Uzvišeni Allah poslao cjelokupnom čovječanstvu, a dokazi njegovog poslanstva su toliki da nadmašuju čula vida i sluha onih koji u grudima nose čisto srce, koji su ih spremni saslušati i o njima svjedočiti. Allahu moj, blagoslovi, prenesi selam i podari svako dobro našem vjerovjesniku Muhammedu, njegovoj porodici, ashabima[1] i svim ljudima koji ih u dobročinstvu slijede do Sudnjega dana.

U posljednje vrijeme sve više je izraženo lažno etiketiranje Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, plasiranjem mnogobrojnih laži, mahana i uvreda kojima se muslimani nastoje odvratiti od islama ili kojima se nastoji umanjiti njihova ljubav prema njihovom Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem. Oni koji se služe takvim nečasnim metodama uopće i ne znaju da veličina islama u srcima muslimana premašuje veličine najuzvišenijih planina, što je, zapravo, jedno od tumačenja riječi Uzvišenog Allaha: **„I oni lukavstva svoja pletu, a Allah zna za lukavstva njihova, samo što lukavstva njihova ne mogu brda pokrenuti."**[2] Dakle, njihove spletke ne mogu ukloniti postojani iman iz srca muslimana kao što to ne mogu učiniti ni sa postojanim planinama.

Na upućene psovke mi nećemo psovkama uzvraćati. Uvredama se služe oni koji ne posjeduju snagu argumentacije! Iako blještavilo istine jasno obasjava ljudske vidike, za razliku od zablude koja navodi na nedoumicu i sumnjičenje, na upućene uvrede uzvratit ćemo jasnim i neporecivim argumentima kako bismo obezvrijedili krhku argumentaciju oponenata, i na taj način onome koji traga za istinom pomogli razlučiti istinu od laži. To je bio i povod pisanja knjige „Neporecivi argumenti o istinitosti Muhammedovog, sallallahu alejhi ve sellem, poslanstva".

1 Ashabi su prijatelji Allahovog Poslanika koji su se susreli s njim, povjerovali u njegovo poslanstvo i sa tim ubjeđenjem okončali svoj život (op. prev.).

2 Prijevod značenja Ibrahim, 46.

U ovoj knjizi sabrao sam neke dokaze koji nesumnjivo dokazuju istinitost Vjerovjesnikovog, sallallahu alejhi ve sellem, poslanstva, i sa kojima se obznanjuje neporeciva istinoljubivost svih njegovih izgovorenih riječi, koje sam sabrao iz njegove bibliografije, iz mnoštva njegovih djela, riječi, svjedočenja ljudi – bilo da su njegovi sljedbenici ili njegovi neprijatelji – a svakako tu su i neki racionalni dokazi koji zauzimaju važno mjesto u argumentaciji. Mnogobrojna svjedočenja koja idu u prilog našoj argumentaciji dolaze od onih ljudi koji su prihvatili islam.

Nakon toga, slijedi posebna tema u okviru koje sam iznio dokaze koji potvrđuju činjenicu da Kur'an nije Vjerovjesnikovo, sallallahu alejhi ve sellem, djelo, ali i neke racionalne dokaze koji dokazuju istinitost poslanstva. Ukoliko se ovom argumentacijom dokaže da je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, govorio istinu, te da je Kur'an objavljen Allahovom objavom, a ne napisan kao plod Muhammedove, sallallahu alejhi ve sellem, inspiracije, tim prije će se lakše prihvatiti istinitost i vjerodostojnost islama.

Nakon ove dvije teme, slijedi dodatak knjizi u kojem se nalazi odgovor onima koji poriču neku od Vjerovjesničkih, sallallahu alejhi ve sellem, mudžiza[1] a koje su kao argument bile dovoljne mnogim ljudima. Osim spomenutog, naveo sam i još neke racionalne dokaze.

Molim Uzvišenog Allaha da se ovim djelom okoristi svaki čitalac, te da se njime pomogne poslanica Allahovog Poslanika u ovosvjetskom životu, a da bude naša radost i ponos u životu nakon smrti.

1 Nadnaravna djela koja su data poslanicima kako bi njima dokazali istinitost svoga poslanstva (op. prev.).

PREDGOVOR

Slanje Poslanika je razumska obaveza. Ljudska priroda i razum navode nas da prihvatimo postojanje Tvorca, dželle šanuhu, koji zaslužuje da bude obožavan (ar. ibadet). Međutim, opis i kakvoća obavljanja ibadeta Allahu ne može se spoznati nikako drukčije osim posredstvom Uzvišenog Allaha, jer upravo je Allah onaj koji ima najveće pravo da opiše način ibadeta sa kojim je zadovoljan, da nas izvijesti o onome što nam je dozvoljeno i što zabranjuje, i šta je za nas korisno, a šta štetno[2].

U tom smislu, Uzvišeni je objavio:

„A Mi nijedan narod nismo kaznili dok poslanika nismo poslali!“[3];

„...o poslanicima koji su radosne vijesti i opomene donosili, da ljudi poslije poslanika ne bi nikakva opravdanja pred Allahom imali. – A Allah je silan i mudar“[4];

„A da smo ih kakvom kaznom prije njega uništili, sigurno bi rekli: ‘Gospodaru naš, zašto nam nisi poslanika poslao, pa bismo riječi Tvoje slijedili prije nego što smo poniženi i osramoćeni postali’“[5];

„...i da ne reknu kad ih kazna stigne zbog onoga što su počinili: ‘Gospodaru naš, zašto nam nisi poslao poslanika, pa da dokaze Tvoje slijedimo i vjernici budemo?’“[6].

Čovječanstvo je, uistinu, bilo u prijekoj potrebi za dolaskom poslanika koji će ljude uputiti kako da spoznaju svoga Gospodara, koja to djela On

2 Pogledati: „Fetava Ibn Tejmijje“ (19/94).
3 Prijevod značenja El-Isra’, 15.
4 Prijevod značenja En-Nisa, 165.
5 Prijevod značenja Taha, 134.
6 Prijevod značenja, El-Kasas, 47.

voli, kako i na koji način da postignu onosvjetsko spasenje – čime bi se odazvali i unutarnjem glasu svoje ljudske prirode, za poslanikom koji će ljude uputiti kako da ostvare plemenite osobine ponašanja. Njegov dolazak značio bi i ostvarenje prijeke potrebe za istinskim uzorom u kojeg će se ljudi ugledati, a koji će rezultirati pravednošću, mudrošću i milosrđem.

Dakle, potrebu za slanjem poslanika istinski svjedoče zdravi razumi, iako se njihov dolazak praktično i desio u stvarnosti, jer historijske činjenice neprestano nam govore o mnoštvu poslanika i vjerovjesnika, okolnostima njihovog života sa narodima kojima su poslani, o tome kako su neprestano pobjeđivali i bili potpomagani...

Upravo zbog toga se navodi da, kada je pleme Kurejš poreklo Poslanikovu, sallallahu alejhi ve sellem, poslanicu, Uzvišeni Allah naredio mu je da se pozove na historijske činjenice i na realnost potrebe: **„Reci: 'Ja nisam prvi poslanik i ne znam šta će biti sa mnom ili s vama; ja slijedim samo ono što mi se objavljuje i samo sam dužan da otvoreno opominjem.'"**[1]

Ukoliko razum, ljudska stvarnost i šerijatski argumenti ukazuju na važnost slanja poslanika[2], tada nije dozvoljeno da se njihov dolazak poriče već je obaveza da se zatraži dokaz o poslanstvu od onoga koji tvrdi da je poslanik ili vjerovjesnik. To je u skladu sa riječima Uzvišenog koji kaže: **„Ti reci: 'Dokaze svoje dajte ako je istina to što govorite!'"**[3]

Tako su postupali mnogi prijašnji narodi kada bi im bio došao neko ko je tvrdio da je vjerovjesnik, odnosno rekli bi: **„...Trebalo bi da Allah s nama razgovara ili da nam kakvo čudo dođe..."**[4]; **„Govorili su: 'Zašto mu Gospodar njegov ne pošalje kakvo čudo!"**[5]; **„Oni se zaklinju Allahom, najtežom zakletvom, da će, ako im dođe čudo, sigurno zbog njega vjernici postati"**[6]; **„Oni su govorili: 'Zašto mu Gospodar njegov ne pošalje jedno čudo?"**.[7]

1 Prijevod značenja El-Ahkaf, 9.
2 Pogledati: „Fetava Ibn Tejmijje" (19/93).
3 Prijevod značenja El-Bekare, 111.
4 Prijevod značenja El-Bekare, 118.
5 Prijevod značenja El-En'am, 37.
6 Prijevod značenja El-En'am, 109.
7 Prijevod značenja Junus, 20.

PRVO POGLAVLJE

Argumenti o istinitosti Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem

PRVI ARGUMENT:
Njegov dolazak nagovijestile su prijašnje knjige

Pod prijašnjim knjigama podrazumijevam svjedočenja u Tevratu, Indžilu i drugim prijašnjim objavama koje su kazivale o istinitosti Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i o njegovom nadnaravnom djelu – mudžizi (Kur'anu). Uzvišeni je o tome rekao: **„On je spomenut u knjigama poslanika prijašnjih..."**[1]

Imam El-Kurtubi, Allah mu se smilovao, komentirajući ovaj ajet, kazao je: „Tj. nagovještaj njegovog dolaska nalazi se u prijašnjim knjigama, odnosno, u knjigama vjerovjesnika. Neki su kazali: 'Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, spomenut je u prijašnjim knjigama, kao što to Uzvišeni kaže: **'...onima koji će slijediti Poslanika, vjerovjesnika, koji neće znati ni da čita ni da piše, kojeg oni kod sebe, u Tevratu i Indžilu, zapisana nalaze...'"**[2]

Uzvišeni je rekao: **„A kada Isa, sin Merjemin, reče: 'O sinovi Israilovi, ja sam vam Allahov poslanik da vam potvrdim prije mene objavljeni Tevrat i da vam donesem radosnu vijest o poslaniku čije je ime Ahmed, koji će poslije mene doći', i kad im je on donio jasne dokaze, oni rekoše: 'Ovo je prava vradžbina!'"**[3]

Uzvišeni Allah objašnjava nam da Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, i njegovi ashabi nisu isključivo spomenuti u Tevratu i Indžilu po svojim imenima, već i po osobinama također. Uzvišeni je rekao: **„Muhammed je Allahov poslanik, a njegovi sljedbenici su strogi prema nevjernicima, a samilosni među sobom; vidiš ih kako se klanjaju i licem na tle padaju želeći Allahovu nagradu i zadovoljstvo – na licima su im znaci, tragovi od padanja licem na tle. Tako su opisani u Tevratu. A u Indžilu: oni su kao biljka kad izdanak svoj izbaci pa ga onda učvrsti, i on ojača, i ispravi se na svojoj stabljici izazivajući divljenje sijača – da bi On s vjernicima**

1 Prijevod značenja Eš-Šu'ara, 196.

2 Prijevod značenja El-'Araf, 157.

3 Prijevod značenja Es-Saff, 6.

najedio nevjernike. A onima koji vjeruju i dobra djela čine Allah obećava oprost i nagradu veliku.“[1]

Štaviše, Uzvišeni Allah je u prijašnjim objavama toliko opisao Svoga Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, da su ljudi o njemu znali koliko neko od njih poznaje i vlastito dijete! Uzvišeni je rekao: **„Oni kojima smo dali Knjigu znaju Poslanika kao što sinove svoje znaju, ali neki od njih doista svjesno istinu prikrivaju.“**[2]

U nastavku slijede neki citati iz Tevrata i Indžila[3]:

U Tevratu, u Ponovljenom zakonu (18:15-30) piše: „Podignut ću im proroka između braće njihove, kao što si ti. Riječi Svoje stavit ću u usta njegova[4], da im kaže sve, što mu zapovjedim. A ko ne posluša riječi Mojih, što će ih govoriti u ime Moje, toga ću Ja sam povući za to na odgovornost i osvetit ću mu se.“[5]

1 Prijevod značenja El-Feth, 29.

2 Prijevod značenja El-Bekare, 146.

3 Mnogi učenjaci napisali su djela u kojima su sabrali citate iz Tevrata i Indžila, ali i iz drugih prijašnjih knjiga, koji govore o istinitosti vjerovjesništva vjerovjesnika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem. Među njima su:
- Ibrahim Halil Ahmed, koji je napisao djelo „Muhammedun fit-Tevrati vel-Indžili vel-Kur'ani“,
- Da'ija Ahmed Didat, koji je napisao djelo „Maza tekulut-Tevratu vel-Indžilu an Muhammedin, sallallahu alejhi ve sellem“,
- Dr. Ahmed Hidžazi es-Sika, koji je napisao djelo „El-Bešaretu bin-nebijjil-islami fit-Tevrati vel-Indžili“,
- Dr. Salah Salih er-Rašid, koji je napisao djelo „El-Bešaratul-'idžab fi suhufi ehlil-kitab; 99 delilen ala vudžudin-nebijjil-mubeššer bihi fit-Tevrati vel-Indžili“,
- U djelu Ibnul-Kajjima „Hidajetul-hajara fi edžvibetil-jehudi ven-nesara“ postoji čitavo poglavlje koje nosi naziv „Nususul-kutubil-mutekaddime fil-bešareti bin-nebijj, sallallahu alejhi ve sellem“. Takav je slučaj i sa djelom njegovog učitelja Ibn Tejmijje „El-Dževabus-sahih limen beddele dinel-mesih“.

4 Tj. naučit će napamet Allahov govor, a sljedbenici Knjige nisu napamet učili ni Tevrat ni Indžil.

5 Ove riječi slične su značenju ajeta iz sure Ali Imran: **„Allah je od svakog vjerovjesnika kome je Knjigu objavio i znanje dao – obavezu uzeo: 'Kad vam, poslije, dođe poslanik koji će potvrditi da je istina ono što imate, hoćete li mu sigurno povjerovati i sigurno ga pomagati? Da li pristajete i prihvatate da se na to Meni obavežete?' – Oni su odgovorili: 'Pristajemo!' – 'Budite, onda, svjedoci' – rekao bi On - 'a i Ja ću s vama svjedočiti.' A oni koji i poslije toga glave okrenu, oni su doista nevjernici“** (Prijevod značenja Ali Imran, 81-82).

U Ponovljenom zakonu (18:9-13) također piše: „Reče Mojsije sinovima Israilovim: 'Nemojte slijediti gatare niti vračare... Proroka, između braće vaše, kao što sam ja, podignut će vam Gospod. Njega slušajte!"

U Evanđelju po Ivanu (14:15) piše: „Isus reče učenicima svojim: 'Ja sada odlazim, a doći će vam Utješitelj[6], Duh istine, koji neće govoriti po prohtjevima svojim, već onako kako mu se kaže. On će o meni svjedočiti, a i vi isto također, jer vi ste uz mene između svih ljudi."[7]

Kršćani su dugo vremena skrivali Evanđelje po Barnabi u kojem se izričito spominje ime Muhammed, ime našeg Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, te da je, zapravo, on vjerovjesnik i posljednji poslanik čiji dolazak Mesih radosno nagovještava.[8]

Istinu je rekao Allah: **„...onima koji će slijediti Poslanika, vjerovjesnika, koji neće znati ni da čita ni da piše, kojeg oni kod sebe, u Tevratu i Indžilu, zapisana nalaze, koji će od njih tražiti da čine dobra djela, a od odvratnih odvraćati ih, koji će im lijepa jela dozvoliti, a ružna im zabraniti, koji će ih tereta i teškoća koje su oni imali osloboditi. Zato će oni koji budu u njega vjerovali, koji ga budu podržavali i pomagali i svjetlo po njemu poslano slijedili – postići ono što budu željeli."**[9]

Prenosi se od Ataa ibn Jesara: „Susreo sam Abdullaha ibn Amra ibn el-Asa, radijallahu anhu, i rekao mu: 'Obavijesti me o svojstvu Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, u Tevratu!' 'Hoću', odgovorio je. On je, tako mi Allaha, u Tevratu opisan s nekim svojim atributima iz Kur'ana, kao: **„O Vjerovjesniče, Mi smo te poslali kao svjedoka, donosioca radosne vijesti i opominjača"**[10]. Zaštitniče nepismenih, ti si Moj rob i Moj poslanik. Dao sam ti ime Mutevekkil (onaj koji se oslanja na Allaha). Onaj koji nije grub i osoran, koji ne galami po trgovima, koji na zlo ne vraća zlim, nego oprašta i pokriva

6 Neki prijevodi umjesto riječi „Utješitelj" navode riječ „Dobročinitelj". Pogledati djelo: „Tuhfetul-erib" (str. 267), a također i djelo „Hidajetul-hajara" (str. 115) od Ibnul-Kajjima gdje se navodi „Utješitelj". Razlika je mala, a nastala je prilikom prijevoda.

7 Dr. Hidžazi naveo je više od pedeset citata iz Indžila koji radosno nagovještavaju našeg Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem.

8 Pogledati djelo „El-Ihtilafu vel-itifaku bejne Indžili Bernaba vel-enadžilil-erbe'a" od Muhammeda Abdurrahmana Aveda – naklada Darul-Bešir iz Kaira. U tom djelu su spomenuti neki citati iz Evanđelja po Barnabi.

9 Prijevod značenja El-'Araf, 157.

10 Prijevod značenja El-Ahzab, 45.

uvrede. Allah ga neće uzeti Sebi dok ne ispravi iskrivljenu vjeru i dok ljudi ne budu govorili: 'Nema istinskog božanstva osim Allaha', i njome im otvori slijepe oči, gluhe uši i oklopljena srca.'"[1] Imam Ahmed još je dodao: „Rekao je Ata: Sreo sam Ka'ba[2] i upitao ga o ovome, pa mi je sve u riječ isto kazao, osim što je Ka'b dodao svoje riječi: 'Slijepe oči, gluhe uši i oklopljena srca.'"[3]

Prenosi se od Ebu Sahre el-Ukajlija: „Neki čovjek, beduin, rekao mi je: 'Za vrijeme života Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, donio sam neku robu u Medinu. Kada sam završio sa prodajom, rekoh: 'Pronaći ću tog čovjeka i saslušat ću šta to govori!' Reče: 'Susreo sam ga dok je hodao zajedno sa Ebu Bekrom i Omerom, pa sam ih slijedio sve dok nisu došli do nekog čovjeka, Jevrejina, koji je otvorio Tevrat i iz njega čitao, te se tako tješio zbog svoga najboljeg i najljepšeg djeteta koje mu je bilo na samrti. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, mu reče: 'Zaklinjem te Onim koji je Tevrat objavio, da li se u toj tvojoj knjizi nalaze moje osobine i mjesto mog pojavljivanja?' On odmahnu glavom, negirajući na njegov upit. Tad mu sin reče: 'Da, tako mi Onoga koji je objavio Tevrat! Mi doista nailazimo u našoj knjizi na tvoj opis i opis mjesta gdje ćeš se pojaviti. Svjedočim da nema istinskog božanstva osim Allaha i da si ti Allahov poslanik.' Reče: 'Udaljite Jevreje od ovoga vašeg brata. Zatim je preuzeo obavezu njegovog opremanja i umotavanja u ćefine, te mu je klanjao dženazu.'"[4]

U najzanimljivije priče koje sam pročitao vezane za ovu temu spada i priča vezana za imama Ebu Muhammeda Abdullaha el-Majurkija et-Terdžemana (umro 832. godine po Hidžri), koji je bio jedan od najpriznatijih kršćanskih svećenika u svome vremenu. Štaviše, trebao je postati Papa. No, primio je islam upravo onda kada je naišao na citat iz Indžila u kojem se radosno nagovještava dolazak Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem. Nakon toga napisao je knjigu „Tuhfetul-eribi fir-reddi ala ehlis-salibi" koju je podijelio u dva dijela:

---

1 El-Buhari, 2018.

2 Ka'b je bio Jevrej, židovski učenjak, koji je kasnije primio islam.

3 Ahmed u svom „Musnedu", broj 6585.

4 Ahmed u svom „Musnedu", broj 22981, sa vjerodostojnim lancem prenosilaca. Šejh Albani je ovo predanje ocijenio vjerodostojnim u djelu „Silsiletus-sahiha", u sedmom tomu, pod brojem 3269.

u prvom dijelu obrazložio je svoj prelazak na islam, a drugi dio posvetio je detaljnim argumentima kojima se razotkriva i opovrgava kršćansko učenje.[5] Svoju priču o prelasku na islam ispričao je na sedamnaest stranica. Evo njihovog sažetka:

Rekao je: „Znajte, Allah vam se smilovao, da moje porijeklo vodi iz grada Majorke[6]. Moga oca su smatrali uglednim građaninom Majorke, a osim mene, on nije imao druge djece. Kada sam napunio šest godina, predao me jednom učitelju svećeniku. Pred njim sam čitao Indžil tako da sam većinu naučio u roku od dvije godine, što nije bio običaj u mom narodu. Nakon toga posvetio sam se učenju jezika Indžila i logike, što je potrajalo još šest godina. Zatim sam iz svoga mjesta otputovao u grad Loredo, kršćansko mjesto čuveno po znanju u toj regiji, koje pripada Kataloniji[7], u kojem se okupljaju kršćanski učenici koji žele da steknu to znanje. Njihov broj doseže hiljadu i pet stotina učenika, a o njima odlučuje svećenik pred kojim uče. U tom gradu sam šest godina učio prirodnoslovne nauke i astrologiju, da bih u naredne četiri godine ponovo učio Indžil i njegov jezik. Nakon toga otputovao sam u veliki grad Bolonju, u zemlju Emberdiju, gdje se svake godine okuplja više od dvije hiljade ljudi koji žele da steknu znanje. Svi su u istoj odori, mantilu koji je obilježje pobožnosti. Stanovao sam u jednoj crkvi čuvenog i poštovanog svećenika, starca Nikole Mortele. Ljudi su ga smatrali izuzetno uglednim zbog njegovog znanja, pobožnosti i asketizma. U svom vremenu on se posebno odlikovao u odnosu na druge poznate kršćane, pa su se sva važna pitanja o kršćanstvu njemu postavljala, odakle god da su ona dolazila, bilo od kraljeva ili drugih ljudi. Obično bi uz ta pitanja dolazio i pokoji vrijedan poklon, što je bilo posebna želja ljudi, koji su nastojali da steknu njegov blagoslov, da prihvati njihove darove i da se time ponose.

Pred ovim svećenikom učio sam o temeljima i propisima kršćanstva. Služeći mu i obavljajući raznolike dužnosti, stekao sam njegovo povjerenje i toliko sam mu se približio da me je smatrao jednim od svojih najprisnijih prijatelja. Toliko smo postali prisni da mi je dao i ključeve svoga doma i njegovih riznica hrane i pića. Sve to mi je dao u ruke,

5 Jedno od poglavlja ovog dijela knjige tretira svjedočenje Tevrata, Indžila i Zebura, te svih drugih prijašnjih knjiga o poslanstvu našeg poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem.

6 Otok u Sredozemnom moru, na istoku Španije. Pogledati: „Tuhfetul-erib", str. 61.

7 To je pokrajina u Andaluziji. Pogledati: „Tuhfetul-erib", str. 63.

a iz mnoštva ključeva samo je izdvojio ključ od svoje sobice u kojoj se često osamljivao. Najvjerovatnije da je u toj sobici čuvao i svoj imetak koji je dobio na poklon, a Allah najbolje zna!

Kao što to već rekoh, družio sam se s njim učeći od njega i služeći mu punih deset godina. Jednog dana se razbolio, pa nije došao na čas. Učenici su ga čekali, koristeći vrijeme za ponavljanje nekih naučnih pitanja, sve dok se nije povela priča o Božijim riječima iz Indžila izgovorenih jezikom Isaa, alejhis-selam, gdje se kaže da će nakon njega doći vjerovjesnik po imenu 'Hvaljeni'[1]. Počeli su raspravljati o tome koji je to vjerovjesnik, pa je svako od njih nešto kazao shodno svome znanju. Razvila se žustra diskusija i polemika o navedenoj temi. Naposljetku, raziđoše se bez saznanja i bilo kakve koristi. Kada sam stigao u svećenikov dom, upita me: 'Kako ste proveli današnji dan, jeste li šta istraživali u mojoj odsutnosti?' Obavijestio sam ga o razilaženju u pogledu imena 'Hvaljeni', i prenio mu raznolika mišljenja koja su iznesena. On me upita: 'A kakvo je bilo tvoje mišljenje?' Rekoh: 'Odgovorio sam onako kako je na tu temu kazao taj i taj sudija u svome komentaru Indžila.' 'Nije loše, blizu si bio!', reče mi sveštenik. 'Taj i taj je pogriješio, a bio je blizu tačnog odgovora. Istina je sasvim drugačija, jer tumačenje tog časnog imena mogu dati samo veliki učenjaci, a vi još uvijek nemate dovoljno znanja!', reče. U tom času pohitah ka njegovim stopalima, pa ih počeh ljubiti, te rekoh: 'Gospodine, vi dobro znate da sam vam došao iz dalekog mjesta, te da sam vam na usluzi evo već deset godina. Vašom zaslugom stekao sam mnogo znanja koje se ne može ni izbrojiti! Da li biste bili ljubazni da me podučite i o ovom imenu?!' Tada je starac zaplakao, pa mi kroz suze rekao: 'Sinko moj, tako mi Boga, toliko si mi drag i toliko te volim zbog tvoga nesebičnog požrtvovanja da mi budeš na usluzi. Znanje o ovom imenu krije veličanstvene koristi, međutim, zaista se bojim za tvoj život zbog tog imena... Bojim se da bi te istog trenutka kršćani ubili!' Zamolih ga: 'Gospodine, neću govoriti ni o čemu što mi u povjerenju kažete, osim ako mi to vi zapovjedite, tako mi velikog Boga, tako mi istine Indžila i onoga koji ga je donio!'

1 Pogledati: „Evanđelje po Ivanu“, 15:14-17. U njemu je navedena riječ "Periklitos" koja je u arapskom prijevodu prevedena sa riječju 'el-mu'izzi', što je zapravo namjerna izmjena. Ispravno je da je njeno značenje „onaj kojeg mnogo hvale". Pogledati: „Tuhfetul-erib“, str. 266-267.

Reče mi: 'U redu. Znaj, sinko, da je 'Hvaljeni' jedno od imena Muhammeda, vjerovjesnika muslimana. Njemu je spuštena četvrta knjiga spomenuta u riječima Danijela, alejhis-selam. On je izvijestio da će njemu biti spuštena ova knjiga, te da je njegova vjera – jedina prava vjera, i da su njegovi sljedbenici – pročišćeni narod koji je spomenut u Indžilu.'

Rekoh: 'Pa, kakvo je vaše mišljenje o vjeri ovih kršćana?' 'Sinko moj, da se kršćani drže prvobitne Isaove vjere, slijedili bi Božiju vjeru, jer je Isaova i vjera svih vjerovjesnika Allahova vjera koju su kršćani izmijenili i zanijekali', reče mi. Upitah: 'Gospodine, šta trebam učiniti da bih se spasio?' Reče mi: 'Sinko moj, trebaš prihvatiti islam kao svoju vjeru.' 'Da li će biti spašen onaj koji ga prihvati?', upitah ga ja, a on mi reče: 'Da, bit će spašen i u ovosvjetskom i u budućem životu.' Upitah ga: 'Gospodine, razuman čovjek će uvijek odabrati ono što je najbolje za njega. Ako ste spoznali vrijednost vjere islama, šta vas to sprečava da ga vi prihvatite?' 'Sinko moj, Bog mi nije podario ovu spoznaju u mladosti, već tek u poznim godinama, kada je moje tijelo već oronulo. Da mi je Bog dao uputu u tvojim godinama, sve bih napustio i prihvatio istinsku vjeru. Ljubav prema ovosvjetskom životu je izvor svih grešaka, a i ti si svjestan moga ugleda, slave, bogatstva i naklonosti koju uživam među kršćanima. Kada bi se primijetio bilo koji trag islama u mom životu, veoma brzo bi me ubili. Ako zamisliš da pobjegnem među muslimane i tako se od njih spasim, pa im kažem: 'Evo mene, postao sam musliman!', rekli bi mi: 'Od ulaska u pravu vjeru samo si sebi pomogao, pa nam nemoj prigovarati zbog svog ulaska u islam jer si se njime spasio Božije kazne!' Nakon toga bih ostao među njima kao oronuli i siromašni starac sa devedeset godina života. Ne poznajem njihov jezik, a oni ne bi poznavali moje pravo koje imam kod njih.'[2] Rekoh: 'Gospodine, da li je to savjet da odem u muslimansku zemlju i prihvatim njihovu vjeru?' Reče: 'Ako si razuman, ako želiš da budeš spašen, onda požuri da to i učiniš, čime ćeš ostvariti blagodati ovosvjetskog i budućeg života! Međutim, sinko moj, o ovome što smo pričali nikome nemoj govoriti, čuvaj to kao svoju veliku tajnu. Ako bi od tebe nešto osjetili, kršćani bi te u tren oka ubili, a ja ti ne

2 Ova konstatacija zapravo predstavlja ružno mišljenje o muslimanima, jer oni nisu takvi. Međutim, posrijedi je nešto sasvim drugo, kao što je i sam rekao: „Ljubav prema ovosvjetskom životu je izvor svih grešaka". Jedan stručnjak za kršćanstvo i kršćansku historiju, koji je također i profesor na Islamskom univerzitetu u Medini, govorio nam je da je ovaj čovjek ipak prihvatio islam i da su ga kršćani zbog toga ubili.

bih mogao priteći u pomoć. Ne bi ti ni koristilo da se pozoveš na moje mišljenje, jer ja bih ga porekao, a moj sud o tebi priznatiji je od tvog suda o meni. Ukoliko se bilo što pročuje, znaj da sam ja čist od toga!' Tada sam se zarekao da ću postupiti onako kako je od mene tražio!

Nakon toga pripremio sam se za putovanje i oprostio se sa njim. Prilikom odlaska, izgovorio je lijepe molitve za mene. Uputio sam se ka svome gradu Majorki, a nakon toga sam otputovao na Siciliju gdje sam ostao pet mjeseci čekajući brod kojim bih otplovio ka muslimanskoj zemlji. Konačno je pristao brod koji je plovio za grad Tunis, pa sam u predvečerje otputovao sa Sicilije. U Tunis smo pristali prije podne. Odmah po dolasku u Tunis, o meni se pročulo u krugu kršćanskih svećenika i trgovaca iz tog kraja. Dođoše pred mene i povedoše me svome domu. Kod njih sam boravio četiri mjeseca, u obilju blagodati koje su mi pružili svojim gostoprimstvom. Nakon toga sam ih upitao da li u sultanovom dvorcu ima neko ko poznaje jezik kršćana. U to vrijeme sultan bijaš naš prvak Ebul-Abbas Ahmed, Allah mu se smilovao. Kršćani mi kazaše da u sultanovom dvoru ima jedna fina i ugledna osoba, dr. Jusuf, sultanov liječnik, koji se smatra jednim od sultanu bliskih i najposlušnijih ljudi. Toj informaciji sam se mnogo obradovao. Raspitao sam se o kući tog ljekara, pa su mi je pokazali. Konačno sam se sa njim i susreo, i objasnio svoj slučaj i razlog dolaska. Čovjek se tome neobično mnogo obradovao, naročito zbog toga što će vrhunac ovog dobrog djela – mog prihvatanja islama, biti okončan njegovim posredstvom. Uzjahao je svog konja i odveo me sultanu. Kada je došao kod njega, obavijestio ga je o susretu sa mnom, pa je zatražio dozvolu da i ja uđem. Došao sam pred sultana, a prvo što me je upitao bilo je koliko imam godina. Rekoh mu da imam trideset i pet godina. Zatim me je upitao o tome koje sam nauke izučavao, pa sam ga obavijestio. Reče mi: 'Dobro nam došao, primi islam sa Allahovim blagoslovom!' Obratio sam se prevodiocu, spomenutom ljekaru: 'Reci sultanu da se uvijek dešava da, kada neko izađe iz vjere, sljedbenici te vjere počnu ružno govoriti o njemu i opovrgavati njegova mišljenja. Želio bih da budete toliko dobrostivi i ljubazni da u svome prisustvu okupite kršćanske trgovce i svećenike, da ih upitate i od njih čujete šta će o meni kazati. Nakon toga ću, ako Bog da, prihvatiti islam.' Uz posredstvo prevodioca, reče mi: 'Tražio si isto ono što je nekada zatražio Abdullah ibn Selam od Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem.'

Nakon toga pozvao je kršćanske svećenike i njihove trgovce, a mene je uveo u odaju koja je bila u neposrednoj blizini okupljenih kršćana. Kada kršćani uđoše, on ih upita: 'Kakvo je vaše mišljenje o novom svećeniku koji je stigao na posljednjem brodu?' Rekoše mu: 'Gospodaru, to je veliki učenjak naše vjere. O njemu su naši prvaci kazali da još nisu zapamtili kršćanina da je na njegovom stepenu znanja u pogledu svjetovne i vjerske naobrazbe!' 'Šta biste o njemu rekli ako bi prešao na islam?', upita ih. Rekoše: 'Utječemo se Bogu od toga, on to nikada ne bi učinio!' Kada je saslušao šta su o meni kršćani kazali, pozvao me je da uđem. Došao sam pred sultana i u prisustvu kršćana donio šehadet – svjedodžbu o istini. Njihova lica odjednom postadoše smrknuta. Rekoše: „Na ovo ga nije navelo ništa drugo do želja za ženidbom, jer se naši svećenici ne žene!' Izašli su tužni i razočarani. Sultan, Allah mu se smilovao, propisao mi je da za svaki dan u jednoj ustanovi dobivam platu u iznosu od četvrtine dinara i vjenčao me sa kćerkom hadžije Muhammeda es-Saffara. Kada sam odlučio da je k sebi dovedem i s njom stupim u odnos, darovao mi je stotinu zlatnih dinara i novu i lijepu odjeću. Oženio sam se i sa njom živio. Rodila mi je sina kojeg sam nazvao Muhammed (Hvaljeni) zbog berićeta u imenu našeg Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem."[1]

1 „Tuhfetul-erib fir-reddi ala ehlis-salib", od Ebu Muhammeda, Abdullaha el-Majurkija et-Terdžumana, str. 61-67. Izdavačka naklada Darul-beša'ir iz Bejruta, prvo izdanje, 1988. godine sa određenim korekcijama na tekstu.

DRUGI ARGUMENT: Svjedočenja islamskih konvertita

Svaka osoba koja je prešla na islam sa sobom nosi i svoju priču o načinu prelaska: ili joj se desio neki događaj, ili je imala znanje o prijašnjim objavama, ili je se dojmilo nešto od ljepota islama, ili je nešto posebno opazila, o nečemu razmislila, nešto pročitala, čula nešto što joj se svidjelo o ljepoti islamske vjere, ili je ostala impresionirana Kur'anom, ili je životopis o Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem, ispunio i ugrijao njeno srce.

Sve ove priče i ovi brojni prelasci na islam veličanstveni su argument o istinitosti Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, i istinitosti Kur'ana.

Uzvišeni je rekao: **„Reci: 'Kažite vi meni šta će s vama biti ako je on od Allaha, a vi u nj nećete da vjerujete, i ako je jedan od sinova Israilovih isto tako posvjedočio, pa je i povjerovao, a vi se uzoholili.' Allah, zaista, neće ukazati na Pravi put narodu koji sebi nepravdu čini."**[1]

Imam El-Kurtubi kazao je: „Ibn Abbas, El-Hasen, Ikrime, Katade i Mudžahid rekli su: 'Bio je to Abdullah ibn Selam. On je posvjedočio židovima da je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, spomenut u Tevratu, te da je on Vjerovjesnik poslat od Allaha.' Kod Et-Tirmizija se od njega prenosi: 'O meni su objavljeni ajeti u Allahovoj Knjizi. O meni je objavljeno: **'...i ako je jedan od sinova Israilovih isto tako posvjedočio, pa je i povjerovao, a vi se uzoholili. Allah, zaista, neće ukazati na Pravi put narodu koji sebi nepravdu čini.'**

Kada je Ibn Selam kao musliman došao, a prije negoli su Jevreji saznali za njegov prelazak na islam, rekao je: 'Allahov Poslaniče, postavi mene da budem sudija u sporu između tebe i Jevreja.' On ih je upitao: 'Kakav on[2] ugled uživa među vama?' Rekoše: 'On je naš prvak i naš učenjak!' Tada Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, reče: 'Pa, on je doista u mene povjerovao!' Nakon toga počeše o njemu ružno govoriti."[3]

---

1 Prijevod značenja El-Ahkaf, 10.

2 Tj. Abdullah ibn Selam (op. prev.).

3 „El-Džami'u li-ahkamil-Kur'ani", 16/125, sa kraćom izmjenom u citiranom tekstu.

Prenosi se od Enesa da je rekao: „Abdullah ibn Selam bio je na posjedu i ubirao plodove kada je čuo za dolazak Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Došao je Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem, i rekao: 'Pitat ću te za troje koje zna samo vjerovjesnik: koji je prvi predznak Sudnjeg dana, koju će prvu hranu jesti stanovnici Dženneta i šta čini da dijete nalikuje na oca ili na majku?' 'Džibril me je maločas obavijestio o tome!', odgovorio je on, a Ibn Selam reče: 'Džibril?' 'Da', odgovori Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem. 'Taj je melek židovski neprijatelj!', reče Abdullah. Tada Poslanik prouči ajet: 'Ko je neprijatelj Džibrilu? – a on, Allahovom voljom, tebi stavlja na srce Kur'an...' 'Što se tiče prvog predznaka Sudnjeg dana, bit će to vatra koja će tjerati ljude sa istoka na zapad; prva hrana stanovnicima Dženneta bit će dodatni dio na jetri kita, a što se tiče djeteta, ako sjeme muškarca pretekne ženino, ličit će na njega, a ako pretekne sjeme žene, dijete će ličiti na nju.' 'Svjedočim da nema istinskog božanstva mimo Allaha i da si ti Allahov poslanik!', reče on i dodade: 'Allahov Poslaniče, Jevreji su narod klevetnika! Ako saznaju da sam primio islam prije nego što ih upitaš o meni, oklevetat će me!' Došli su Jevreji, pa ih je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, upitao: 'Kakav je čovjek Abdullah?' 'Najbolji od nas i sin najboljega, prvak je među nama i sin prvaka!', rekoše oni. 'A šta mislite ako je Abdullah ibn Selam primio islam?', upita ih Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem. 'Allah ga sačuvao od toga!', rekoše oni. Tada je izašao Abdullah i rekao: 'Svjedočim da nema istinskog božanstva osim Allaha i da je Muhammed Allahov poslanik.' 'Najgori je među nama i sin najgoreg!', rekoše oni i omalovažiše ga. 'Allahov Poslaniče, ovoga sam se plašio!', reče on.“[4]

4 El-Buhari, 4210.

Nedžašijevo svjedočenje

Ovo je Nedžašijevo svjedočenje. On je bio vladar Abesinije i kršćanski poglavar pa je prešao na islam. Imam Ahmed bilježi predanje od Ibn Mes'uda koji je rekao: „Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, poslao nas je u Abesiniju, a nas je tada bilo oko osamdeset ljudi. Među tim ljudima bili su Abdullah ibn Mes'ud, Džafer, Abdullah ibn 'Urfuta, Osman ibn Maz'un, Ebu Musa... Oni su došli Nedžašiju, a u međuvremenu su Kurejšije poslale Amra ibn El-Asa i 'Umaru ibn El-Velida. Kada su njih dvojica došli Nedžašiju noseći mu poklon, poklonili su mu se padajući ničice na tlo, a zatim su mu prišli jedan sa desne, a drugi sa lijeve strane, te su rekli: 'Grupa ljudi našeg porijekla došla je u tvoju zemlju bježeći od nas i našeg naroda.' 'Gdje su oni?', upita ih Nedžaši, pa mu bi rečeno: 'Oni su u tvojoj zemlji, pozovi ih.' On ih pozva, pa kada dođoše, Džafer reče: 'Ja ću danas biti vaš pregovarač!' Pođoše za njim, pa kad uđoše, pozdravi ga ali ne učini sedždu. Upitaše ga: 'Zbog čega se nisi poklonio kralju?' Reče: 'Ja se poklanjam samo Uzvišenom Allahu!' 'A zašto?', upitaše ga. 'Uzvišeni Allah nam je poslao Svoga Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, a on nam je naredio da sedždu nikom ne činimo osim Uzvišenom Allahu. Naredio nam je da obavljamo molitvu i dajemo zekat.' Tada Amr ibn El-As reče: 'Oni ti se suprotstavljaju u pogledu vjerovanja u Isaa, sina Merjeminog!' 'Kakvo mišljenje imate o Isau, sinu Merjeminom, i o njegovoj majci?', upita ih. 'Mi o njima mislimo onako kako je to objavio Uzvišeni Allah!', rekoše, 'On je Allahova riječ i Njegov Ruh ubačen u čednu i nevinu djevicu koju nije dodirnuo nijedan muškarac, a samim tim ni zametnuo dijete.' Čuvši ove riječi, Nedžaši je podigao svoj štap sa zemlje, te rekao: 'O skupino Abesinaca, svećenici i monasi, tako mi Boga, na naše mišljenje oni ne dodaju ništa više koliko je ovo – tj. štap. Dobro nam došli, i vi, a i onaj koji vas je poslao. Svjedočim da je on Allahov poslanik. On je osoba o kojoj nalazimo vijesti u Indžilu, doista je on Poslanik čiji je dolazak radosno nagovijestio Isa, sin Merjemin. Boravite gdje želite! Tako mi Boga, da nisam zadužen kraljevskim obavezama, otišao bih k njemu da mu služim noseći mu papuče i da ga perem.' Potom je naredio da mu se donesu pokloni

Kurejšija i da im se vrate. Nakon ovoga Abdullah ibn Mes'ud ubrzao je sa svojim povratkom, pa je stigao na Bedr, misleći da je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, zatražio oprost za njega kada je mu je došla vijest o njegovoj smrti."[1]

Prenosi se od Ebu Hurejre, radijallahu anhu, da je kazao da je „Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, objavio svijetu smrt Nedžašija upravo u onom danu u kojem je i umro. Potom je izašao na musallu, uspostavio saffove i izgovorio četiri tekbira."[2]

Vjerovjesnikovo, sallallahu alejhi ve sellem, klanjanje dženaze Nedžašiji argument je o njegovom prelasku na islam.

Najznačajnija svjedočenja zasigurno su svjedočenja nepresušne kolone konvertita u islam, koja se, kao val za valom, konstantno talasa i koja se broji desetinama hiljada godišnje na svjetskoj razini. Čak bismo sa potpunom sigurnošću mogli kazati da na svjetskoj razini svake minute neko pređe na islam.[3]

Amerikanac dr. Jeffery Lang napisao je knjigu „Struggling to Surrender" (Borba za vjeru), u kojoj govori o razlogu svoga prelaska na islam i među te razloge ističe svoje dugotrajno razmišljanje o islamu. U toj knjizi naslovio je poglavlje sa „Rasul Allah" (Allahov Poslanik) u kojem detaljno obrazlaže kako ga se dojmila ličnost Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i kako je dokazao njegovu istinoljubivost.[4]

---

1 Imam Ahmed u svome „Musnedu", broj 4386. Lanac prenosilaca ovog hadisa čine pouzdani prenosioci, osim Hadidža ibn Mu'avije za kojeg je Ibn Hadžer kazao da je *saduk* i da puno griješi, u djelu „Takribut-tehzib", str. 226. El-Hejsemi je u djelu „Medžme'uz-zeva'id", 6/24, kazao: „Bilježe ga Ahmed i Et-Taberani, a u lancu prenosilaca je Hadidž ibn Mu'avija kojeg je Ebu Hatim ocijenio pouzdanim", te rekao: „U nekim njegovim predanjima nalazi se slabost." Slabim su ga proglasili Ibn Mu'in i drugi, a osim njega svi drugi prenosioci su pouzdani. Ovom hadisu sliče i podržavaju ga mnogobrojni drugi hadisi, poput hadisa od Ummu Seleme, Muhammeda ibn Hatiba, Džafera ibn Ebi Taliba i Ebu Muse, radijallahu anhum. Sve ih je zabilježio El-Hejsemi u djelu „Medžme'uz-zeva'id", 6/24-37.

2 Muttefekun alejhi. El-Buhari 1188. Muslim, 951. Hadis se također navodi u dva „Sahiha", ali u predanju od Džabira, radijallahu anhu.

3 Tj. približno pet stotina hiljada ljudi postanu muslimani u samo jednoj godini. Imao sam priliku da upitam braću, službenike Komisije za upoznavanje sa islamom, pa su mi kazali se samo u SAD-u godišnje u islam preobrati više od trideset hiljada ljudi. U Afričkoj komisiji kažu da prelasci na islam nadmašuju brojku od stotinu hiljada ljudi godišnje, a da ne govorimo o brojci konvertita u islam iz Evrope, Sjeverne i Južne Amerike, Azije i Australije, a također i onih koji kao stranci dođu u arapske zemlje i u njima se preobrate u islam.

4 „Es-Sira'u min edžlil-iman: intiba'at Ameriki i'tenekal-iman" (Struggling to Surrender: Some Impressions of an American Convert to Islam), dr. Jeffrey Lang, str. 121. Prijevod na arapski jezik: dr. Munzir el-Abbasi, izdavačka naklada Darul-Fikri, Damask, prvo izdanje, 1998.

Dr. Halid es-Sujuti također je napisao veliku knjigu kojoj je dao naslov „El-Muhtedune ilel-islam min kasavisetin-nesara ve ahbaril-jehudi hattal-karnit-tasi' el-hidžri“ (Islamski konvertiti iz kategorije kršćanskih svećenika i židovskih monaha do devetog hidžretskog stoljeća)[1]. U toj knjizi naveo je mnogobrojne priče i čudnovate događaje vezane za ljude koji su prešli na islam a prethodno su bili učenjaci i svećenici iz dvije religije, kršćanstva i židovstva.

godina. Isti autor napisao je i drugu knjigu sa nazivom „Hattal-mala'iketu tes'el, rihletu ilel-islam fi Amerika“ (Even Angels Ask: A Journey to Islam in America), prijevod na arapski jezik: dr. Munzir el-Abbasi, izdavačka naklada Darul-Fikril-mu'asir iz Bejruta, prvo izdanje, 2001. godina.

1 Izdala ju je izdavačka naklada Mektebetu Vehbe iz Kaira, prvo izdanje, 2002. godine.

TREĆI ARGUMENT:
Svjedočenja nepristrasnih ljudi

Mnogi protivnici naše vjere, svejedno da li su sljedbenici Knjige ili ateisti, posvjedočili su našem Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem, istinoljubivost i činjenicu da se radi o istinskom Allahovom vjerovjesniku. Neki od njih su prešli na islam, a neki to nisu učinili, već su navedenu činjenicu posvjedočili držeći se načela pravednosti. Ako imamo slučaj da protivnik prizna ispravnost učenja onoga sa kim je u sukobu, koji pomno u svojoj zasjedi iščekuje samo jedan trenutak njegove pogreške, to nesumnjivo biva veoma snažan dokaz o istinitosti Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem.

Imam Et-Tirmizi zabilježio je predanje od Ebi Muse koji je rekao: „Kada je Ebu Talib krenuo u Šam, sa njim je krenuo i Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, zajedno sa skupinom Kurejšija. Nadomak svećenika, zaustavili su se i odmorili svoje jahalice. Svećenik im je prišao iako on do tada, kada bi god pored njega prolazili, nije izlazio pred njih niti se na njih uopće osvrtao." Reče: „Dok su oni odvezivali svoje jahalice, svećenik je prošao između ljudi, došao do Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, uzeo ga za ruku i rekao: 'Ovo je prvak svjetova, ovo je poslanik Gospodara svjetova! Ovoga će Allah poslati kao milost svim svjetovima.' Kurejšije su ga upitali: 'Kako to znaš?' Rekao je: 'Kada ste se spuštali s brda, svaki kamen i drvo palo je na sedždu, a oni čine sedždu samo vjerovjesnicima. Prepoznao sam ga i po vjerovjesničkom pečatu ispod plećke, poput jabuke.' Zatim se vratio i spremio im hranu. Kada im je donio hranu, vjerovjesnik je namirivao deve, pa im je svećenik kazao: 'Pozovite mi ga.' Kada je prilazio, jedan oblak mu je stalno pravio hlad. Približivši se skupini, primijetio je da su svi prije njega već bili zauzeli hlad drveta, pa kada je on sjeo, hlad drveta je njemu prišao. Tada svećenik reče: 'Pogledajte hlad ovog drveta kako je njemu prišao!' Boraveći sa njima, zamolio ih je da sa njim ne idu u Bizantiju, jer ako ga Bizantinci vide, prepoznat će ga po njegovim karakteristikama pa će ga ubiti. Nakon toga se okrenuo i ugledao sedmoricu ljudi kako dolaze iz pravca Bizantije, pa im je otišao u susret i upitao ih: 'Zbog čega dolazite?' 'Došli smo jer će se u ovom mjesecu Vjerovjesnik pojaviti. Na svakom

putu poslani su ljudi, pa tako smo i mi, nakon što smo obaviješteni o Vjerovjesniku, ovim putem poslani.' 'Da li iza vas stoji neko ko je bolji od vas?', upita ih. Rekoše: 'Ne, samo smo obaviješteni da bi on mogao upravo ovim putem proći.' 'Šta mislite da li je iko od ljudi u mogućnosti da izmijeni Allahovu odredbu koju On želi da se dogodi?', upita ih. 'Ne!', odgovoriše. Nakon toga mu dadoše prisegu i sa njim dođoše, pa reče: 'Zaklinjem vas Allahom, recite mi ko je njegov (vjerovjesnikov) staratelj!?' Rekoše: 'Ebu Talib.' Neprestano ga je molio sve dok Ebu Talib nije pristao da ga vrati, pa je Ebu Bekr poslao sa njim Bilala, a svećenik ih je opskrbio pogačom i uljem."[1]

Ovo je drugo svjedočenje najpriznatijeg kršćanskog svećenika u Vjerovjesnikovom, sallallahu alejhi ve sellem, vremenu:

Imam Ahmed zabilježio je predanje od Abdullaha ibn Abbasa, koji kaže da mu je Selman el-Farisi pričao o ovom događaju: „Bio sam dječak iz područja Isfahan u Perziji, iz sela Džejjan. Moj je otac bio starješina sela, najbogatiji i najpoštovaniji u cijelom selu. Od rođenja, ja sam mu bio najdraži od svih stvorenja, a iz dana u dan njegova ljubav prema meni se pojačavala, tako da me je, strahujući za mene, skroz zatvorio u kuću, pored vatre, kao što se zatvaraju djevojke. Trudio sam se u našem obožavanju vatre koliko sam mogao, pa sam postao onaj koji je odgovoran za nju i koji je loži. Ta časna obaveza mi je povjerena kako se vatra koju smo obožavali ne bi ugasila ni za jedan tren. Moj je otac imao veliki posjed koji nam je donosio značajan prihod, i on je stalno išao i obilazio posjed, i sakupljao prihod.

Jednoga dana ga neki posao spriječi, pa ne mogavši otići u selo, pozva me i reče: 'O sine, kao što vidiš, ja ne mogu otići na naš posjed, nego ti idi i umjesto mene obavi tamo posao!' Ja krenuh u pravcu našeg posjeda, i dok sam putovao naiđoh na jednu od kršćanskih bogomolja, čuh iznutra glasove onih koji su se molili, pa to privuče moju pažnju. Ja nisam ništa znao o običajima kršćana ili nekog od pripadnika drugih

1 Et-Tirmizi, 3620. Lanac prenosilaca ovog hadisa je dobar, međutim, dodatak u hadisu gdje se spominju Ebu Bekr i Bilal smatra se munkerom. Na to su jasno ukazali učenjaci poput Ez-Zehebija, Ibnul-Kajjima, Ibn Hadžera, El-Džezerija i El-Mubarekfurija, jer je Ebu Bekr bio mlađi dvije godine od Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, a Bilal se tada još nije bio ni rodio. Dakle, dodatak: 'Pa je Ebu Bekr poslao sa njim Bilala', nije vjerodostojan, a vjerodostojno je ono što se prenosi u predanju kod Bezzara: 'Njegov amidža ga je poslao sa grupom ljudi'. Pogledati: „Sahihu Sunenit-Tirmizi" od šejha Albanija, 3/191, „El-Miškat", broj 5918 sa naučnom valorizacijom od šejha Albanija, „Es-Sahihul-Musnedi min dela'ilin-nubuvveti" od El-Vadi'ija, str. 80, te „Tuhfetul-ahvezi" od El-Mubarekfurija.

vjera, zbog toga što me otac stalno držao zatvorenog u kući, daleko od drugih ljudi. Kada čuh njihove glasove, uđoh unutra da vidim šta to oni rade. Pošto sve dobro razgledah, zadivi me njihov obred pa poželjeh da primim njihovu vjeru. Pomislih: 'Ova vjera je bolja nego ona u kojoj smo mi.' I tako ja ne odoh od njih sve dok sunce ne zađe, a na posjed svoga oca ne odoh nikako. U međuvremenu upitah prisutne: 'Gdje je porijeklo ove vjere?' Oni mi odgovoriše: 'U području Šama.' Kada pade noć, ja se vratih kući, gdje me dočeka otac pitajući šta sam uradio. Ja mu rekoh: 'O oče, naišao sam na ljude koji se mole Bogu u svojoj bogomolji, pa mi se veoma dopala njihova vjera. Kod njih sam se zadržao sve do kraja dana. Otac se trže od mojih riječi, pa reče: 'Moj sine, nema u toj vjeri nikakva dobra, tvoja vjera i vjera tvojih očeva je puno bolja.' 'Nije, Boga mi!', rekoh mu. 'Njihova vjera je bolja od naše!' Moj otac se uplaši mojih riječi, pa strahujući da se ne odmetnem od svoje vjere, ponovo me zatvori u kuću i još mi stavi okov na noge. Kršćani me potražiše, pa im ja rekoh: 'Kada vam naiđe prva karavana kršćanskih trgovaca koja putuje u Šam i kada se spreme da putuju nazad, obavijestite me.' Reče: Kada je stigla karavana kršćanskih trgovaca iz Šama, oni me obavijestiše o njoj, a ja im rekoh: 'Kada obave sve poslove i htjednu da se vrate u svoju zemlju, zatražite od njih dozvolu da sa njima krenem.' Kad oni htjedoše da se vrate u svoju zemlju, ovi me obavijestiše, a ja svim silama navalih na okove, oslobodih se, te se krišom priključih toj karavani i tako stigosmo u Šam. Kada stigosmo, ja upitah: 'Ko je ovdje najbolji čovjek u ovoj vjeri?' Rekoše mi: 'Biskup, čuvar dotične bogomolje', te mu ja odoh i rekoh mu: 'Želja mi je da uđem u kršćanstvo, pa bih volio da budem uz tebe, da te služim, da učim od tebe, i da se s tobom molim Bogu.' On mi reče: 'Uđi', te uđoh kod njega i počeh da ga služim. Nije mi trebalo dugo vremena da otkrijem kako je on loš čovjek. Svojim podanicima naređivao je da daju milostinju i podsticao ih na to obećavajući im nagradu, a kada bi mu nešto dali da on podijeli na Božijem putu, on bi to krišom uzimao za sebe, a siromasima i bijednicima ne bi davao ništa. Tako je nagomilao sedam velikih kesa zlata. Ja sam ga zbog toga silno zamrzio, ali on ubrzo umrije, pa kada se kršćani sakupiše da ga ukopaju, ja im rekoh: 'Ovaj vaš drug bio je loš čovjek! Naređivao vam je milostinju i podsticao vas da je dajete, a kada biste mu vi šta donijeli, on bi to ostavljao za sebe, dok siromasima ne bi davao ništa.' Oni me upitaše: 'Otkud to znaš?' Ja im rekoh: 'Pokazat ću vam gdje je njegova riznica.' 'Pokaži nam!', povikaše mi. Ja im pokazah mjesto gdje je on ostavljao zlato, pa kad ga oni izvadiše,

nađoše sedam kesa punih zlata i srebra. Kada to vidješe, povikaše: 'Boga mi, nećemo ga nikako ni ukopati!' Onda ga mrtva razapeše na krst i kamenovaše. Nedugo nakon toga izabraše drugog čovjeka na njegovo mjesto, a ja počeh i njega slijediti i služiti. Nikad nisam vidio čovjeka da mu je ovaj svijet manje važan, a da se toliko brine za onaj svijet. Bio je i danju i noću u pobožnosti i obredima. Zavolio sam ga veoma mnogo, te kod njega ostadoh dugo, a kada mu se primače smrt, ja mu rekoh: 'O dobri čovječe, bio sam uz tebe i zavolio te kao nikog prije tebe. Kao što vidiš, primakla ti se Allahova odredba, pa koga mi preporučuješ i savjetuješ da kod njega budem poslije tebe?' On mi odgovori: 'Sine moj, ne poznajem nikoga da je ovakav kao ja osim jednog čovjeka u Mosulu[1], to je čovjek koji je poput mene, slijedi istinu, pa idi kod njega!'

Kada moj učitelj umrije, ja odoh tom čovjeku u Mosul, a kada mu dođoh, ispričah mu sve o sebi i rekoh mu: 'Prije nego što će umrijeti, taj i taj moj učitelj mi je preporučio da dođem tebi rekavši mi da se ti čvrsto držiš onoga što je ispravno.' On mi reče: 'Ostani kod mene.' Ja ostadoh kod njega i vidjeh da je i on najbolji što može biti. Ali, ne prođe mnogo vremena pa i on umrije. Kada mu se primakla smrt, ja ga upitah: 'O dobri čovječe, kao što vidiš, došla ti je Božija odredba, a ti o meni znaš sve. Pa kome me preporučuješ i koga mi savjetuješ da slijedim?' 'O sine!', reče mi on, 'Boga mi, ne znam ni za jednog čovjeka koji je ovakav kao što smo mi bili, osim tog i tog čovjeka u Nesibinu[2], pa idi kod njega.' Kada ovaj čovjek bi ukopan, ja otputovah u Nesibin i nađoh preporučenog čovjeka, pa mu ispričah sve što mi je rekao moj zadnji učitelj. On mi reče: 'Ostani kod nas. Ja ostadoh kod njega i uvjerih se da je i on dobar i pošten kao i njegova dva druga. Ali, Boga mi, i njemu ubrzo dođe smrt pa mu rekoh: 'Ti dobro znaš šta ti se sprema, pa kome me sada ti preporučuješ?' On reče: 'O sine moj, Boga mi, ja ne znam ni za koga da je ovakav poput nas, osim tog i tog čovjeka u Amuriji[3]. On je poput nas, pa ako želiš, idi kod njega.' Rekao je: 'On je na ovoj našoj vjeri!' Kada je umro i kada ga sahraniše, ja odoh tom čovjeku u Amuriju i sve mu ispričah, a on reče: 'Ostani kod nas!' Ja ostadoh kod tog čovjeka koji, Boga mi, bijaše isti kao i njegovi drugovi.

---

1 Mosul je drevni grad koji se nalazi na sjeveru Iraka na obali rijeke Tigrisa. Između njega i Bagdada je oko četiri *ferseha*, a preko puta njega sa istočne strane je Nejneva. Pogledati: „El-Fethur-rabbani", 22/263, i „Lisanul-areb", 11/730.

2 Veliki grad na obali Eufrata. Pogledati: „El-Fethur-rabbani", 22/263.

3 Grad u Bizantiji koji je osvojio El-Mu'tesim 223. hidžretske godine. Pogledati prethodni izvor.

Kod njega stekoh i malo imetka, nekoliko krava i ovaca. Zatim i tom čovjeku dođe Božija odredba koja je došla i njegovim drugovima, pa kad mu se prikuči smrt, ja mu rekoh: 'O dobri čovječe, živio sam sa tim i tim, pa mi je preporučio da odem tom i tom, a on mi je preporučio da odem tom i tom, zatim mi je taj preporučio da idem kod tebe. Pa kome me preporučuješ i šta mi naređuješ da činim?' On reče: 'Sine moj! Boga mi, ja ne znam da je na cijelog zemaljskog kugli ostao ijedan čovjek privržen vjeri kao što smo to mi bili. Međutim, primaklo se vrijeme u kojem treba da se u zemlji Arapa pojavi Božiji poslanik, koji će propovijedati čistu Ibrahimovu vjeru. On će iz svog kraja preseliti u kraj pun palmi među kamenitim brdima. On će imati znakove koji se ne mogu sakriti: jest će ono što mu se pokloni, a neće jesti milostinju, između njegovih pleća bit će biljeg – pečat poslanstva. Pa ako ikako možeš da odeš u te krajeve, ti idi.'

Onda i taj čovjek umrije, a ja u Amuriji ostadoh sve dok tuda ne naiđe grupa trgovaca iz Arabije iz plemena Kelb. Ja im rekoh: 'Ako me povedete sa sobom u Arabiju, dat ću vam ove svoje krave i ovce.' Oni prihvatiše, pa im ja dadoh sve što sam imao. Povedoše me sa sobom, a kada dođosmo u Vadil-kura – dolinu između Šama i Medine, iznevjeriše me i prodadoše kao roba nekom Jevrejinu.

Tako ostadoh tu da ga služim, a vidjeh i palme pa poželih da je to zemlja koju mi je prijatelj opisao, iako nisam bio siguran. Kod njega sam boravio sve dok ga jedanput nije posjetio njegov amidžić iz plemena Benu Kurejza, pa me on otkupi i povede sa sobom. Odvede me u Jesrib, pa ja vidjeh palme koje je spomenuo moj učitelj u Amuriji. Prepoznadoh Medinu tačno onako kako mi ju je on opisao, pa tako ostadoh u njoj.

U to vrijeme Vjerovjesnik je pozivao narod u Mekki, ali ja o tome nisam ništa čuo jer sam bio prezauzet poslovima koje sa sobom nosi ropstvo. Ne prođe mnogo vremena, a Vjerovjesnik preseli u Jesrib, a taj dan, tako mi Allaha, ja bijah na vrhu palme, gdje sam obavljao posao za svog gospodara koji je u tom času sjedio ispod palme. Odjednom se pojavi njegov amidžić koji mu reče: 'Neka Bog pobije pripadnike plemena Evs i Hazredž, eno ih, Boga mi, svi se sakupili u Kuba'u oko čovjeka koji je došao iz Mekke i tvrdi da je Allahov Poslanik.' I samo što čuh njegove riječi, mene obuze vrtoglavica i vrućina, pa se uplaših da ne padnem na svoga gospodara. Brzo se spustih sa palme govoreći čovjeku: 'Šta si to rekao?! Šta si to rekao?!' Moj gospodar se razljuti, pa me silno ošamari govoreći mi: 'Šta imaš ti sa tim čovjekom?

Vrati se svome poslu!' Rekoh: 'Ništa, želio sam samo da se uvjerim u ono što je kazao.' Kod mene već bijaše ono što sam nabrao, pa kada nastupi noć, ja uzeh datula koje sam brao i zaputih se tamo gdje je odsjeo Vjerovjesnik. Dođoh kod njega i rekoh: 'Čuo sam da si ti dobar čovjek, a s tobom su tvoji drugovi, stranci i potrebni. Evo ovo sam odvojio za sadaku, pa mislim da ste vi preči da vam to dam nego iko drugi.' Onda mu pružih datule. On reče svojim drugovima: 'Jedite!', a sam ništa ne uze niti pojede. Rekoh u sebi: 'Ovo je prvi znak!' Onda se vratih pa ponovo sakupih datula, a kada se Vjerovjesnik iz Kuba' a premjesti u Medinu otiđoh mu i rekoh: 'Vidio sam da ti ne jedeš sadaku, pa sam ti ovo donio kao hediju da te počastim.' On uze i pojede nekoliko datula, naredi svojim drugovima te jedoše i oni. Ja opet rekoh sam sebi: 'Ovo je drugi znak!' Kasnije sam došao Vjerovjesniku, kada je on bio u Beki'il-Garkadu, mezarlucima gdje je ukopavao nekog od svojih drugova. Vidio sam kako sjedi, a na njemu su bila dva ogrtača. Ja ga poselamih, pa počeh kružiti oko njega ne bih li vidio pečat na njegovim leđima koji je spomenuo onaj čovjek u Amuriji.

Kada Vjerovjesnik vidje kako gledam u njegova leđa, shvati šta ja hoću, skinu ogrtač sa leđa, pa ja pogledah i vidjeh pečat. Saznadoh da je on uistinu Allahov poslanik, pa počeh da ga ljubim plačući. On me upita: 'Šta je s tobom i ko si ti?' Ja mu onda ispričah svu svoju priču od početka do kraja, kao što tebi ovo sada pričam, Ibn Abbase, što ga veoma zadivi (i začudi). Zaželje da i njegovi drugovi to čuju od mene...."[1]

U slična svjedočenja, također možemo svrstati predanje koje se prenosi od Sevbana, štićenika Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, koji pripovijeda: „Stajao sam sa Allahovim Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem, pa je došao jedan židovski svećenik i rekao: 'Mir neka je na tebe, Muhammede!' Tada sam ga zgrabio i gurnuo da je malo falilo da padne. 'Što si me gurnuo?', upita me. Ja mu rekoh: 'Zašto ne kažeš Allahov Poslaniče?!' 'Mi ga zovemo onim imenom koje mu je dala njegova porodica!', reče židov. Na to Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, reče: 'Moje ime je Muhammed i doista me je tim imenom nazvala moja porodica!' Židov ga upita: 'Došao sam da te nešto upitam.' 'Misliš li da

1 Imam Ahmed u svom „Musnedu", 23225, sa dobrim lancem prenosilaca. U djelu „Medžme'uz-zeva'id", 9/559, El-Hejsemi je rekao: 'Njegovi prenosioci su vjerodostojni osim Muhammeda ibn Ishaka, koji je i pouzdan i mudellis (u lancu njegovih prenosilaca nalazi se skrivena mahana). On je izjavio da je ovo slušao, pa je tako i nestala sumnja za tedlis.' Es-Sa'ati je ovaj govor potvrdio i prenio u „El-Fethur-rabbani", 22/266.

ćeš se okoristiti onim što ti odgovorim?', upita ga Poslanik. Reče: 'Želim to da čujem svojim ušima!' Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, pročeprka svojim štapom po zemlji, pa reče: 'Pitaj!', a židov mu postavi pitanje: 'Šta će biti sa ljudima onda kada se zemlja u drugačiju promijeni, a i nebesa?' Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, odgovori: 'Bit će u mraku u blizini ćuprije!' 'Koja kategorija ljudi će prvo biti nagrađena?', upita ga, a on mu odgovori: 'Siromašni muhadžiri!' Židov ga ponovo upita: 'Koju zakusku će imati odmah po ulasku u Džennet?' 'Dodatni dio na jetri kita!', odgovori. 'Koju hranu će konzumirati nakon toga?', upita, a Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, odgovori: 'Zaklat će im se džennetski bik, bik koji se hranio na džennetskim rubovima.' 'Koje piće će uz to jelo piti?', upita ga židov, a Poslanik reče: 'Pit će sa izvora koji se zove Selsebil.' 'Istinu si rekao!', reče, i nastavi: 'Došao sam da te pitam o stvarima koje niko na čitavoj Zemlji ne poznaje, osim vjerovjesnik, ili jedan, ili eventualno dva čovjeka!' 'A da li ćeš od toga imati koristi?', upita ga Poslanik, a on odgovori: 'Želim da čujem svojim ušima tvoj odgovor.' Tada ga upita: 'Došao sam da te upitam o djetetu?' Poslanik mu odgovori: 'Sjeme muškarca je bijelo, a sjeme žene je žuto. Kada se spoje, ako muško sjeme pretekne žensko, bit će muško dijete, uz Allahovu dozvolu, a ako pretekne žensko sjeme, dijete će biti žensko, uz Allahovu dozvolu.'[2] Židov reče: 'Istinu si rekao, ti si doista vjerovjesnik!' Nakon toga je otišao, pa je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: 'Sve o čemu me je pitao nisam znao sve dok me o tome nije Allah poučio!'"[3]

Kada je El-Dželendiju, kralju Gassana, došao izaslanik Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, da ga pozove u islam, rekao je: „Na ovo me, tako mi Allaha, naveo nepismeni Vjerovjesnik koji ne naređuje ništa što je dobro a da nije prva osoba koja to ne učini, niti zabranjuje išta što je štetno a da nije prva osoba koja ga se kloni. Kada pobijedi, nije umišljen, kada bude pobijeđen, ne ljuti se. On ispunjava dati ugovor i pridržava se svojih obećanja. Svjedočim da je on vjerovjesnik!"[4]

2 Sperma se sastoji od mješavine spermija X (nosač ženskog spola) i Y (nosač muškog spola) – a njihov omjer u spermi je otprilike 50:50. Spol djeteta određuje se tijekom začeća – tj. ako jajnu stanicu oplodi spermij s X hromosomom, začet će se djevojčica, a ako spermij sadrži Y hromosom, začet će se dječak. Spol djeteta, dakle, u potpuno ovisi o spermiju koji je oplodio jajnu stanicu. (op. prev.).

3 Muslim, 315.

4 „Er-Revdul-unfi šerhu sireti ibni-Hišami", 4/250.

Također i u El-Majurkijevoj priči, najveći kršćanski učenjak u svome vremenu jasno svjedoči o istinitosti Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem.

I Heraklije, bizantijski vladar, koji je osim toga bio i kršćanski učenjak, posvjedočio je Vjerovjesnikovu, sallallahu alejhi ve sellem, istinoljubivost, o čemu će kasnije biti više govora.

Nakon navedenog, pogledajmo šta su naši savremenici kazali na ovu temu:

„Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, bio je pečat svih vjerovjesnika i najveličanstveniji poslanik kojeg je Allah poslao da pozove ljude da obožavaju Allaha..."[1] (Washington Irving)[2]

„Najviše o čemu razmišljamo kada čitamo o islamskoj vjeri jeste ono što je posebno krasilo ličnost vjerovjesnika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem. Upravo zbog toga sam odlučio da moje istraživanje prvo obuhvati valorizaciju njegove ličnosti i izvještaj o njegovom odgoju i ponašanju, ne bih li na taj način sa ovim istraživanjem pronašao novi argument o njegovoj istinoljubivosti i povjerenju, što je, zapravo, stvar oko koje su se složili svi religijski historičari i najveći pobornici kršćanstva..."[3] (Henri de Castries)[4]

„Da li ste ikada vidjeli da lažac uspostavi i toliko proširi svoju vjeru? Lažac ne može kuću od čerpića napraviti, jer ako ne zna karakteristike kreča, maltera, zemlje i sličnog, onda ono što on gradi nije kuća, već obična hrpa šupljina i smjesa raznih materijala. I nije za očekivati da će ta kuća ostati uspravna na svojim temeljima čak dvanaest stoljeća i da će je nastanjivati dvije stotine miliona ljudi. Nasuprot, bilo bi za očekivati da se ona iz temelja uruši i da joj traga nestane. Sa sigurnošću tvrdim da svaki čovjek, ukoliko želi da ga njegovi sljedbenici ne napuste,

1 Pogledati: „Hajatu Muhammedin" od Emila Dermigema, str. 72, prijevod na arapski: Adil Zu'ajter, prvo izdanje, izdavačka naklada Daru ihja'il-kutubil-'arebijje iz Kaira, 1911. godina.

2 Američki orijentalista koji je pokazao veliko interesiranje za historiju muslimana iz Andaluzije. Njegovo djelo zove se „Siretun-nebijjil-'arebi", a nadopunio ga je sa načelima islama i njihovim vjerskim izvorima na kraju knjige, zatim „Fethu Grenada" koje je napisao za vrijeme 1859. godine. Pogledati: „Kalu anil-islam", str. 50, izdavač je En-Nedvetul-alemijje liššebabil-islami iz Rijada, prvo izdanje 1992. godine.

3 „Kalu anil-islam" od dr. Imaduddina Halila, str. 61

4 Starješina francuske armije, rođen 1850., a umro 1927. U Sjevernoj Africi proveo je mnogo vremena, a iza njega su ostala djela „Mesadiru gajru menšure an tarihil-magribi", „El-Ešrafus-sa'dijun", „Rihletu Hulandi ilel-magrib" i dr. Pogledati: „Kalu anil-islam", str. 61.

mora da se pridržava svih stvari u skladu sa prirodnim zakonima. Nevjernici u njegovom vremenu nisu bili u stanju da raširu laž iako su je toliko ukrašavali da drugi o njoj pomisle da je sušta istina. Nemoguće je bilo obmanuti tolike ljude – narode i čitavu zajednicu – sa tolikim zabludama..."[5] (Thomas Carlyle)[6]

Carlyle je također rekao: „Velika je sramota za svakog da, u ovom dobu, sluša kvalifikacije da je islam lažna vjera i da je Muhammed varalica i lažac. Moramo se suprotstaviti ovim besmislenim i sramotnim izmišljotinama, jer misija koju je ispunio taj Poslanik, još uvijek je, dvanaest stoljeća poslije, svjetiljka vodilja za stotine miliona ljudi koje je Allah stvorio kao što je i nas stvorio.

Zar neko misli da je ova vjera, po kojoj žive i umiru neprebrojivi milioni ljudi, laž i prevara!? Što se mene tiče, ne mogu sebi nikada dopustiti takvo razmišljanje! Pa, zar da se tzv. 'laž i prevara' na ovaj način podvale Allahovim stvorenjima i da budu ovako prihvaćeni? Onda su ljudi ništa drugo do pravi bezumnici i ludaci, a njihov život obična je igra i besmislenost. Bolje je bilo da nisu ni stvoreni!"[7]

Osim ovih, postoje još mnogobrojna iskrena svjedočenja koja sam namjerno izostavio vodeći se nastojanjem da budem koncizan. Ona su sabrana u brojnim knjigama među kojima posebno treba spomenuti knjigu „Kalu anil-islam", a koju je izdala En-Nedvetul-alemijje liš-šebab. Radi se o knjizi bogatoj i ispunjenoj citatima, svjedočenjima i priznanjima iz svih postojećih vjera.

5 „Kalu anil-islam", str. 123.

6 Čuveni engleski pisac, rođen 1795. godine, a umro 1881. Od njegovih djela je „El-Ebtal", u kojem je napisao veličanstveno poglavlje o Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem. Pogledati: „Kalu anil-islam", str. 123.

7 „El-Kur'anu vel-musteširikun", dr. Et-Tihami Nukre, str. 25.

ČETVRTI ARGUMENT:
Nadnaravni znakovi kojima je Allah pomogao Svoga Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem

Mnogi islamski učenjaci napisali su djela koja tematski tretiraju znakove i nadnaravna djela, mudžize, Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem. Među tim učenjacima posebno se ističu: El-Bejheki, Ebu Ne'im, Ebu Bekr el-Ferijani, Ebu Hafs ibn Šahin. Također, vrijedno je spomenuti djelo „E'alamun-nubuvveti" od Ebu Davuda es-Sidžistanija i „Dela'ilur-risaleti" od Ebu Mutrifa ibn Asbega el-Kurtubija[1]. Od naših savremenika treba izdvojiti djela „Es-Sahihu min mu'džizatin-nebijj, sallallahu alejhi ve sellem" od Hajruddina Vanlija[2], „Es-Sahihul-musnedi min dela'ilin-nubuvveti" od Mukbila ibn Hadi el-Vadi'ija[3] i dr. Ukupni broj nadnaravnih djela, mudžiza, koja se spominju u knjigama nadmašuju brojku od hiljadu.[4]

Nema nikakve sumnje da su svi ovi znakovi i nadnaravna djela neporecivi dokaz o istinitosti misije i vjerovjesništva našeg Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, s obzirom da nadnaravno i nadljudsko djelo, koje se u svojoj osnovi suprotstavlja uobičajenim okolnostima i donosi promjene u ustaljeni životni ritam, ne može učiniti obično stvorenje. Takva djela dolaze isključivo od Uzvišenog Stvoritelja! On ne daje nadnaravna djela lažljivcima, već sa njima isključivo pomaže Svoje poslanike kako bi dokazali istinitost svoje misije. Isto se desilo kada je promijenio stanje vatre koja je postala hladna i spasonosna za Ibrahima, zatim, kada je Musaov štap promijenio u zmiju, oživio mrtve Isau, alejhimus-selam, te brojna druga nadnaravna djela.

1 Pogledati: „Er-Risaletul-mustatrife" od El-Kitanija, str. 89, izdavačka naklada Darul-kutubil-ilmijje iz Bejruta, prvo izdanje, 1995. godina.

2 Izdanje izdavačke naklade Daru ibn Hazm, iz Bejruta, prvo izdanje, 2000. godina.

3 Oficijelni distributer je izdavačka naklada Mektebetu Ibn Tejmijje iz Kaira, drugo izdanje, 1987. godina.

4 Pogledati: „Hidajetul-hijara fi edžvibetil-jehudi ven-nesara" od Ibnul-Kajjima, str. 87.

Zbog toga su prijašnji narodi, kada bi im bio poslan neko ko tvrdi da je vjerovjesnik, kazali: **„...Trebalo bi da Allah s nama razgovara ili da nam kakvo čudo dođe...“**[5] **„Govorili su: ‘Zašto mu Gospodar njegov ne pošalje kakvo čudo!’“**[6]; **„Oni se zaklinju Allahom, najtežom zakletvom, da će, ako im dođe čudo, sigurno zbog njega vjernici postati“**[7]; **„Oni su govorili: ‘Zašto mu Gospodar njegov ne pošalje jedno čudo?’“**[8]

To je bio razlog zbog čega se osoba koja porekne te znakove, a nakon što se u njih osvjedoči, smatrala pravim nevjernikom koji je zaslužio da bude kažnjen, kao što je Uzvišeni prenio riječi Saliha: **„O narode moj, evo ova Allahova kamila je znamenje za vas, pa pustite je neka pase po Allahovoj zemlji i ne činite joj nikakvo zlo, da vas ne bi zadesila kazna bliska.“**[9]

I rekao je: **„A kada njima dokaz dođe, oni govore: ‘Mi nećemo vjerovati sve dok se i nama ne da nešto slično što je Allahovim poslanicima dano.’ A Allah dobro zna kome će povjeriti poslanstvo Svoje. One koji griješe sigurno će stići od Allaha poniženje i patnja velika zato što spletkare.“**[10]

Također je rekao: **„Upitaj sinove Israilove koliko smo im jasnih dokaza dali! A one koji preinačuju Allahove dokaze, kada su im već došli, Allah će zaista strahovito kazniti“**[11], tj. oni koji se osvjedoče u ove dokaze, takvi više nemaju nikakve isprike niti opravdanja.

Navest ću neke znakove i nadnaravna djela – mudžize, ali neću govoriti o nadnaravnosti Kur’ana jer ću to pitanje obraditi posebno i detaljno:

---

5 Prijevod značenja El-Bekare, 118.

6 Prijevod značenja El-En’am, 37.

7 Prijevod značenja El-En’am, 109.

8 Prijevod značenja Junus, 20.

9 Prijevod značenja Hud, 64.

10 Prijevod značenja El-En’am, 124.

11 Prijevod značenja El-Bekare, 211.

1. Razgovor sa drvećem i kamenjem i njihovo povinovanje Vjerovjesnikovim, sallallahu alejhi ve sellem, željama

Prenosi se od Abdurrahmana ibn Abdullaha ibn Mes'uda, radijallahu anhuma, da je rekao: „Upitao sam Mesruka: 'Ko je Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, obavijestio o prisustvu džinna u noći kada su slušali Kur'an?' 'Pričao mi je tvoj otac (znači Abdullah)', reče on, 'da ih je otkrilo drvo.'"[1]

Od Džabira ibn Semure, radijallahu anhu, prenosi se da je rekao: „Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: 'Doista znam za jedan kamen u Mekki koji mi je nazivao selam prije negoli sam dobio objavu. Znam gdje se i sada nalazi!'"[2]

Enes, radijallahu anhu, pripovijeda: „Jednog dana dok je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, tužan i raskrvavljen zbog udaraca nekih Mekkelija sjedio, došao mu je Džibril, alejhis-selam, te ga upitao: 'Šta ti je, Muhammede?' 'Oni su mi učinili to i to!', odgovori on. 'Da li želiš da ti pokažem jedan znak?', upita ga, a on reče: 'Da, pokaži mi ga.' Pogledao je u jedno stablo koje je bilo iza doline, pa mu je rekao: 'Pozovi ono stablo!' On ga pozva, a stablo krenu sve dok ne dođe ispred njega. Reče: 'Reci mu neka se vrati!' On mu reče, a stablo se vrati na isto mjesto odakle je krenulo. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, reče: 'Dovoljno je, dovoljno.'"[3]

Od Ibn Abbasa, radijallahu anhuma, prenosi se da je rekao: „Jednom je Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, došao neki beduin te ga upitao: 'Kako ću znati da si ti vjerovjesnik?' On mu reče: 'Ako pozovem plod sa ove palme, hoćeš li posvjedočiti da sam Allahov poslanik?' Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, pozvao je plod, pa se on poče spuštati sa palme sve dok ne pade kod Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem. Poslanik reče: 'Vrati se!', a on se vrati na svoje mjesto. Nakon toga beduin je prihvatio islam."[4]

1 Muttefekun alejhi. El-Buhari, 3646. Muslim, 450.

2 Muslim, 2277.

3 Ahmed, 11702; Ibn Madže, 4028. Lanac prenosilaca ovog hadisa je vjerodostojan na osnovu drugih sličnih predanja. Pogledati: „Dela'ilun-nubuvveti" od El-Vadi'ija, 96.

4 Ed-Darimi, 24. Et-Tirmizi, 3628. Predanje je njegovo, a o njemu je rekao: „Hasenu sahih". Pogledati: „Dela'ilun-nubuvveti" od El-Vadi'ija, 98.

Džabir ibn Abdullah, radijallahu anhuma, pripovijeda: „Putovali smo sa Allahovim Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem, pa kada smo došli u dolinu Efjeh, tu smo odmorili. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, otišao je da obavi nuždu, a ja sam krenuo sa njim noseći posudu sa vodom. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, osvrnuo se oko sebe, pa nigdje nije vidio nešto iza čega bi se mogao sakriti. Kada je ugledao dva stabla na kraju doline, on ode do jednog od njih, i odlomi granu sa krošnje, te reče: 'Uz Allahovo dopuštenje, kreni za mnom!' Ono mu se pokori i krenu za njim kao što deva s halkom u nosu pokorno ide za svojim vlasnikom. Kada dođe do drugog drveta, odlomi granu, i reče: 'Uz Allahovo dopuštenje, kreni za mnom!' Ono mu se isto kao prvo pokori i krenu za njim. Kada mu se oba pokoriše, on ih sastavi i reče: 'Spojite se, Allahovom dozvolom!', pa se oni spojiše." Džabir kaže: „Trčeći sam se sklonio, bojeći se da Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, ne osjeti da sam u blizini, pa da se udalji. Kada sjedoh, počeh razmišljati o onome što se dogodilo. Okrenuh se i vidjeh Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, kako dolazi, a dvije grane se razdvojiše, i svaka od njih vrati se na mjesto odakle je odlomljena."[5]

2. Lijepo ponašanje (edeb) životinja prema Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem

Od Abdullaha ibn Džafera, radijallahu anhu, prenosi se da je rekao: „Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, stavio me je na jahalicu iza sebe, pa je jašući ušao u posjed jednog ensarije gdje se nalazila deva. Kada je deva ugledala Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, poče jecati i orosi oči suzama. Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, priđe joj, pomilova je po glavi pa se ona smiri. 'Ko je vlasnik ove deve, čija je ova deva?', upita on, pa dođe jedan mladić ensarija, govoreći: 'Moja je, Allahov Poslaniče!' 'Zar se ne bojiš Allaha u pogledu ove životinje koju ti je Allah dao u vlasništvo!? Požalila mi se na tebe govoreći da je izgladnjuješ i mnogo tjeraš da radi.'"[6]

5 Muslim, 3014.

6 Ebu Davud, 2549. Ahmed, 1747. Hadis je vjerodostojan, a osnova hadisa zabilježena je kod Muslima, bez spominjanja priče o devi.

Enes ibn Malik, radijallahu anhu, pripovijeda: „Jedna porodica u Medini imala je devu koju su koristili na poslovima crpljenja vode iz bunara. Ali, ta se deva odjednom uzjoguni i odbi im poslušnost u ovom poslu. Oni dođoše do Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i rekoše: 'Imamo devu koju koristimo za crpljenje vode iz bunara. Odjedanput se uzjogunila i postala nepokorna odbivši da i dalje obavlja ovaj posao tako da je usjeve i palme zadesila suša.' Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, reče svojim drugovima: 'Ustanite.' Oni se digoše i dođoše u bašču u kojoj se nalazila deva ili ograđeno mjesto gdje se odmaraju deve. Deva se nalazila na kraju te bašče i Poslanik krenu prema njoj. Ensarije povikaše: 'Ona je sada bijesna poput psa. Allahov Poslaniče, bojimo se da ti ne naudi.' On, sallallahu alejhi ve sellem, reče: 'Neće mi se od nje ništa loše dogoditi' (Ja je se ne bojim). Kada deva ugleda Poslanika, a.s., krenu prema njemu i pade na sedždu pred Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem. On je uze za povodac i ona krenu na posao poslušna kao nikada prije. Drugovi Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, rekoše mu: 'Mi smo preči da ti učinimo sedždu od ove životinje koja ni razuma nema.' On im reče: 'Nije dozvoljeno čovjeku da učini sedždu drugom čovjeku. Kada bi to bilo dozvoljeno, naredio bih ženi da učini sedždu mužu radi veličine njegovog prava nad njom. Tako mi Onoga u čijoj je ruci moj život, kada bi od stopala pa do vrha njegove glave bio čir iz kojeg izlaze gnoj i sukrvica, pa mu se okrenula i polizala ga, ne bi ispunila njegovo pravo koje ima kod nje!'"[1]

Prenosi se da je Aiša, radijallahu anha, rekla: „Porodica Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, imala je stoku. Kada god bi Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, izašao, razigrala bi se u kući, a kada bi ušao, smirila bi se i ne bi se vrtila, ne želeći da ga uznemiruje."[2]

Imam El-Hakim zabilježio je predanje od Sefine, štićenika Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, u kojem se navodi da je rekao: „Putovao sam morem pa se desio brodolom. Pomogao sam se brodskom pločom, te sam na njoj doplovio do jedne šume. Tu me je presreo lav. Krenuo je prema meni želeći da me pojede, a ja sam uzviknuo: 'O lave, ja sam štićenik Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem!'

---

1 Ahmed, 12203, sa dobrim lancem prenosilaca. Pogledati: „Dela'ilun-nubuvveti" od El-Va'idija, 102. Šejh Albani ocijenio je hadis vjerodostojnim u djelu „Sahihut-tergib", broj 1936.

2 Ahmed, 24297, sa dobrim lancem prenosilaca. Pogledati: „Ed-Dela'ilun-nubuvveti" od El-Va'idija, 102.

Kada sam mu to rekao, oborio je glavu, prišao mi i gurao me svojom plećkom sve dok me nije izveo iz šume i doveo na pravu stazu. Onda kao da nešto promrmlja. Shvatio sam da se oprašta od mene. Tada sam ga zadnji put vidio."[3]

3. Povećanje hrane

Prenosi se od Džabira ibn Abdullaha, radijallahu anhuma, da je rekao: „Kada je kopan Hendek, vidio sam na Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem, žestoku glad, pa sam se vratio svojoj ženi i rekao: 'Imaš li išta od hrane, jer ja sam na Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, primijetio žestoku glad.' Ona je izvadila torbu u kojoj je bio jedan sa' ječma[4], i imali smo jednu domaću životinjicu, pa sam je zaklao, a ona je samljela ječam i završila kada sam i ja završio. Potom sam meso iskomadao u kameni ćup i vratio se Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem. Ona mi je rekla: 'Nemoj me osramotiti pred Allahovim Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem, i onima što su s njim.' Došao sam mu i tiho rekao: 'Allahov Poslaniče, zaklali smo jednu našu životinjicu i samljeli pregršt ječma koji smo imali, pa dođi sa nekolicinom ljudi.' Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, povika: 'O ljudi sa Hendeka! Džabir je nešto napravio, pa požurite da idemo kod njega!' Potom je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: 'Nipošto ne skidajte ćup i ne mijesite tijesto dok ja ne dođem.' Krenuo sam, a (za mnom) je krenuo i Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, idući ispred ostalih ljudi. Kada sam došao kod svoje žene, rekla je: 'Da Bog da ti bilo to i to.' 'Uradio sam ono što si rekla!', rekoh ja, a ona potom izvadi Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, tijesto, a on pljucnu u njega i zamoli za berićet. Onda reče: 'Pozovi kuharicu da peče hljeb sa mnom, a ti vadi sa mnom iz ćupa, ali ga nemojte skidati (s pladnja)!' Bilo je hiljadu ljudi i kunem se Allahom da su svi jeli dok ga nisu ostavili i odmakli se, a naš ćup je klokotao kao i prije, i naše tijesto se peklo i dalje."[5]

---

3 El-Hakim, 2/675, izdavačka naklada Darul-kutubil-ilmijje iz Bejruta, naučna valorizacija Mustafa Abdul-Kadir Ata, 1991. El-Buhari u djelu „Tarihul-kebir", 3/195, izdavačka naklada Darul-fikri, stručni pregled gospodin Hašim en-Nedevi. Hadis je hasen, pogledati: „Ed-Dela'il" od El-Va'idija, 299.

4 Oko četiri pregršta (op. prev.)

5 Muttefekun alejhi. El-Buhari, 3876. Muslim, 771.

Kajs ibn En-Nu'man pripovijeda: „Kada su Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, i Ebu Bekr, skrivajući se krenuli na putovanje, naišli su na nekog pastira koji je čuvao ovce. Zatražili su od njega da ih napoji mlijekom, ali im on reče: 'Ja ne posjedujem ovcu koja bi se mogla pomusti. Ali, imam ovo žensko jare koje je zimus postalo steono i čije je vime već presušilo.' Poslanik reče: 'Dovedi je.' Kada je dovedoše, Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, sveza je, pomilova je po vimenu, pa prouči dovu nakon čega ona poče preživati." Reče: „Potom mu je Ebu Bekr, radijallahu anhu, donio posudu, pa ju je pomuzao i dao Ebu Bekru da se napije mlijeka. Ponovo ju je pomuzao pa je dao pastiru da se napije. Nakon toga je pomuzao pa se i sam napio. Pastir ga upita: 'Tako ti Allaha, ko si ti? Tako mi Allaha, nikad u životu nisam vidio nikoga poput tebe!' Poslanik ga upita: 'Da li ćeš znati sačuvati tajnu ako ti kažem?', a pastir potvrdno odgovori, pa mu on reče: 'Ja sam Muhammed, Allahov poslanik.' 'Ti si onaj za kojeg Kurejšije tvrde da je Sabejac?', upita ga, a on reče: 'Tako oni govore!' Pastir reče: 'Svjedočim da si ti vjerovjesnik i svjedočim da je ono sa čime dolaziš prava istina. To što si ti učinio nije u stanju učiniti niko drugi mimo vjerovjesnika! Želim da idem sa tobom!' On mu reče: 'Danas to nisi u mogućnosti, međutim, kada saznaš da sam postao jak, tada nam se pridruži!'"[1]

Ebu Hurejre, radijallahu anhu, rekao je: „Došao sam Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, sa nekoliko datula i rekao mu: 'Dovi Allahu da mi da bereketa u ovim datulama.' Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, skupi datule te uputi dovu za mene tražeći bereketa od Allaha. Zatim je rekao: 'Uzmi ih i stavi u ovaj svezak. Kad god budeš htio da uzmeš od ovih datula, zavuci ruku u njega i uzmi, ali ga nemoj otvarati i širiti.' Izvadio sam iz tog svezka tovare i tovare datula i dijelio ih na Allahovom putu. Iz njega smo jeli i druge hranili. Taj svezak sam stalno čuvao vezan za svoju odjeću, ali se pokidao na dan kad je ubijen Osman."[2]

1 El-Hakim, 3/9. Et-Taberani u djelu „Mu'džemul-kebir", 18/343, izdavačka naklada Mektebetul-ulumi vel-hikemi iz Mosula, naučna valorizacija od strane Hamdija Ibn Abdul-Medžida es-Selefija, 1983. godina. Lanac prenosilaca ovog predanja je vjerodostojan. Pogledati: „Dela'ilun-nubuvveti" od El-Va'idija, 111.

2 Ahmed, 8414. Et-Tirmizi, 3839, a ovo je njegova verzija hadisa. Hadis je vjerodostojan. Pogledati: „Ed-Dela'il" od El-Va'idija, 112.

Prenosi se od Katade, a on od Enesa, radijallahu anhu, da je rekao: „Dok je bio u Zevra'u, Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, neko je donio posudu s vodom. Stavio je ruku u posudu i voda je počela izvirati između njegovih prstiju. Sa tom vodom ljudi su se abdestili." Katade reče: 'Upitao sam Enesa: 'Koliko vas je bilo?' Reče: 'Tri stotine ili približno toliko.'"[3]

Od Abdullaha, radijallahu anhu, prenosi se predanje: „Mi smo smatrali da čuda predstavljaju bereket, a vi ih smatrate znacima zastrašivanja. Bili smo na jednom putovanju sa Allahovim Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem, pa nam je ponestalo vode. On je rekao: 'Potražite ostatak vode', i oni su donijeli neku posudu u kojoj je bilo malo vode, nakon čega je on stavio svoju ruku u tu posudu, a zatim rekao: 'Požurite ka blagoslovljenoj vodi, a blagoslov je od Allaha!' Ja sam vidio vodu kako izvire između prstiju Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, a ponekad bismo čuli tesbih (slavljenje Allaha) od hrane dok je on jede."[4]

Uvećanje hrane i pića, to su događaji koji su se iz ničega desili. To se naziva stvaranjem, a to je u mogućnosti učiniti isključivo Allah. Stvoriti nešto, pa makar to bila i jedna datula, nisu sposobni ni sihirbaz niti vračar!

4. Liječenje bolesti

Kada je bila bitka na Hajberu, Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, proučio je dovu za ozdravljenje Alije ibn Ebi Taliba, radijallahu anhu, koji je imao problema sa očima, pa mu je pljucnuo pljuvačkom u oči nakon čega je on ozdravio.[5]

Prenosi se od Jezida ibn Ebi Ubejda, radijallahu anhu, da je rekao: „Vidio sam trag udarca na potkoljenici Seleme i rekao: 'Ebu Muslime, kakav je ovo udarac?' 'Ovo je udarac', rekao je on, 'koji sam zadobio na dan Hajbera. Tada su ljudi rekli: 'Pogođen je Seleme!' Ja sam došao Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem, i on je tri puta pljucnuo na ranu i sve do sada nikada me nije zaboljelo.'"[6]

3 Muttefekun alejhi. El-Buhari, 3379. Muslim, 2279.

4 El-Buhari, 3386.

5 Muttefekun alejhi. El-Buhari, 3498. Muslim, 2406.

6 El-Buhari, 3969.

Kada je ubio Ebu Rafi'u, Abdullah ibn Atik slomio je nogu. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, potrao je svojom rukom i rana je zacijelila kao da ništa nije ni bilo![1]

5. Polovljenje Mjeseca

Prenosi se da su stanovnici Mekke zatražili od Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, da im pokaže neko čudo – znak, pa je Vjerovjesnik zamolio svoga Gospodara da raspolovi Mjesec nakon čega se mjesec raspolovio na dvije polovine. Jedna polovina otišla je sa desne, a druga sa lijeve strane brda. Vjerovjesnik im tada reče: „Posvjedočite, posvjedočite!", a oni rekoše: „Muhammed je opčarao naše oči!" Neki se dosjetiše: „Muhammed nije u stanju opčarati oči svih ljudi, pa pitajte putnike kada dođu sa putovanja!" Kada god bi ugledali nekog putnika da dolazi, pitali bi ga: „Da li si vidio da se Mjesec raspolutio?", a oni bi svi odgovarali: „Da, vidjeli smo!"[2]

6. Jecanje panja

Vjerovjesnikova, sallallahu alejhi ve sellem, džamija bila je sagrađena na palminim deblima. Kada je želio da se obrati ljudima, Poslanik se stalno oslanjao na jedno palmino deblo – panj, i takav običaj potrajao je jedno izvjesno vrijeme sve dok se broj ljudi nije povećao i dok džamija nije postala ispunjena klanjačima. U takvim okolnostima, oni klanjači koji su se nalazili u posljednjim džamijskim redovima nisu mogli vidjeti Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, a pogotovo žene.

Jednog dana došla mu je žena – ensarijka čiji je sin bio stolar i rekla mu: „Allahov Poslaniče! Moj sin je stolar, pa hoćeš li da mu naredim da ti napravi minber sa kojeg ćeš govoriti ljudima?" Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, prihvatio je tu ponudu, pa mu je sagrađen minber koji je

1 El-Buhari, 3813.

2 Muttefekun alejhi. Hadis je prenesen sa lancem prenosilaca od Ibn Mes'uda, Enesa i Ibn Abbasa, radijallahu anhum. El-Buhari ovaj hadis bilježi od: Ibn Mes'uda, 3437; od Enesa, 3438; i od Ibn Abbasa, 3439. Muslim ovaj hadis bilježi sa lancem prenosilaca od: Ibn Mes'uda, 2800; od Enesa, 2802; i od Ibn Abbasa, 2803. Hadis je zabilježio i Et-Tirmizi, sa lancem prenosilaca od: Ibn Omera, 3288 i od Džubejra ibn Mut'ima, 3289. Ovaj hadis su zabilježili i drugi.

imao tri stepenice. Postavili su ga u džamiji odmah pored onog panja sa kojeg se Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, stalno obraćao ljudima. Jednog dana kada je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, trebao da održi govor, prošao je pored panja i nije se popeo na njega. Zaobišao ga je i popeo se na minber da sa njega govori. Čim je osjetio da ga je Vjerovjesnik ostavio, panj se rastužio, počeo plakati i jecati toliko da se skoro iščupao, sve od tuge za Allahovim Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem. Vjerovjesnik reče: „Zar se ne čudite zbog čežnje ovog debla?" Ljudi mu priđoše, a čitava se džamija poče tresti zbog čežnje debla i brojnog plača. Vjerovjesnik je tada sišao, pomilovao ga svojom rukom, zatim ga prislonio uza se, a ono poče jecati kao što jeca dijete kada se smiruje. Tada je rekao: „Tako mi Onoga u čijoj je ruci Muhammedova duša, da mu nisam prišao, zbog tuge za Allahovim Poslanikom plakalo bi ovako sve do Sudnjeg dana!" Nakon toga je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, naredio da se ovaj panj ukopa ispod njegovog minbera. Džabir je rekao: „Ono je plakalo zbog spominjanja Allaha koje je slušalo."[3]

7. Kazna za onoga koji je varao Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem

Enes, radijallahu anhu, pripovijeda: „Jedan je čovjek bio kršćanin pa je primio islam i naučio (sure) El-Bekare i Ali Imran. Bio je Vjerovjesnikov, sallallahu alejhi ve sellem, pisar objave, a onda se ponovo vratio u kršćanstvo i među sljedbenike Knjige koji ga veličaše i cijeniše. Diveći mu se, govorili su: 'Ovo je čovjek koji je pisao za Muhammeda.' On je imao običaj kazati: 'Muhammed ne zna ništa osim ono što sam mu ja pisao.' Nije prošlo mnogo vremena a Allah je učinio da mu se vrat slomi. Umro je pa su ga ljudi zakopali, ali ga je sutradan zemlja izbacila. Ljudi su rekli: 'Ovo je djelo Muhammeda i njegovih drugova. Pošto je on pobjegao od njih, oni su iskopali našeg druga i izbacili ga.' Zatim su mu ponovo iskopali dubok grob, ali ga je sutradan zemlja opet izbacila, a oni ponovo rekoše: 'Ovo je djelo Muhammeda i njegovih drugova. Iskopali su našeg druga pošto je on pobjegao od njih pa su ga izbacili.' I oni mu još jednom iskopaše i spustiše ga u zemlju

3 El-Buhari od Ibn Omera, 3390, i od Džabira, 3392. Hadis je zabilježio i Et-Tirmizi od Ibn Omera, 505. Nakon toga je kazao: „Na istu temu prenosi se od Enesa, Džabira, Sehla ibn Sa'da, Ubejja ibn Ka'ba, Ibn Abbasa i Ummu Seleme."

najdublje što su mogli, ali ga je sutradan zemlja ponovo izbacila, i oni shvatiše da to nisu uradili ljudi, i ostaviše ga."[1]

Osim ovih, još je mnogo dokaza, ajeta, jasnih znamenja i nadnaravnih djela – mudžiza, koje argumentiraju Vjerovjesnikovu, sallallahu alejhi ve sellem, istinitost i Allahovu pomoć koja mu je neprestano bila ukazivana.[2]

No, možda će neko upitati: „Sve ove mudžize bile su vezane za prijašnje događaje koje mi nismo mogli vidjeti. Ono što želimo jeste da vidimo savremenu mudžizu koja se u ovom trenutku može vidjeti golim očima. Da li danas, u ovom trenutku, postoje neke od ovih mudžiza?"

Odgovor je kratak: Da, postoje tri veličanstvena znamenja:

Prva mudžiza, to je plemeniti Kur'an! Zaista su mnogi primjeri koji dokazuju nadnaravnost Kur'ana, međutim, sažet ću ih u četiri kategorije:

1. Nadnaravnost prilikom izvještavanja,
2. Nadnaravnost vezana za neviđeno – gajb,
3. Nadnaravnost u pogledu zakonodavstva,
4. Naučna nadnaravnost Kur'ana.

O svakoj od navedenih kategorija napisana su brojna djela, o čemu nije prilika da detaljnije govorimo. Nadam se da ćemo o njima govoriti u posebnoj knjizi.

1 Muttefekun alejhi. El-Buhari, 3421. Muslim, 2781.

2 Neki naši savremenici porekli su ove mudžize, pa sam njima posvetio poseban odgovor u dodatku na kraju ove knjige.

Druga mudžiza, to je Vjerovjesnikova, sallallahu alejhi ve sellem, tradicija – sunnet. Primjeri nadnaravnosti sunneta su mnogobrojni, a među njih svakako ubrajamo: naučnu nadnaravnost sunneta u pogledu onoga što prethodno nije bilo otkriveno sve do našeg vremena, a hadisi koji o tome govore zaista su mnogobrojni, čak toliko da je formirana Međunarodna organizacija za naučnu nadnaravnost Kur'ana i sunneta koja je ogranak Rabite – Svjetske muslimanske lige.

Najčešće oblasti naučne nadnaravnosti su u medicini i njenim naukama, u naukama vezanim za astronomiju i istraživanja svemira, u naukama koje se bave istraživanjem Zemlje i mora, te u brojnim drugim naučnim oblastima. Broj naučnoistraživačkih studija mjeri se hiljadama, a sasvim je jasno da se sve te studije nisu mogle obuhvatiti u jednom kratkom vremenskom razdoblju, osim ako je njihov izvor Allahova objava. U vezi toga govorit ćemo u posebnom poglavlju.

Treća mudžiza veže se za bunar Zemzem. Primjeri nadnaravnosti Zemzema su brojni, a među njima su sljedeći:

1) Dugotrajnost njegovog postojanja, jer je iskopan još za vrijeme života Ibrahima-halila, alejhis-salatu ves-selam, i još uvijek postoji, iako period opstojnosti drugih bunara najčešće ne prelazi prosjek od pedeset godina nakon čega oni potpuno presuše.

2) Obimnost protoka njegove vode, s obzirom na to da ona neprestano izvire i izlazi u velikim količinama, što je nepoznanica kada su u pitanju drugi bunari.

3) Brojnost onih koji je piju. Možda će neko pomisliti: „U odnosu na mali broj onih koji je koriste, to je velika količina vode!?" Odgovorit ću da je ovakva konstatacija potpuno pogrešna. Naprotiv, u čitavom svijetu ne postoji neki bunar sličan Zemzemu iz kojeg pije toliki broj ljudi. Ta, broj hadžija svake godine nadmašuje cifru od tri miliona, a tom broju je približan broj klanjača koji tu budu prisutni u vrijeme mjeseca ramazana. Također, godišnji broj posjetitelja Mekkanskog harema nadmašuje već spomenutu brojku, a svi oni koriste i piju vodu sa njegovog vrela, pa čak je i donose svojim domovima. Osim toga, zemzem voda se organizirano distribuira u Medinski harem, a formirane su i fabrike za flaširanje i izvoz zemzema na svjetskoj razini. Uprkos tome, broj njenih korisnika se ne smanjuje, čak se neprestano povećava.

4) Suprotstavlja se prirodnim zakonitostima, jer se izvori ne javljaju u pustovitim i pješčanim predjelima.

5) Vrelina mjesta u kojem izvire. Mekka se ubraja među najtoplije gradove svijeta tokom čitave godine, i u takvom klimatskom ambijentu neshvatljivo je da bunari budu dugotrajni. Logično je da oni brzo presuše.

6) Nepostojanje porijekla njenog vrela, s obzirom da u neposrednoj blizini ne postoji neka rijeka ili more. Uzgred recimo i to da su kiše u Mekki rijetka pojava, pa i pored toga, zemzem voda ne presušuje.

7) Ljekovitost za mnoge bolesti. Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, nosio bi zemzem u posudama i mješinama. Njime bi polijevao po bolesnicima i pojio ih.[1] O zemzem vodi je, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: „Lijek je za bolest!", o čemu ćemo govoriti. Broj onih koji su se izliječili zemzemom toliko je brojan u svakoj generaciji da čak dostiže stepen neporecivog ubjeđenja kod muslimana (ar. et-tevatur).

8) Onaj ko redovno pije zemzem, nema potrebu za hranom.

U hadisu gdje se spominje priča o prelasku na islam Ebu Zerra, radijallahu anhu, a koju je zabilježio imam Muslim, i navodi se: „...Upitao ga je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: 'Kada si došao ovdje?' Rekao sam: 'Ima već trideset dana i noći' Upitao je: 'Ko te je hranio?' Rekao sam: 'Nisam imao nikakve hrane osim zemzem vode koju sam pio, pa sam se i udebljao, a i sala sam dobio na stomaku a da nisam osjetio nikakvu glad niti nemoć.' Na to je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: 'Ta voda je doista berićetna i zasićuje kao i hrana!'"[2]

Prenosi se od Ibn Abbasa, radijallahu anhuma, da je rekao: „Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je: 'Najbolja voda na zemljinoj površini je zemzem voda. Ona zasićuje kao i hrana i lijek je od bolesti. A najgora voda na zemljinoj površini je voda iz doline Berhut na ostacima Hadrmevta, poput je noge veoma otrovnih gmizavaca, osvane izvirući, a omrkne bez imalo traga vlažnosti.'"[3]

1 „Es-Silsiletus-sahiha" od Albanija, 2/572.

2 Muslim, 2473.

3 „Es-Silsiletus-sahiha", od Albanija, 3/45.

Od Ibn Abbasa, radijallahu anhu, prenosi se da je rekao: „Nazivali smo ga 'zasićujući' (tj. zemzem) i u njemu smo imali divnog pomagača za svoje porodice."[4]

Nakon što je naveo predanje od Džabira, Ibnul-Kajjim[5], Allah mu se smilovao, rekao je: „Nevjerovatne stvari sam doživio, i ja i drugi, u liječenju zemzemom. Ovom vodom sam se liječio od nekoliko bolesti i ozdravio sam Božijom voljom. Vidio sam ljude koji su skoro pola mjeseca, pa i više, živjeli samo od zemzema, ne osjetivši glad. Obavljali bi tavaf poput svih drugih ljudi. Jedan čovjek me obavijestio da je najvjerovatnije četrdeset dana koristio isključivo zemzem, a bio je u tolikoj snazi da je nesmetano mogao imati odnos sa svojom ženom, konstantno postiti i tafaviti oko Kabe."

9) Dove koje prouči onaj koji pije zemzem su kabul – primljene.

Od Džabira ibn Abdullaha, radijallahu anhu, prenosi se da je rekao: „Čuo sam Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, kako kaže: 'Zemzem voda je za ono za što se pije!'"[6]

Ibn Hadžer je rekao: „U jednom dijelu predanja Muslim je zabilježio 'zasićuje kao i hrana', a u istom lancu prenosilaca kao što je zabilježen kod Muslima, Et-Tajalusi je još dodao 'lijek je od bolesti'. U 'El-Mustedreku' je zabilježen merfu'-hadis[7] od Ibn Abbasa, u kojem je navedeno: 'Zemzem voda je za ono za što se pije.'"[8]

---

4 „Es-Silsiletus-sahiha", od Albanija, 6/419.

5 „Zadul-me'ad", 3/192 – egipatska štampa.

6 Ahmed, 14435. Ibn Madže, 3062. Šejh Albani je ovaj hadis ocijenio vjerodostojnim u djelu „Irva'ul-galil", 4/320. Pogledati: „Izaletud-dehši vel-vellihi anil-mutehajjiri fi sihhati hadisi ma'u zemzeme lima šuribe lehu" od Muhammeda ibn Idrisa el-Kadirija, sa naučnom valorizacijom od Zuhejra Šaviša i ocjenama hadisa od Muhammeda Nasiruddina el-Albanija, izdavačke naklade El-Mektebul-islami iz Bejruta, prvo izdanje, 1414. h., odnosno 1993. godine po gregorijanskom kalendarskom računanju.

7 To je vrsta hadisa u kojem se Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem, pripisuje ili govor, ili postupak, ili da je nešto nekome odobrio, ili da je posjedovao određenu osobinu (op. prev.).

8 Nakon toga je Ibn Hadžer kazao: „Prenosioci ovog hadisa su pouzdani, ali se desilo razilaženje u pogledu *irsala* i *vasla* ovog predanja do Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. *Irsal* je najprihvatljivije mišljenje, a hadis ima i jedan drugi potkrepljujući hadis od Džabira koji je znatno poznatiji od njega, a zabilježili su ga Eš-Šafi' i Ibn Madže i svi prenosioci su mu pouzdani osim Abdullaha ibn El-Mu'emmila el-Mekkija. El-Ukajli je spomenuo da ga jedini on prenosi, međutim, on se navodi i u drugim predanjima kod El-Bejhekija sa lancem prenosilaca preko Ibrahima ibn Tahmana, i sa lancem prenosilaca preko Hamze ez-Zejata. Obojica prenose hadis od Ebu Zubejra ibn Seida, a on od Džabira. U djelu „Feva'idul-mukri" navodi se sa lancem prenosilaca preko Suvejda ibn Seida, a on od Ibnul-Mubareka, a on od Ibn Ebi el-Mevalija, a on od Ibnul-Munkedira, a on od Džabira. Ed-Dimjatijj tvrdi da je on na stepenu sahiha, a to

Prvaci naših ispravnih prethodnika postupali su u skladu sa značenjem ovog hadisa. Od Suvejda ibn Seida, Allah bio sa njim zadovoljan, prenosi se da je rekao: „Vidio sam Abdullaha ibnul-Mubareka u Mekki kako je prišao Zemzemu, natočio vodu u posudu, pa se okrenuo prema Kabi i rekao: 'Allahu moj, Ibn Ebil-Mavali nam je prenio od Muhammeda ibnul-Munkedira, a on od Džabira da je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: 'Zemzem voda je za ono za što se pije.' Ovo sad pijem zbog žeđi na Sudnjem danu,' pa ju je popio."[1]

Ed-Dejnuri je zabilježio u svom djelu „El-Mudžalese" predanje od El-Humejdija koji je rekao: „Bili smo kod Ibn Ujejne kada je došao neki čovjek i upitao: 'Ebu Muhammede, da li je vjerodostojan onaj hadis koji si nam pričao o zemzem vodi?' On reče: 'Jeste.' On mu reče: 'Doista sam maločas popio zemzem zbog želje da mi ispričaš stotinu hadisa!' 'Sjedi,' reče mu Ibn Ujejne i ispriča mu stotinu hadisa."[2]

Ova činjenica je već davno isprobana i još uvijek ljudi koriste priliku da pri pijenju zemzema uče dove, pa im one bivaju uslišane.

je tačno uzmu li se u obzir svi prenosioci hadisa mimo Suvejda, jer iako je Muslim od njega bilježio predanje, on je poznat po tome što je brkao i vrijeđao, te što se izdvojio sa svojim prenosiocima u odnosu na druga ista vjerodostojna predanja (šaz). Zabilježeno predanje je od Ibnul-Mubareka, a on od Ibnul-Mu'emmila, i povodom toga sam sabrao čitav svezak, a Allah najbolje zna!" (Fethul-Bari, 5/302).

1 „Et-Tergibu vet-terhib" od El-Munzirija, Kitabul-hadždž, 1/188.

2 Pogledati: „Irva'ul-galil" od Albanija, 4/330. Šejh je ovu priču ocijenio slabom.

PETI ARGUMENT:
Uzvišeni Allah priznao je i Poslanika i njegovu misiju

U argumente koji potvrđuju istinitost Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, spada i to što je Uzvišeni Allah priznao njegovu misiju. Da je Muhammed drugačije govorio u ime svoga Gospodara, Uzvišeni je izvijestio da bi ga odmah uništio: **„A da je on o Nama kojekakve riječi iznosio, Mi bismo ga za desnu ruku uhvatili, a onda mu žilu kucavicu presjekli, i niko ga između vas ne bi mogao od toga odbraniti.“**[3] I rekao je: **„'Teško vama!' – reče im Musa. 'Ne iznosite laži o Allahu, pa da vas On kaznom uništi; a sigurno neće uspjeti onaj koji laži iznosi!'“**[4] I rekao je: **„Reci: 'Oni koji o Allahu laži iznose neće uspjeh postići.'“**[5] I rekao je Uzvišeni: **„Allah nikako neće ukazati na Pravi put onome ko je lažljivac i nevjernik.“**[6] Dakle, Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, nije iznevjerio svoju misiju, već ju je ispravno i uspješno obavio u svim njenim segmentima. Njegova vjera je najveličanstvenija vjera na Zemlji i sa najvećim stepenom širenja.

Ovaj neporecivi argument i priznanje detaljnije je pojasnio Ibnul-Kajjim, Allah mu se smilovao, rekavši: „Jedne prilike sam u Egiptu imao raspravu sa najučenijom i najuglednijom osobom, u koju Jevreji pokazuju svojim prstom. Prilikom našeg razgovora, rekao sam mu: 'Vi mnogo vrijeđate Allaha samim tim što poričete Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem!' Začuđeno me upitao: 'Zar neko poput tebe može kazati takvo što?!' 'Poslušaj moju opservaciju ove konstatacije', rekoh mu, i nastavih: 'Vi smatrate da je Muhammed bio samo nepravedni vladar koji je ljude prisiljavao na poslušnost oštricom svoga mača, te da nije bio poslanik kojeg je Allah poslao. Smatrate da je dvadeset i tri godine svoga života proveo tvrdeći za sebe da je Allahov poslanik kojeg je poslao svim stvorenjima, koji je govorio: 'Allah mi je naredio to i to, a zabranio mi je to i to. Objavio mi je to i to', te da ništa od toga

3 Prijevod značenja El-Hakka, 44-47.

4 Prijevod značenja Taha, 61.

5 Prijevod značenja Junus, 69.

6 Prijevod značenja Ez-Zumer, 3.

nije bilo istina! Također tvrdite da je govorio: 'Allah mi je dozvolio da u ropstvo odvedem djecu i žene, te da zaplijenim imetak i poubijam muškarce onih koji me budu poricali i meni se suprotstavljali!', a da sve to nije bila istina! Smatrate da je ustrajavao kršeći i mijenjajući vjeru svih vjerovjesnika, da se suprotstavljao i ratovao sa njihovim sljedbenicima, da je dokinuo njihove vjerozakone... Ako to tvrdite, onda ste pobornici jednog od sljedeća dva mišljenja: ili da je Uzvišeni Allah sve to posmatrao i detaljno znao, ili da Mu je sve to promaklo i da o tome ništa nije znao! Ako kažete da Allah o njemu ništa nije znao, u tom slučaju ste Allaha svrstali među najveće neznalice i kazali ste da je onaj koji je bio upoznat o Muhammedu bio znaniji od Allaha! Ako kažete da je Allah dobro znao, posmatrao i nazočio nad svim što je Muhammed činio, u tom slučaju trebate se odrediti u pogledu sljedećeg: ili je Allah imao moć i sposobnost da ga promijeni, zaustavi i zabrani mu da takva djela čini, ili da nije bio sposoban. Ako smatrate da nije bio sposoban, u tom slučaju ste Ga svrstali među najveće nesposobnjakoviće – što se direktno suprotstavlja Njegovom rububijjetu (da je Allah jedini Stvoritelj svijeta i da On svime upravlja, da On oživljava, usmrćuje i daje opskrbu). Ako kažete da Allah ima moć i sposoban je, zašto ga je podržavao i pomagao? Zašto je uzdizao njega i njegove riječi? Zašto se odazivao na njegove dove? Zašto ga je pomagao u borbi protiv njegovih neprijatelja? Zašto mu je davao raznolike oblike nadnaravnih djela, mudžiza i kerameta koji prelaze brojku od hiljadu? Zašto ga je štitio od svih nedaća koje su mu bile spremane i zašto, kada bi Ga god nešto zamolio, On bi mu to udovoljavao? To što vi o Muhammedu mislite smatra se najvećom nepravdom i glupošću koju je nedolično pripisati nekom razumnom čovjeku, a kamoli još s tim vrijeđati i Gospodara Zemlje i nebesa! Još je odvratnije ukoliko priznajete da ga je Allah podržao i priznao njegovu misiju praktičnim djelima i riječju, a vi i dalje smatrate da je Muhammed lažno svjedočio i neistinu govorio!' Kada je saslušao moje riječi, on reče: 'Bože sačuvaj da Allah takvo nešto dopusti lašcu! On je bio vjerovjesnik koji je istinu govorio! Onaj koji ga bude slijedio, bit će sretan i spašen!' Upitah ga: 'Pa, zbog čega ne prihvatiš njegovu vjeru?' On reče: 'On je isključivo poslan nepismenom narodu kome nije objavljena Knjiga, a mi već imamo Knjigu koju slijedimo.' Rekoh mu: 'Poražen si u potpunosti! Zaista ugledni ljudi i običan narod znaju da je on Allahov poslanik poslan svim stvorenjima, te da je nevjernik i džehennemlija svako onaj

koji ga ne bude slijedio. Uz to, borio se protiv sljedbenika Knjige, židova i kršćana. Ako je ispravna njegova misija, onda je trebaš podržavati u svemu onome o čemu je izvijestio!?' On je ostao bez odgovora."[1]

Ovo je slično situaciji „kada bi vladarev glasnik kazao ljudima: 'Vladar vam je naredio da učinite to i to!' Nema sumnje da bi ljudi znali da glasnik ne govori nešto što je neistina, pa makar vladar i ne bio prisutan kada je to govorio. Šta mislite kako bi tek bilo ukoliko bi i vladar bio prisutan"[2], i da se sve to govorilo sa njegovim znanjem?!

1 „Hidajetul-hajara fi edžvibetil-jehudi ven-nesara" od Ibnul-Kajjima el-Dževzijje, str. 87, izdavačka djelatnost Islamskog univerziteta iz Poslanikove Medine.

2 „El-Dževabus-sahih limen beddele dinel-Mesih" od šejhul-islama Ibn Tejmijje, 6/483, sa naučnom valorizacijom od dr. Ali ibn Nasira i drugih, izdavačka naklada Darul-Asime iz Rijada, prvo izdanje, 1414. h. godina.

ŠESTI ARGUMENT:
Deset Heraklijevih pitanja

Nekada veliki evropski kralj, Heraklije, vladar Bizantije, koji se smatrao kršćanskim učenjakom, postavio je jednom od najvećih Vjerovjesnikovih, sallallahu alejhi ve sellem, neprijatelja tog vremena deset pitanja iz kojih je spoznao istinitost Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, i njegovog poslanstva. Ovo zanimljivo predanje navest ću kao što je zabilježeno u dva „Sahiha".

Od Abdullaha ibn Abbasa, radijallahu anhuma, prenosi se da je rekao: „Obavijestio me je Ebu Sufjan ibn Harb, da je Heraklije poslao po njega izaslanika i jedan karavan Kurejšija, koji su bili došli kao trgovci u Šam, u vrijeme kada je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, produžio primirje sa Ebu Sufjanom i kurejšijskim nevjernicima. Oni su mu došli u Jerusalem. Heraklije ih je poslao u svoju rezidenciju, a kod njega su bili bizantijski dostojanstvenici. Zatim ih je Heraklije pozvao sebi, a pozvao je i svoga prevodioca i (preko njega) upitao:

- Ko je od vas, po krvnom srodstvu, najbliži tom čovjeku koji za sebe tvrdi da je Vjerovjesnik?

- Ja sam mu od njih najbliži po srodstvu – odgovorio je Ebu Sufjan.

- Približite mi ga – reče Heraklije – a primaknite mi i njegove drugove i postavite ih njemu iza leđa.

- Potom Heraklije reče svome prevodiocu: 'Reci im da ću ja pitati ovoga (Ebu Sufjana) o onom čovjeku (Muhammedu), i ako mi štogod slaže, demantirajte ga.' 'Allaha mi (rekao je Ebu Sufjan), da se nisam stidio laži na koju bi oni (moji prijatelji) mogli ukazati, ja bih na njega nešto i slagao.

1. Prvo što me je o njemu pitao, bilo je: 'Kako se među vama cijeni njegovo porijeklo?' 'On je kod nas uglednog porijekla', rekao sam.

2. 'Da li je iko ikada između vas prije njega ovakvo nešto govorio?', upitao je Heraklije. 'Nije', odgovorio sam.

3. 'Da li je neko od njegovih predaka bio vladar?', upitao je. 'Nije', odgovorio sam.

4. 'Da li ga slijede ugledni ljudi ili slabi i nejaki?', upitao je. 'Slabi i nejaki', rekoh.

5. 'Da li se njihov broj povećava ili smanjuje?', upita. 'Ne smanjuje, već povećava!', rekao sam.

6. 'Da li iko od njih konvertira', upitao je Heraklije, 'mrzeći njegovu vjeru nakon što ju je prihvatio?' 'Ne', odgovorio sam.

7. 'Da li ste ga ikada prije ovoga optuživali za laž?', upitao je. 'Ne', odgovorio sam.

8. 'Da li krši zadanu riječ?', upitao je. 'Ne', rekoh, 'ali smo sada u jednom ugovornom periodu s njim i ne znamo šta će on u njemu učiniti.'

- 'Nijedan odgovor nije mi pružio mogućnost', izjavio je kasnije Ebu Sufjan, 'da u njega ubacim bilo šta (sumnjivo) osim ove riječi.'

9. 'Da li ste se protiv njega borili?', upitao je opet Heraklije. 'Da', izjavio sam. 'Pa kakav je bio ishod vaše borbe s njim?', upitao je. 'Borba između nas i njega je promjenjive sreće, nekada pobijedi on', rekao sam, 'a nekada mi.'

10. 'Šta vam naređuje?', upitao je. 'Govori', kazao sam: 'Obožavajte jedinog Allaha, ne pridružujte Mu sudruga, i napustite ono što vam govore vaši očevi; naređuje nam namaz, iskrenost, krepost i održavanje rodbinskih veza.'

Tada Heraklije reče svome prevodiocu: 'Reci mu (Ebu Sufjanu): Pitao sam te za njegovo porijeklo, a ti si rekao da je on među vama uglednog porijekla. To je slučaj svih poslanika, oni se pojavljuju u najuglednijoj porodici svoga naroda. Pitao sam te da li je iko između vas ovako prije njega govorio, a ti si izjavio da nije. Kažem ti, da je ikad iko prije njega takvo nešto govorio, rekao bih da je on čovjek koji se povodi za riječima rečenim prije njega. Dalje sam te pitao da li je neko od njegovih predaka bio vladar, a ti si izjavio da nije, a da jeste – kažem – neko od njegovih bio vladar, rekao bih da je on čovjek koji traži vlast za svoga oca. Pitao sam jeste li ga sumnjičili za laž prije nego što je počeo govoriti ono što sada govori, a ti si odgovorio: 'Ne', pa držim zasigurno kada nije lagao na narod, kako bi sada lagao na Boga. Potom sam te pitao

da li ga sada slijedi ugledni ili slabi i siromašni svijet, a ti si odgovorio da ga slijede slabašni. Oni su većinom bili sljedbenici ranijih poslanika. Pitao sam još da li se njihov broj povećava ili umanjuje, a ti si rekao da se povećava. Takav je slučaj sa vjerovanjem dok se ono ne upotpuni. Dalje sam te pitao da li je iko iz nje konvertirao mrzeći njegovu vjeru, nakon što ju je prihvatio. Ti si odgovorio da nije. Tako je vjerovanje kada se njegova ljupkost ulije i ovlada u ljudskim srcima. Pitao sam te da li krši zadanu riječ, a ti si odgovorio da ne krši. Takvi su poslanici, oni ne krše datu riječ. Pitao sam šta vam naređuje, a ti si odgovorio da vam naređuje da obožavate Allaha i da Mu, u tome, ne pridružujete nikakvog sudruga, da vam zabranjuje obožavanje kipova, a naređuje vam namaz, iskrenost i moralnu krepost. Pa ako je to što kažeš istina, on će uskoro zavladati ovim tlom pod mojim nogama. Ja sam već znao da će se pojaviti vjerovjesnik, ali nisam znao da će biti baš od vas. Kad bih znao da ću stići do njega, potrudio bih se da se sretnem sa njim. A kad bih bio kod njega, prao bih mu noge.'" Potom je Heraklije zatražio pismo Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, koje je već poslano po Dihjetu, poglavaru Busre. Heraklije je pročitao pismo u kojem je pisalo:

„U ime Allaha, Svemilostivog, Samilosnog!

Od Muhammeda, Allahovog roba i Njegovog poslanika, Herakliju, poglavaru Bizanta. Spas onome ko slijedi Pravi put, a potom... Pozivam te pozivom islama: primi islam, bit ćeš spašen, a Allah će te nagraditi dvostrukom nagradom. A ako ga ne prihvatiš, snosit ćeš svoj grijeh i grijeh svojih podanika. ***'O sljedbenici Knjige, dođite da se okupimo oko jedne riječi i nama i vama zajedničke: da se nikome osim Allahu ne klanjamo, da nikoga Njemu ravnim ne smatramo i da jedni druge, pored Allaha, bogovima ne držimo!" Pa ako oni ne pristanu, vi recite: 'Budite svjedoci da smo mi muslimani!'***[1]*"*

1 Prijevod značenja Ali Imran, 64.

Ebu Sufjan je dodao: „Kada je Heraklije kazao šta je imao reći i kada je završio sa čitanjem pisma, oko njega je nastala galama i podigli su se glasovi, i mi smo bili izvedeni (iz njihovog skupa). Kada smo već bili odstranjeni, rekao sam svojim drugovima: 'Ugled Ebu Kebšata (Muhammeda) je porastao, a plaši ga se, evo, i vladar Bizantije.' Od tada sam (rekao je Ebu Sufjan), stalno bio u uvjerenju da će on (Muhammed) zaista pobijediti, sve dok Allah nije dao i meni da primim islam."

Ibn Nazur, guverner Jerusalema, prijatelj Heraklija i biskup kršćana Sirije, pripovijedao je: „Kada je Heraklije stigao u Jerusalem, ustao je jednog dana uznemiren, pa su ga neki od njegovih patrijarha upitali: 'Šta ti je, ne izgledaš nam kao što si izgledao do sada?' Heraklije je – veli Ibn Nazur – bio astrolog i posmatrao je zvijezde, pa kada su ga upitali (šta je vidio), on odgovori: 'Jedne noći, kada sam posmatrao zvijezde, vidio sam kako vladar naroda koji se obrezuje (suneti) odnosi pobjedu. Pa koji se narod obrezuje u ovom vremenu?' 'Niko se ne obrezuje osim Jevreja, neka te oni ne uznemiravaju. Raspiši po gradovima svoga carstva neka sve Jevreje poubijaju', odgovorili su oni. Dok su oni tako razgovarali, Herakliju je priveden neki čovjek kojeg je poslao vladar Gassana da prenese vijest o Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem. Kada ga je Heraklije ispitao, rekao je: 'Idite i pogledajte je li obrezan ili nije?' Oni su ga pregledali i javili Herakliju da je obrezan. On ga je još pitao o Arapima, pa je čovjek odgovorio: 'Oni se sunete.' 'To je vladar ovog naroda, već se pojavio', reče Heraklije. Potom je Heraklije pisao u Rumijji, svome prijatelju (Dagatiru), koji mu bijaše ravan u znanju, a onda je otputovao u Hims. I dok je Heraklije još bio na putu za Hims, stiglo mu je pismo od tog njegovog prijatelja, čiji se sadržaj podudaraše sa mišljenjem Heraklija o pojavi Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, i da je on, stvarno, Allahov poslanik. Heraklije je tada u svoj dvorac u Himsu pozvao velikane Bizantije, a potom naredio, pa su mu se vrata pozaključavala. Tada se pojavio i rekao: 'Narode Bizanta, želite li spas? Želite li Pravi put? Želite li trajnost vaše vlasti? Onda dajte prisegu ovom Vjerovjesniku!' Tada su oni navalili na vrata poput nasrtaja divljih magaraca, međutim, nađoše ih zaključana. Kada je Heraklije vidio njihov bijeg i preplašenost, i izgubio nadu u njihovo vjerovanje, kazao je: 'Vratite ih meni!', a potom je rekao: 'Maločas sam održao svoj govor s namjerom da provjerim čvrstinu vašeg vjerovanja, i eto, sada sam se uvjerio.' Tada mu se pokloniše, padajući ničice na zemlju, i s njim bijahu zadovoljni. To je bilo posljednje na čemu je ostao Heraklije."[2]

2 Muttefekun alejhi. El-Buhari, 7. Muslim, 1773.

Iz ovog primjera vidimo kako je Heraklije, istražujući Vjerovjesnikovu biografiju, iznio argumentaciju o istinitosti njegovog poslanstva. Njegovu istinoljubivost posvjedočio je Ebu Sufjan, radijallahu anhu, osoba koja je u to vrijeme bila najveći Poslanikov neprijatelj, iako je u vrijeme navedenog razgovora, Ebu Sufjan bio poglavar i glavnokomandujući svih Kurejšija. Navedena pitanja i odgovori koji su na njih dati, veliki su dokaz istinitosti poslanstva Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

SEDMI ARGUMENT: Savršenost Poslanikovog, sallallahu alejhi ve sellem, morala ukazuje na istinitost njegovog poslanstva

Među najjasnije dokaze o istinitosti i vjerodostojnosti Poslanikovog, sallallahu alejhi ve sellem, poslanstva, neizostavno ubrajamo njegove visoke moralne osobine, njegov savršeni karakter, dobroćudnost i njegovu prirodnost.

Uzvišeni Allah o tome je kazao sljedeće: **„...jer ti si, zaista najljepše ćudi!“**[1] I kazao je: **„Došao vam je Poslanik, jedan od vas, teško mu je što na muke nailazite. Jedva čeka da Pravim putem pođete, a prema vjernicima je blag i milostiv“**[2]; **„Samo Allahovom milošću, ti si blag prema njima; a da si osoran i grub, razbjegli bi se iz tvoje blizine. Zato im praštaj i moli da im bude oprošteno i dogovaraj se s njima. A kada se odlučiš, onda se pouzdaj u Allaha, jer Allah zaista voli one koji se uzdaju u Njega.“**[3]

U tom smislu su i sljedeće riječi Uzvišenog: **„Ima ih koji vrijeđaju Vjerovjesnika govoreći: 'On vjeruje što god čuje!' Reci: 'On čuje ono što je dobro, vjeruje u Allaha i ima vjere u vjernike, i milost je onima između vas koji vjeruju.' A one koji Allahovog Poslanika vrijeđaju čeka patnja nesnosna.“**[4]

Prenosi se predanje od Seida ibn Hišama ibn Amira da je on otišao Ibn Abbasu te ga upitao o vitru Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Ibn Abbas mu je rekao: 'Želiš li da ti kažem koja je osoba na čitavoj zemljinoj površini najznanija o vitru[5] Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem?' On upita: 'Ko?' On mu reče: 'Aiša, otiđi joj i nju o tome upitaj. Nakon toga dođi k meni, pa mi prenesi šta ti je na to odgovorila.' 'Ja sam se uputio k njoj, pa je upitah: 'Obavijesti me, majko vjernika, o moralu Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem?' Ona reče: 'Zar ne čitaš Kur'an?' 'Naravno', odgovorih joj ja, a ona mi

1 Prijevod značenja El-Kalem, 4.

2 Prijevod značenja Et-Tevbe, 128.

3 Prijevod značenja Ali Imran, 159.

4 Prijevod značenja Et-Tevbe, 61.

5 Tj. o noćnom namazu (op. prev.)

reče: 'Moral Allahovog Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, bio je Kur'an!' Nakon ovoga', reče, 'poželio sam da više nikoga ništa i ni o čemu ne pitam, sve do smrti! Međutim, osjetih potrebu, pa je upitah: 'Obavijesti me kako je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, obavljao noćni namaz...'"[1]

Enes pripovijeda: „Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, imao je najljepši moral..."[2]

O Vjerovjesnikovom, sallallahu alejhi ve sellem, moralu, njegovim profinjenim vrlinama, pohvaljenim osobinama i običajima, napisane su mnogobrojne studije i djela. Među najpoznatije, svakako, ubrajaju se knjige „Šema'ilun-nebijj, sallallahu alejhi ve sellem" od Et-Tirmizija, od Ebu Bekra el-Makrija, od Ebul-Abbasa, El-Mustagfirija, te knjiga „El-Envar fi šema'ilil-muhtar" od El-Begavija[3] i sl.

Evo jedan kratki isječak iz biografije o Poslanikovom, sallallahu alejhi ve sellem, profinjenom moralu:

Poslanikova skromnost: Enes ibn Malik pripovijeda da je neki čovjek rekao: „Muhammede! Naš predvodniče i sine našeg predvodnika! Najbolji od nas, i sine najboljeg od nas!" Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, reče: „Ljudi, dobro čuvajte svoju bogobojaznost i ne dopustite da vas šejtan zavede! Ja sam Muhammed, sin Abdullaha, Allahov rob i Njegov poslanik! Ne volim da me uzdižete iznad moga stepena koji mi je Uzvišeni Allah dodijelio!"[4]

Poslanikov stid: Od Ebu Seida el-Hudrija, radijallahu anhu, prenosi se da je rekao: „Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, bio je stidljiviji od djevice u njenom zastrtom dijelu kuće[5]. Kada bi vidio nešto što mu nije drago, prepoznali bismo to po izrazu njegova lica."[6]

1 Muslim, 746.
2 Muttefekun alejhi. El-Buhari, 5778. Muslim, 2310.
3 Pogledati:„Er-Risaletul-mustatrife" od El-Ketanija, str. 88.
4 Ahmed, 12141, sa vjerodostojnim lancem prenosilaca.
5 Tj. u njenoj odaji, prostoriji u koju ne ulaze osobe koje joj nisu bliža rodbina (op.prev.).
6 Muttefekun alejhi. El-Buhari, 5751. Muslim, 2320.

Od Aiše, radijallahu anha, prenosi se da je rekla: „Neka je žena pitala Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, kako će se okupati poslije menstruacije?" Rekla je: „Spomenula je da joj je naredio da se okupa, te da uzme krpu natopljenu mošusom i da se njome dobro očisti. Ona ga je upitala: 'Kako ću se njome očistiti?' 'Subhanallah, očisti se njom!', reče Poslanik i pokri svoje lice." Sufjan ibn Ujejne pokazao nam je svojom rukom stavljajući je na svoje lice. A u drugom predanju: „Potom je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, osjetio stid, te se zaokrenuo na stranu." Aiša reče: „Tada sam je povukla k sebi i objasnila joj šta je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, time namjeravao. Rekla sam: 'Trljaj i tako obriši tragove ostatka krvi (od menstruacije).'"[7]

Poslanikova blagost: Od Enesa ibn Malika, radijallahu anhu, prenosi se da je rekao: „Išao sam sa Vjerovjesnikom, sallallahu alejhi ve sellem, a na njemu je bila nedžranska burda (ogrtač) grubih rubova. Sustigao ga je neki beduin i žestoko ga zgrabio, tako da sam ugledao površinu Vjerovjesnikovog, sallallahu alejhi ve sellem, ramena na kojem je rub ogrtača ostavio trag od žestine njegovog povlačenja. Beduin mu reče: 'Daj mi od Allahovog imetka koji je kod tebe!' On se okrenu prema njemu, nasmija se i naredi da mu se dodijeli."[8]

Poslanikova plemenitost: Prenosi se od Ibnul-Munkedira da je rekao: „Čuo sam Džabira, radijallahu anhu, da kaže: 'Nikada nije bilo nešto zatraženo od Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, a da je rekao 'Ne'.'"[9]

„Safvan ibn Umejje je, u bitki na Hunejnu, slijedio Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, iako je bio nevjernik, a potom se vratio u Dža'ranu. Dok je Poslanik, sallallahu alejhi, obilazio i određivao ratni plijen, Safvan je dugo posmatrao gomilu plijena krcatu devama, kravama i ovcama. Primijetivši njegovu zapanjenost ratnim plijenom, plemeniti Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, upita ga: 'Dopada li ti se?' 'Da!', odgovorio je Safvan. Na to je plemeniti Poslanik, sallallahu alejhi

7 Muttefekun alejhi – a ovo je Muslimovo predanje. El-Buhari, 309. Muslim, 332.

8 Muttefekun alejhi. El-Buhari, 2980. Muslim, 1057.

9 Muttefekun alejhi. El-Buhari, 5687. Muslim, 2311.

ve sellem, rekao: 'Uzmi, sve je tvoje!' Safvan je tada pokupio sve što je bilo i uzbuđeno povikao: 'Toliko može biti darežljivo samo srce jednog Božijeg poslanika! Svjedočim da nema istinskog božanstva osim Allaha, te da je Muhammed Njegov rob i poslanik!'"[1]

Poslanikova milost: Ona zaslužuje da joj se posveti posebno poglavlje. Uzvišeni Allah o njoj je kazao: **„Mi smo te kao milost svim svjetovima poslali."**[2]

U predanju koje je, u odnosu na ostalih devet autora hadiskih zbirki, zabilježio samo imam Muslim od Ebu Hurejre, navodi se da je rekao: „Neko je kazao: 'Allahov Poslaniče, sallallahu alejhi ve sellem, moli Allaha protiv idolopoklonika!', pa je on rekao: 'Ja nisam poslan da proklinjem, doista sam poslan samo kao milost!'"[3] Njegova milost obuhvatala je njegov ummet, njegove suparnike i pobornike, mlade i stare... Štaviše, obuhvatala je životinje i insekte, pa čak i predmete, kao što smo to prethodno već naveli u predanju o palminom deblu, panju.

Prenosi se od Abdurrahmana ibn Abdullaha, radijallahu anhuma, da je njegov otac rekao: „Jednom smo bili sa Allahovim Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem, na putovanju. On je otišao da obavi nuždu, pa smo vidjeli pticu sa dva ptičića. Mi uzesmo ta njena dva ptičića, pa ptica poče kružiti iznad naših glava. Kada je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, došao, upita: 'Ko je uznemirio ovu pticu zbog njenih ptičića? Vratite joj ih!' Kada je ugledao mravinjak koji bijasmo zapalili, upitao je: 'Ko ga je zapalio?' 'Mi smo', odgovorili smo, a on reče: 'Niko, doista, ne smije da kažnjava vatrom osim Gospodar vatre!'"[4]

---

1 Ovu predaju naveo je Es-Sujuti u djelu „El-Hasa'isul-kubra", str. 453, gdje je spomenuo da ju je zabilježio Ibn Sa'd. Također, zabilježio ju je El-Vakidi u svojoj knjizi o ratnim pohodima, str. 850, te u djelu „Esedul-gabe", 2/20, i u „Muhtesaru tarihi Dimešk", 4/6.

2 Prijevod značenja El-Enbija', 107.

3 Muslim, 2599.

4 Ahmed, 3825; Ebu Davud, 5268. Šejh Albani je ovo predanje ocijenio vjerodostojnim u djelu „Es-Silsiletus-sahiha", 1/33.

Ljepota suživota uz Poslanika: Enes je kazao: „Tako mi Allaha, devet godina sam mu (Poslaniku) služio i nikada nisam od njega opazio da mi je za nešto, što sam učinio, kazao: 'Zašto si to i to učinio', niti da je za nešto, što sam izostavio, kazao: 'Zašto nisi učinio to i to!'"[5]

Ovakav veličanstveni moral posvjedočili su mu i njegovi neprijatelji, kurejševićki nevjernici i drugi. Takvim moralom bio je ukrašen i prije islama i nakon njega! Ukoliko bi svoje razmišljanje usmjerio ka općoj Poslanikovoj biografiji, zasigurno bi naišao na mnoštvo raznolikih blještavih primjera koji ukazuju na njegov veličanstveni moral. U ovom trenutku zadovoljit ćemo se sa jednostavnim primjerima koji, ako o njima razmisliš:

...Prikazat će ti, čovjeka odjeće izrazito čiste
A marljivi će primijetiti da je i postava joj od kože.
Njegov jezik nije mogao izustiti ono o čemu ništa nije znao,
Oči njegove nisu mogle skriti suprotno onom što se na javi pokazaše,
A sluh njegov pretjeranu hvalu o njemu da podnese nije mogao!
Skromnost – kao ukras kod velikaša,
Iskrenost - teško viđena osobina kod poglavara,
Provjeravanje informacija – rijetkost za naći kod učenjaka,
Pa zar da sve to bude plagijat ili obmana, nepouzdana vijest
i varalice podvala? Allah da nas od toga sačuva!

Kada je, pak, riječ o konkrentnim i jednostavnim primjerima koji se tiču njegovog, sallallahu alejhi ve sellem, morala, oni će biti sasvim dovoljni da njima dokažemo istinitost njegovog poslanstva. Sažet ću ih u sljedećem:

5 Muttefekun alejhi. El-Buhari, 5778. Muslim, 2310.

1. Porekao je znanje nevidljivog – gajba

Jednom su sjedile neke žene i udarale u def veseleći se na svadbi ensarijke Er-Rebi'e bint Mu'avviz. Tom prilikom spominjale su svoje očeve, šehide Bedra, kad jedna od njih reče: „Među nama je Vjerovjesnik, on zna šta će sutra da se desi!", a Poslanik reče: „Nemoj tako govoriti, već govori ono što si prethodno govorila."[1] Potvrda ovih riječi nalazi se u Allahovoj Knjizi: **„Reci: 'Ja vam ne kažem: 'U mene su Allahove riznice' , niti: 'Meni je poznat nevidljivi svijet'..."**[2]; **„... A da poznajem nevidljivo (gajb), stekao bih mnoga dobra..."**[3].

2. Nije ispoljavao suprotno onome što je skrivao

Među ljudima koje je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, izuzeo iz oprosta na dan oslobođenja Mekke bio je i Abdullah ibn Ebi es-Serh. Bilo je to zbog njihovog izuzetnog angažmana na planu nanošenja neprijatnosti i boli muslimanima te odvraćanju od islama. Kada je on prišao Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem, da mu dadne prisegu, on mu je nije htio prihvatiti nego tek onda kada se za njega po treći put zauzeo Osman, radijallahu anhu. Nakon toga prišao je svojim ashabima i rekao: „Zar da niko od vas nije shvatio moju nakanu, pa da ustane i ubije ga nakon što sam povukao ruku da ne prihvatim njegovu prisegu?" „Kako da znamo o čemu ti misliš, zašto nam nisi dao znak očima?", rekoše oni, a on im na to reče: „Doista ne priliči vjerovjesniku da kradomice očima daje znakove!"[4]

1 El-Buhari, 3779.

2 Prijevod značenja El-En'am, 50.

3 Prijevod značenja El-'Araf, 188.

4 Ebu Davud, 2683. En-Nesai, 4067. Lanac njegovih prenosilaca je dobar.

3. Bojao se neispravnog govora o Uzvišenom Allahu

Od Aiše, radijallahu anha, prenosi se da je rekla: „Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, bio je pozvan na dženazu nekom djetetu, ensariji, pa rekoh: 'Allahov Poslaniče, blago li njemu! Bit će vrabac u Džennetu jer nikada nije učinio nešto loše niti ga je poznavao!' On reče: 'Da nije drugačije, Aiša? Allah je, doista, za Džennet stvorio njegove stanovnike, i to još onda dok su bili u kičmama svojih očeva! I za Vatru je stvorio njene stanovnike još dok su bili u kičmama svojih očeva!'"[5]

El-Buhari je rekao: „Poglavlje: Ono o čemu je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, bio upitan a o čemu mu prethodno nije došla objava, pa je rekao: 'Ne znam!', ili nije odgovorio po svom mišljenju i analogiji sve dok mu o tome ne bi došla objava. To je zbog riječi Uzvišenog: '**...onako kako ti Allah objasni!**'[6] Ibn Mes'ud, radijallahu anhu, rekao je: 'Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, bio je upitan od duši, pa je prešutio sve dok mu nije objavljen ajet.'"[7]

El-Buharijeve riječi: „Poglavlje: Ono o čemu je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, bio upitan a o čemu mu prethodno nije došla objava, pa je rekao: 'Ne znam!', ili nije odgovorio po svom mišljenju i analogiji sve dok mu o tome ne bi došla objava", tj. on je bio u jednoj od dvije situacije prilikom upita o onome o čemu mu ništa prethodno nije bilo objavljeno: ili bi kazao „Ne znam!", ili bi šutio sve dok mu o tome ne bi došlo objašnjenje u objavi. Pod objavom se podrazumijeva opće značenje tog termina koje je daleko šire od onog koje podrazumijeva objavu čije je recitovanje ibadet (tj. Kur'an). U vezi s tim se navode mnogobrojni hadisi, a među njima je i onaj koji je prenesen od Ibn Omera da je neki čovjek došao Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem, i rekao: „Koja mjesta su kod Allaha najvrijednija?" On mu odgovori: „Ne znam!" Potom mu je došao Džibril, pa ga je upitao, na što mu on odgovori: „Ne znam!" On mu reče: „Upitaj Gospodara?", pa je Džibril strašno zadrhtao. Ovaj hadis zabilježio je Ibn Hibban, a El-Hakim bilježi sličan hadis prenoseći ga od Džubejra ibn Mut'ima.

---

5 Muslim, 2662.

6 Prijevod značenja En-Nisa, 105.

7 El-Buhari, 7309.

U istom poglavlju je i Ibn Mirdevejh zabilježio hadis od Enesa, dok se u predanju od Ebu Hurejre navodi da je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: „Ja ne znam da li su kazne iskup za one nad kojima se sprovedu ili nisu." Ovo predanje bilježe Ed-Darekutni i El-Hakim.[1]

4. Nije poznavao šta će mu Allah odrediti

Kada je umro Osman ibn Maz'un, radijallahu anhu, ensarijka Ummu el-A'la rekla je: „Ebu es-Sa'ibe, neka je Allahova milost na tebe! Mogu posvjedočiti da te je Allah počastio!" Tada je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, upita: „A kako ti znaš da ga je Allah počastio?" Ona reče: „Allahov Poslaniče, draži si mi od rođenog oca, pa koga će Allah počastiti?" „Kada je on u pitanju, njemu je došao smrtni čas. Tako mi Allaha, i ja mu želim svako dobro! Tako mi Allaha, iako sam Allahov poslanik, ja uopće ne znam ni šta će se sa mnom učiniti!", reče on. „Nakon ovoga, Allaha mi, više nikoga neću smatrati spašenim!", reče ona."[2]

Potvrda ovome su riječi Uzvišenog: **„Reci: 'Ja nisam prvi poslanik i ne znam šta će biti sa mnom ili s vama...'"**[3]

Mislite li da je Poslanik izbjegavao laž zbog svrsishodnosti i snalažljivosti bojeći se da bi se uskoro, ili nakon izvjesnog vremena, neznano moglo otkriti i pokazati suprotno od onoga što je on o njemu prethodno govorio? Šta ga je to spriječilo da izmišlja tok događaja koji će se nekome desiti nakon smrti? Zar nije bio siguran da mu niko neće u vezi toga moći prigovoriti i da historijski fakti neće moći biti dokaz protiv njega? Spriječio ga je njegov veličanstveni moral i osjećaj velike odgovornosti pred drugačijim Sudijom, pred Onim koji je veći i iznad cjelokupne ljudske historije i njenih aktera: **„I sigurno ćemo pitati one kojima smo poslanike slali, a pitat ćemo, doista, i poslanike, i izložit ćemo im, pouzdano, sve što o njima znamo, jer Mi nismo odsutni bili.**[4]"[5]

---

1 „Fethul-Bari" od Ibn Hadžera, 13/303.

2 El-Buhari, 1186.

3 Prijevod značenja El-Ahkaf, 9.

4 Prijevod značenja El-'Araf, 6-7.

5 „En-Nebe'ul-azim", str. 34-36. Dodao sam neke manje dodatke u tekst.

OSMI ARGUMENT:
Poslanikova, sallallahu alejhi ve sellem, istinoljubivost

Ibn Abbas, radijallahu anhuma, pripovijeda: „Kada je objavljeno: **'I opominji rodbinu svoju najbližu!'** i iskrene ljude od njih, izašao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, i popeo se na brdo Safa uzvikujući: 'Opasnost!' 'Ko je ovo?!', povikali su i okupili se oko njega, a on ih upita: 'Šta mislite, kada bih vas obavijestio da konjica izlazi iz podnožja ovog brda, da li biste mi povjerovali?' 'Kod tebe nikada nismo zapazili laž!', odgovorili su. 'Ja vas, zaista, opominjem pred žestokom kaznom!', reče on. 'Teško tebi! Zar si nas sakupio samo zbog toga?!', reče Ebu Leheb. Nakon toga je ustao, pa je objavljeno: **'Neka propadne Ebu Leheb, i propao je!'**"[6]

Razmislite o njihovim riječima: ' Kod tebe nikada nismo zapazili laž!' Dakle, niti jedanput! Ova rečenica izgovorena je pred velikim skupom i niko na nju nije prigovorio, pa i pored činjenice da je sa ovim ljudima živio četrdeset godina prije negoli je odabran za poslanika. I pored toga, dakle, nikada im ništa nije slagao!

Štaviše, dešavalo bi se da ga osoba, nakon što ga prvi put ugleda, smatra istinoljubivim iako ga prethodno nikada nije poznavala.

Prenosi se da je Abdullah ibn Selam kazao: „Kada je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, stigao u Medinu, ljudi pohitaše k njemu i bijaše rečeno: 'Stigao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem!' Prišao sam sa ostalim ljudima kako bih ga vidio. Kada sam se uvjerio da gledam u lice Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, odmah sam znao da njegovo lice nije lice nekog lašca. Prvo što je kazao bilo je: 'O ljudi, nazivajte selam, dijelite hranu i klanjajte dok ljudi spavaju – ući ćete u Džennet sa selamom!'"[7]

6 Prijevod značenja El-Mesed, 1.

7 Ahmed, 23272. Et-Tirmizi, 2485. Ibn Madže, 1334. Ed-Darimi, 1460. Lanac njegovih prenosilaca je vjerodostojan, a takvim su ga ocijenili Et-Tirmizi, Albani u djelu „Sahihut-tirmizi", 2/303, Abdul-Kadir el-Arnaut u djelu „Džami'ul-usul", 9/551, i drugi.

Ibn Revaha, radijallahu anhu, kazao je u stihu:

Čak da pri njemu i ne postoje očigledni znaci,
Na osnovu intuicije znao bi da je pri njemu neko dobro.[1]

Ko god bi saslušao njegov govor, znao bi da je istinoljubiv. Od Ibn Abbasa, radijallahu anhuma, prenosi se da je „Dimad stigao u Mekku, a bijaše iz ratobornog plemena Ezda i također se bavio liječenjem rukjom. Kada je čuo razvratnike iz Mekke kako govore: 'Muhammed je poludio', pomisli: 'Kada bih susreo ovog čovjeka, možda bi Allah dao da ga izliječim!' Kada ga je susreo, reče mu: 'Muhammede, ja se bavim liječenjem. Allah je dao da mnoge ljude izliječim, pa hoćeš li i ti?' Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, reče: 'Potpuna zahvala pripada isključivo Allahu. Njega hvalimo i od Njega pomoć molimo! Kome Allah podari uputu, takvoga zabluđivač na stranputicu neće odvesti, a koga odvede u zabludu, za takvoga ne postoji upućivač! Svjedočim da nema istinskog božanstva osim Allaha koji nema sudruga, i da je Muhammed Njegov rob i Njegov poslanik! Potom...' (Dimad) reče: 'Ponovi mi te riječi!' Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, ponovi ih tri puta, a on reče: 'Slušao sam govor vračeva, govor sihirbaza i pjesnika, međutim, nikada nisam čuo nešto slično ovim riječima! Njima se dosegnulo samo dno mora!' Reče: 'Daj mi ruku da ti dadnem prisegu na islam!' Rekao je: 'On mu je dao prisegu, a Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, reče: 'Daješ li je i za svoj narod?' 'I za svoj narod', odgovori on. Rekao je: 'Kada je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, poslao bojni odred, i kada oni naiđoše pored njegovog naroda, komandant odreda reče vojsci: 'Da li ste išta od njih uzeli?' Jedan iz skupine vojnika reče: 'Ja sam uzeo jedan ibrik.' On reče: 'Vrati ga, jer to su pripadnici Dimadovog naroda!'"[2]

---

1 „Divanu Abdullah ibn Revaha", str. 95. Zbirku je sabrao i izvršio naučnu valorizaciju dr. Hasan Muhammed Ba Dževde.

2 Muslim, 868.

Dakle, onaj ko je živio s njim, onaj koji ga je prvi put vidio, onaj koji ga je uživo slušao i onaj koji je o njemu nešto čuo, poput Heraklija, pa čak i njegovi neprijatelji, poput Ebu Sufjana, svi oni su nesumnjivo posvjedočili njegovu istinoljubivost. Pa, da li i nakon ovih činjenica treba da postoji tračak sumnje u nju?

Nužno je poznata činjenica da je apsolutno nemoguće da ne bude razotkriven i prepoznat onaj lažac koji konstantno ustrajava u svojim lažima i koji svakodnevno tvrdi da mu dolazi nova objava od Uzvišenog Allaha. Onaj koji u svom srcu krije suprotno od onoga što na javu iznosi, neminovno je da će nekada posrnuti i da će se na osnovu jezičkog lapsusa i greške u govoru razotkriti da laže. U tom smislu Uzvišeni je o licemjerima kazao: **„A da hoćemo, Mi bismo ti ih, uistinu, pokazali i ti bi ih, sigurno, po biljezima njihovim poznao. Ali, ti ćeš ih prepoznati po načinu govora njihova. A Allah zna postupke vaše.“**[3]

Prenosi se da je Osman ibn Affan, radijallahu anhu, kazao: „Ko god da je nešto skrivao, to bi mu se pokazalo na obrisima njegova lica i u govornoj grešci."[4]

Znaj da, ma koliko od svoje duše udaljio rahatluk ubjeđenja koje imaš, dopustio joj da razvija sumnje do njihovog vrhunca i da nagađa najružnije pretpostavke u vezi s nekim događajem – a svaki događaj iz njegove časne biografije je sam po sebi izuzetan – pa ako bi analizirao i skupinu događaja iz nje, ni tada ne bi bio u stanju da poništiš svoje ubjeđenje, osim ako bi posumnjao u samog sebe i razboritost svoga razuma! Svjedoci smo da ljudi izučavaju život pjesnika na osnovu njihove poezije, i da na osnovu nje i riječi pjesnika dobivaju potpuni profil njegove ličnosti, kakva je imao ubjeđenja, interese, kakvog je morala bio, na koji je način razmišljao, kako je živio... Ljepota i dopadljivost pjesničkog izražavanja ne mogu ih omesti da razotkriju njegove skrivene tajne i da razlikuju kajmak od mlijeka (vidljivo od skrivenog). To je zbog toga što suština ima toliko prodornu snagu da izađe na vidjelo i pored tajnovitog vela, pa da čitaš među redovima i prepoznaješ govorne posrtaje.

3 Prijevod značenja, Muhammed, 30.

4 Ovo predanje spomenuo je Ibn Tejmijje u djelu „El-Dževabus-sahih", 6/487. Nažalost, on nije spomenuo ko ga je zabilježio. Također, predanje je spomenuo i Ibn Muflih u djelu „El-Furu'", 1/153, bez spominjanja mjesta porijekla predanja. Iako sam dosta vremena posvetio istraživanju, ni ja nisam mogao otkriti izvor ovog predanja. U svakom slučaju, njegovo značenje je vjerodostojno.

Koliko god da se čovjek posveti onome što radi da ga vješto prikrije i druge da time obmane, neminovno je da će napraviti neki propust ili u svome govoru ili u postupku, i to onda kada bude sigurno zaštićen ili doveden u neprijatnu situaciju, kada bude za nečim u potrebi ili kada pobijedi, ili kada se, pak, osami sa povjerljivom osobom, što će, naposljetku, razotkriti njegovu pravu ličnost.

I kakva god pri čovjeku priroda da bila,
Njena gorčina pokazat će se ljudima.

Pa, šta onda kazati za vjerovjesnički život koji ti u svakoj novoj epizodi nudi čisto ogledalo u kome se Poslanik vidi. Ono ti, na osnovu vanjštine, pokazuje njegovu unutrašnjost, njegovu istinoljubivost i iskrenost u svakoj riječi koju je izustio i u svakom postupku koji je učinio! Štaviše, onaj ko ga promatra, ako su iole jaki njegova pronicljivost i inteligencija, zapazit će visoke norme Poslanikovog morala što ukazuju na njegov život, pa makar on i ne progovorio ništa ili ništa učinio. Upravo zbog toga, mnogi muslimani kojima je Uzvišeni Allah raširio prsa ka islamu nikada ne bi pitali Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, dokaz za riječi koje je kazao. Takvi su bili njegovi najbliži[1] koji su ga dobro poznavali na osnovu njegove veličanstvene biografije, a takav je bio i onaj stranac koji ga je prepoznao po biljezima na njegovom licu'[2], kao što se to desilo Abdullahu ibn Selamu, radijallahu anhu.

Također moramo primijetiti i to da, ukoliko bi lašcu čak i pošlo za rukom da prevari sve ljude, on nije u stanju da samog sebe slaže i da povjeruje vlastitoj laži.

Među primjerima koji dokazuju ovu činjenicu su i riječi Uzvišenog: **„O Poslaniče, kazuj ono što ti se objavljuje od Gospodara tvoga – ako ne učiniš, onda nisi dostavio poslanicu Njegovu – a Allah će te od ljudi štititi. Allah zaista neće ukazati na Pravi put narodu koji neće da vjeruje.“**[3]

1 Najbliži, to su supružnik, rodbina ili bliski prijatelji. Među njima je, nesumnjivo, bio i Ebu Bekr es-Siddik, radijallahu anhu.

2 „En-Nebe'ul-azim“, str. 37.

3 Prijevod značenja, El-Maide, 67.

Prenosi se da je Aiša kazala: „Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, imao je svoje tjelohranitelje sve dok nije objavljen ajet: '..**a Allah će te od ljudi štititi.'** Nakon njega izvirio je iz šatora i povikao im: 'O ljudi, idite jer me je Allah stavio pod Svoju zaštitu.'"[4] Da li bi ovakvo nešto učinio neki lažac? Po koju cijenu bi neki lažac otpustio svoje tjelohranitelje, tvrdeći da će ga Allah zaštititi, a da, pritom, duboko u sebi zna da je to laž?! U to vrijeme su ga Arapi već prethodno pokušali likvidirati i vrebali su ga u svojim zasjedama. Zar mislite da se ne bi plašio atentata?!

Ovakvo što mogla je učiniti isključivo istinoljubiva osoba, osoba kojoj je pruženo sigurno i pouzdano utočište. Poslanik je imao pouzdanje u Allaha koji ga je poslao da će ga i štititi od svih opasnosti.

Na ovu temu prenosi se predanje od Džabira, radijallahu anhu, koji kaže: „Učestvovali smo sa Allahovim Poslanikom u bitki prema Nedždu, pa nas je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, sustigao u dolini punoj trnovitog drveća. On je odsjeo pod jednim drvetom, te je objesio svoju sablju na njegovu granu." Reče: „I drugi ljudi su se razišli tražeći hladovinu. Potom je prišao jedan idolopoklonik uzeo i izvukao Vjerovjesnikovu, sallallahu alejhi ve sellem, sablju, te upitao Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem: 'Bojiš li me se?' 'Ne', odgovori on. On ga upita: 'Ko će te spasiti od mene!' 'Allah će me zaštititi od tebe!', odgovori mu. I dok smo odmarali, iznenada nas pozva Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, i mi dođosmo, kad ono jedan beduin sjedi pred njim, pa reče: 'Ovaj mi je prišao dok sam spavao, pa mi je uzeo sablju. Probudio sam se, a on stoji iznad moje glave i drži isukanu sablju, izvučenu iz korica, i govori: 'Ko će te spasiti od mene!' 'Allah', odgovorio sam ja, a on stavi sablju u korice i sjede. I eto, to je on.'" „Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, nije ga kaznio", kaže Džabir."[5]

„Među istaknute događaje koji potvrđuju ovu istinitu informaciju svakako spada i začuđujući događaj koji se desio Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, u bitki na Hunejnu, kada je bio sam ispred svojih neprijatelja, i kada su muslimani bili razbijeni i počeli se povlačiti. On nije napuštao svoj položaj već je na svojoj mazgi hitao prema neprijatelju. El-Abbas ibn Abdul-Muttalib, radijallahu anhu, čuvao joj je uzde pokušavajući je usporiti. Kada su idolopoklonici prišli Allahovom

---

4 Et-Tirmizi, 3046. Šejh Albani ga je ocijenio vjerodostojnim u djelu „Sahihut-tirmizi", 2440.

5 Muttefekun alejhi. El-Buhari, 3908. Muslim, 843.

Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, i opkolili ga, on nije bježao niti ustuknuo. Čak naprotiv, sišao je sa svoje mazge kao da ih sam sve može savladati, te počeo govoriti: 'Ja sam Vjerovjesnik, i to nije laž..., ja sam potomak Abdul-Muttaliba!'[1] Kao da ih je ovim riječima pozivao u borbu, ukazujući im na sebe i svoj položaj. Tako mi Allaha, nisu mu ništa mogli učiniti! Allah ga je potpomogao Svojom pobjedom i od njihovih ruku ga je sačuvao Svojom rukom!"

1 Muttefekun alejhi. El-Buhari, 2877. Muslim, 1776.

DEVETI ARGUMENT:
Poslanikovo, sallallahu alejhi ve sellem, višeženstvo

U profinjeni način argumentacije o istinoljubivosti neki navode i njegovu ženidbu sa više od devet žena. Naime, to obrazlažu na taj način što osoba koja je lažac možda i može skriti svoju laž u svom izvanporodičnom životu gdje ga niko ne može razotkriti. Međutim, to se ne može kazati i za porodični život uz njegovu suprugu. Obično prestaju sve formalnosti i pokazuje se prava slika čovjeka uz njegovu porodicu, i obično je supruga najznanija osoba o čovjeku. Ali s obzirom na to da i žena može biti u paktu sa svojim mužem da skrije njegove laži, Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, imao je mogućnost ženidbe sa više žena. Pa iako je imao više žena, niti od jedne od njih ne prenosi se nešto loše vezano za njegov privatni život. One pripovijedaju o životu kakvim se može opisati samo savršen čovjek! Ako je mogao sklopiti dogovor o podrobnom skrivanju – Bože me sačuvaj – njegovih laži i mahana sa jednom, sasvim je sigurno da to nikako nije mogao učiniti sa svim svojim ženama.

Ovo posebno ističem iz razloga što su neke od njih, možda, imale povod da ga razotkriju, poput Safije bint Hujej ibn Ahtab, koju je oženio nakon borbe sa njenim narodom u kojoj su ubijeni njen muž, otac i amidža. Nakon toga ju je zarobio, pa onda oslobodio i naposljetku oženio. Ili, poput Ummu Habibe koju je oženio a ratovao je sa njenim ocem Ebu Sufjanom! Ili, poput Džuvejrije bintul-Haris koja je bila zarobljenica nakon bitke Beni Mustalik, koju je pomogao da se iskupi iz ropstva, pa onda i oženio.[2] Zar sve one nisu imale veliki povod da mu se osvete, pa makar to bilo i putem razotkrivanja njegove ličnosti nakon njegove smrti? Naravno da jesu! Međutim, s obzirom da se to nikada nije dogodilo, to je svojevrsni argument koji dokazuje njegovu istinoljubivost.

2 Kada je u pitanju biografija majki pravovjernih, pogledati: „Reva'iul-bejjan fi tefsiri ajatil-ahkam minel-Kur'an“ od Muhammeda Ali es-Sabunija, str. 307-316.

DESETI ARGUMENT:
Spremni odgovori na mnoga pitanja sumnjivaca

Među nesumnjive dokaze o istinitosti Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, spadaju i njegovi spremni odgovori na iznenadna pitanja koja su mu upućivali sumnjivci u njegovu istinoljubivost. Takvo što nije sebi mogao priuštiti lažljivac, pa ma koliku inteligenciju da on posjedovao! To je bio u stanju ispoljiti samo vjerovjesnik koji je bio potpomognut objavom koja mu je dolazila sa nebesa. Sljedeći primjeri govore o tome:

Prenosi se od Enesa da je rekao: „Abdullah ibn Selam bio je na posjedu i ubirao plodove kada je čuo za dolazak Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.[1] Došao je Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem, i rekao: 'Pitat ću te za troje koje zna samo vjerovjesnik: koji je prvi predznak Sudnjeg dana, koju će prvu hranu jesti stanovnici Dženneta, i šta čini da dijete nalikuje na oca ili na majku?'..." Hadis je već prethodno naveden.[2]

Od Sevbana, štićenika Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, prenosi se da je rekao: „Stajao sam sa Allahovim Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem, pa je došao jedan židovski svećenik, te rekao: 'Mir neka je na tebe, Muhammede!' Tada sam ga zgrabio i gurnuo da je malo falilo da padne. 'Što si me gurnuo?', upita me. Ja mu rekoh: 'Zašto ne kažeš Allahov Poslaniče?!' 'Mi ga zovemo onim imenom koje mu je dala njegova porodica!', reče židov. Na to Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, reče: 'Moje ime je Muhammed i doista me je tim imenom nazvala moja porodica!' Židov mu reče: 'Došao sam da te nešto upitam.' 'Misliš li da ćeš se okoristiti onim što ti odgovorim?', upita ga Poslanik. Reče: 'Želim to da čujem svojim ušima!' Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, pročeprka svojim štapom po zemlji, pa reče: 'Pitaj!', a židov mu postavi pitanje: 'Šta će biti sa ljudima onda kada se zemlja u drugačiju promijeni, a i nebesa?' Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, odgovori: 'Bit će u mraku u blizini ćuprije!' 'Koja kategorija ljudi će prvo biti nagrađena?', upita ga, a on mu odgovori: 'Siromašni muhadžiri!' Židov ga ponovo

1 Tj. u Medinu (op. prev.).

2 El-Buhari, 4210.

upita: 'Koju zakusku će imati odmah po ulasku u Džennet?' 'Dodatni dio na jetri kita!', odgovori. 'Koju hranu će konzumirati nakon toga?', upita, a Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, odgovori: 'Zaklat će im se džennetski bik, bik koji se hranio na džennetskim rubovima.' 'Koje piće će uz to jelo piti?', upita ga židov, a Poslanik reče: 'Pit će sa izvora koji se zove Selsebil' 'Istinu si rekao!', reče, i nastavi: 'Došao sam da te pitam o stvarima koje niko na čitavoj Zemlji ne poznaje, osim vjerovjesnik, ili jedan, ili eventualno dva čovjeka!' 'A da li ćeš od toga imati koristi?', upita ga Poslanik, a on odgovori: 'Želim da čujem svojim ušima tvoj odgovor.' Tada ga upita: 'Došao sam da te upitam o djetetu?', reče. Poslanik mu odgovori: 'Sjeme muškarca je bijelo, a sjeme žene je žuto. Kada se spoje, ako muško sjeme pretekne žensko, bit će muško dijete, uz Allahovu dozvolu, a ako pretekne žensko sjeme, dijete će biti žensko, uz Allahovu dozvolu.' Židov reče: 'Istinu si rekao, ti si doista vjerovjesnik!' Nakon toga je otišao, pa je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: 'Sve o čemu me je pitao nisam znao sve dok me o tome nije Allah poučio!'"[3]

Od Ibn Abbasa, radijallahu anhu, prenosi se da je rekao: „Jednog dana je došla skupina židova Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem, pa rekoše: 'Ebul-Kasime, odgovori nam na sve ono o čemu ćemo te pitati, a to samo vjerovjesnik zna!' 'Pitajte šta god želite!', reče im on, 'međutim, dajte mi Allahov ugovor – ono što je Jakub, alejhis-selam, tražio od svojih sinova. Ako želite da vam odgovaram, i ako vidite da su odgovori ispravni, obavežite se da ćete mi dati prisegu na islam!' 'Pristajemo na to!', odgovoriše, a on im reče: 'Pitajte onda šta želite.' 'Obavijesti nas o četiri stvari u vezi kojih ćemo te pitati: 'Obavijesti nas o hrani koju je Israil samom sebi učinio zabranjenom prije negoli je objavljen Tevrat; obavijesti nas o spermi žene i muškarca, kada će biti muško dijete od nje, obavijesti nas kakvo je stanje nepismenog vjerovjesnika dok spava i koji melek ga štiti?' Reče: 'Da li ćete se držati Allahovog ugovora da ćete mi, ukoliko vas tačno izvijestim, dati prisegu?' Reče: 'Pa mu oni dadoše sve što je od njih zahtijevao od ugovora.' Reče: 'Zaklinjem vas Onim koji je Musau, alejhis-selam, objavio Tevrat, da li vi znate da se Israil, Jakub alejhis-selam, mnogo razbolio i da je njegova bolest dugo potrajala, pa je dao zavjet Allahu da će, ukoliko mu dadne ozdravljenje od bolesti koja ga je mučila, sam sebi zabraniti najdraže piće koje je volio i najdražu hranu? Najdraža hrana bilo mu je devino meso, a najdraže piće njeno

---

3 Muslim, 315.

mlijeko!' 'Allahu naš, istina je!', rekoše, a on reče: 'Allahu moj, budi im svjedok! Zaklinjem vas Allahom osim kojeg nema istinskog božanstva, koji je Musau objavio Tevrat, da li znate da je sperma muškarca gusta i bijele boje, a da je sperma žene rijetka i žute boje, te da ona sperma koja pretekne drugu, takvog spola i nalikovanja će i dijete, Allahovom dozvolom, biti? Ako sperma muškarca pretekne ženinu, Allahovom dozvolom će dijete biti muško, a ako ženina sperma pretekne, dijete će biti, Allahovom dozvolom, žensko!' 'Allahu naš, istina je!', rekoše, a on reče: 'Allahu moj, budi im svjedok! Zaklinjem vas Onim koji je Tevrat Musau objavio, da li znate da je stanje ovog nepismenog Vjerovjesnika takvo da spavaju njegove oči, ali ne i njegovo srce?' 'Allahu naš, istina je!', rekoše, a on reče: 'Allahu moj, budi im svjedok!' 'Reci nam sada, koji je melek tvoj zaštitnik i na osnovu toga ćemo biti uz tebe ili protiv tebe!' On im reče: 'Moj zaštitnik je, doista, Džibril, alejhis-selam, i kojeg god bi vjerovjesnika Allah poslao, on bi mu bio zaštitnik.' 'U tom slučaju smo protiv tebe! Da ti je zaštitnik neki drugi melek, slijedili bismo te i smatrali te istinitim!', rekoše mu' Reče: 'Šta vas to sprečava da mu povjerujete?', a oni odgovoriše: 'Doista je on naš neprijatelj!' Reče: 'Tada su objavljeni ajeti Uzvišenog Allaha: **'Reci: Ko je neprijatelj Džibrilu? a on, Allahovom voljom, tebi stavlja na srce Kur'an – koji potvrđuje da su i prijašnje objave istinite – kao putokaz i radosnu vijest vjernicima'**, pa sve do riječi Uzvišenog: **'...za leđa svoja Allahovu Knjigu odbacuju, kao da ne znaju.'**[1] Tada su na sebe navukli gnjev za gnjevom.'"[2]

U drugom predanju od Ibn Abbasa, radijallahu anhuma, navodi se da je rekao: „Neki židovi su došli Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, pa ga upitaše: 'Ebul-Kasime, pitat ćemo te o pet stvari, pa ako nas o njima izvijestiš, znat ćemo da si vjerovjesnik pa ćemo te slijediti. Tada je on od njih dobio ono što je Israil dobio od svoje djece, kada su mu rekli: 'Allah nam je jamac za ono što smo dogovorili!' Reče im: 'Pitajte šta želite!', a oni ga upitaše: 'Obavijesti nas o znaku Vjerovjesnika!' 'Njegove oči spavaju, ali ne i njegovo srce!', odgovori im on, a oni nastaviše: 'Reci nam kako nastaje žensko, a kako muško dijete u ženi?' 'Dvije sperme se sastanu, pa ako sperma muškarca nadvlada ženinu, nastane muško, a ako nadvlada ženina sperma, nastane žensko', odgovori im on.

1 Prijevod značenja El-Bekare, 97-101.

2 Ahmed, 2510, sa dobrim lancem prenosilaca. Šejh Ahmed Šakir ga je ocijenio vjerodostojnim, 2514.

'Obavijesti nas o tome šta je Israil samom sebi zabranio?', ponovo ga upitaše, a on odgovori: 'Žalio se na išijas, a ništa mu nije odgovaralo kao devino mlijeko, pa je sebi zabranio njeno meso!' 'Istinu si rekao', oni rekoše, pa nastaviše: 'Obavijesti nas o gromu?' On im odgovori: 'To je melek Uzvišenog Allaha koji je zadužen za oblake. U njegovoj – ili pri njegovoj – ruci je vatrena sablja kojom tjera oblake, vodi ih tamo gdje je Allah naredio!' 'A kakav je ovo zvuk koji čujemo', ponovo ga upitaše, a on im reče: 'To je grmljavina – njegov glas!' 'Istinu si rekao! Sada je još ostalo jedno pitanje, a na osnovu njega ćemo ti dati prisegu. Svakom vjerovjesniku dolazio je melek sa vijestima, pa nas obavijesti koji melek tebi dolazi?', upitaše ga, a on im odgovori: 'Džibril, alejhis-selam!' 'Džibril, onaj koji donosi rat, ubijanje i patnju? To je naš neprijatelj! Da si kazao Mikail koji donosi milost, rastinje i padavine, bilo bi kao što smo ti rekli!', rekoše mu. Tada je Uzvišeni Allah objavio: **Reci: 'Ko je neprijatelj Džibrilu...'**,[3] pa sve do kraja ajeta."[4]

Da je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, bio lažac – Bože nas sačuvaj – da li bi ovako riskirao i da li bi pristao na ovakvo javno ispitivanje od strane židovskih rabina? On nije znao koja će mu pitanja biti postavljena, a ni odgovore na njih, pa i pored toga spremno je kazao: 'Pitajte me šta želite!' Da je propovijedao na osnovu prijašnjih knjiga, zar nije logično da kaže: 'Pričekajte me da ponovim informacije iz svojih izvora, ili od svojih učitelja?' Ili je, pak, bio potpuno smiren i imao nevjerovatno samopouzdanje i povjerenje u Onoga koji ga je kao poslanika poslao te da ga nikada neće na cjedilu ostaviti. Iako su ga pitali iz oblasti koje nikada nije izučavao, niti ih je njegov narod poznavao, na sva pitanja je detaljno odgovarao. Interesantno je to što postavljena pitanja nisu bila iz samo jedne oblasti, već iz nekoliko njih koje su bile različite: pitanja iz medicine, pitanja iz nepoznatog svijeta koje niko osim posredstvom objave ne može poznavati... Zar to nije najjasniji dokaz koji govori o istinitosti njegove misije?

3 Prijevod značenja El-Bekare, 97.

4 Ahmed, 2479. Ahmed Šakir je hadis ocijenio vjerodostojnim, 2473.

JEDANAESTI AGRUMENT:
Nije iskorištavao prilike za prevlast i nadmoć

U određenim situacijama Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, imao je izuzetne prilike da postigne prevlast, nadmoć i da se uzdigne nad ljudima. Međutim, nikada to nije želio učiniti. A da je bio lažac, bez ikakve sumnje iskoristio bi svaku, pa i najmanju ponuđenu priliku.

Emil Dermenghem[1] kaže: „Muhammedu je rođen sin Ibrahim, pa je umro još kao malo dijete. Mnogo je bio tužan zbog njegove smrti. Ukopao ga je vlastitim rukama. Njegova smrt podudarila se sa pomračenjem Sunca, pa su muslimani kazali: 'Desilo se pomračenje zbog Ibrahimove smrti!' Međutim, vidjevši o čemu se radi, a iz velikodušnosti, Muhammed je takvu tvrdnju negirao, rekavši: 'Sunce i Mjesec su, doista, dva Allahova znamenja koja se ne pomračuju ni zbog smrti niti zbog nečijeg života...'[2] Riječi poput ovih ne mogu doći iz usta lašca i prevaranta..."[3]

I to je tačno! Da se radilo o nekoj drugoj osobi koja za sebe tvrdi da je vjerovjesnik, mimo Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, iskoristila bi ovu priliku i rekla bi: „Pogledajte, i Sunce je tužno zbog moje žalosti, pa se pomračilo!"

Nakon pažljivog analiziranja ovog i drugih događaja, Elijas Cancel, kršćanski pjesnik, shvatio je da je Muhammed iskreni, istinoljubljivi i pobožni vjerovjesnik koji nije želio da iskoristiti prilike kako bi postigao ličnu slavu i korist. Naposljetku, obznanio je svoje vjerovanje u Vjerovjesnika i u njegovu misiju kao Božiju postojanu vjeru. U svojim stihovima je kazao:

---

1 Francuski orijentalista. Radio je kao direktor u biblioteci u Alžiru. Njegova ostvarenja su djelo „Hajatu Muhammedin", koje je štampano u Parizu 1929. Godine, i djelo „Muhammed ves-sunnetul-islamijje" koje je napisao u Parizu 1955. godine. Pogledati: „Kalu anil-islam", str. 60.

2 Muttefekun alejhi. El-Buhari, 1012. Muslim, 901.

3 „Hajatu Muhammedin" od Emila Dermenghema, str. 318. Ovaj citat je prenesen u knjizi „Kalu anil-islam", str. 60.

Sjetih se tebe, napaćeni moj Vjerovjesniče
zbog teških boli i tvoga tugovanja,
zbog žali tvoje za Ibrahimom kad dušu ispusti
iako još djetinjstvo svoje ne dosanja.
Tad negir'o si što ashabi o nebu rekoše
i pored toga što suze ti još oči zbog gubitka rosiše,
u trenutku kojeg lažni bi prorok vješto iskoristio
svake daljnje rabote i dokazivanja da ga poštedi.
Pa, ako ti nisi sa istinitim poslanstvom poslan
onda svaku istinu smatrat ćemo da je laž i butlan!

Na ovu temu navodi se i hadis prenesen od Enesa ibn Malika, radijallahu anhuma, koji pripovijeda: „Jedna porodica u Medini imala je devu koju su koristili na poslovima crpljenja vode iz bunara. Ali, ta se deva odjednom uzjoguni i odbi im poslušnost u ovom poslu. Oni dođoše do Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i rekoše: 'Imamo devu koju koristimo za crpljenje vode iz bunara. Odjedanput se uzjogunila i postala nepokorna odbivši da i dalje obavlja ovaj posao tako da je usjeve i palme zadesila suša.' Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, reče svojim drugovima: 'Ustanite.' Oni se digoše i dođoše u bašču u kojoj se nalazila deva ili ograđeno mjesto gdje se odmaraju deve. Deva se nalazila na kraju te bašče i Poslanik krenu prema njoj. Ensarije povikaše: 'Ona je sada bijesna poput psa. Allahov Poslaniče, bojimo se da ti ne naudi.' On, sallallahu alejhi ve sellem, reče: 'Neće mi se od nje ništa loše dogoditi' (Ja je se ne bojim).

Kada deva ugleda Poslanika, a.s., krenu prema njemu i pade na sedždu pred Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem. On je uze za povodac i ona krenu na posao poslušna kao nikada prije. Drugovi Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, rekoše mu: 'Mi smo preči da ti učinimo sedždu od ove životinje koja ni razuma nema.' On im reče: 'Nije dozvoljeno čovjeku da učini sedždu drugom čovjeku. Kada bi to bilo dozvoljeno, naredio bih ženi da učini sedždu mužu radi veličine njegovog prava nad njom. Tako mi Onoga u čijoj je ruci moj

život, kada bi od stopala pa do vrha njegove glave bila rana iz koje izlazi gnoj i sukrvica, pa mu se okrenula i polizala ga, ne bi ispunila njegovo pravo koje ima kod nje!'"[1]

Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, nije iskoristio trenutak kada mu je deva učinila sedždu da istakne svoju ličnost i da se nad ljudima uzdigne. Naprotiv, samo je rekao: „Nije dozvoljeno čovjeku da učini sedždu drugom čovjeku."

1 Ahmed, 12203, sa dobrim lancem prenosilaca. Pogledati: „Dela'ilun-nubuvveti" od El-Va'idija, 102. Hadis je šejh Albani ocijenio vjerodostojnim u djelu „Sahihut-tergib", broj 1936.

DVANAESTI ARGUMENT:
Spremnost na kletvu i prizivanje Allahove kazne

Kao dokaz Vjerovjesnikove, sallallahu alejhi ve sellem, istinitosti ubraja se i njegova spremnost na kletvu i prizivanje Allahove kazne u dokazivanju istinitosti svoje misije suparnicima[2]. Ovakvom dokazivanju uvijek bi pristupao hladnokrvno i bez ikakvog straha da bi se kletva i prokletstvo mogli na njemu obistiniti.[3]

Bacanje kletve na stranu u sporu koja je zasluži (ar. el-mubahela), to je međusobno proklinjanje[4]. Korijen ove arapske riječi nalazimo u djelu „Lisanul-areb"[5], gdje je zapisano: „Bahelel-kavmu ba'duhum ba'da, ve tebahelu, veb-tehelu", isto je kao i značenje riječi „tela'anu" (međusobno se proklinjati). Dakle, arapska riječ „el-mubahela" ima isto značenje kao i riječ „el-mula'ana" (proklinjati se međusobno). Kada se kaže „baheltu fulanen", isto je što i „la'antuhu" (bacao sam kletvu, prokletstvo).

Pravo značenje termina „el-mubahela" glasi: To je situacija kada se okupe ljudi zbog nesuglasice u nekom sporu, pa kažu: 'Neka je Allahovo prokletstvo na onoga od nas koji je nepravedan!" U predanju koje je zabilježeno od Ibn Abbasa, radijallahu anhuma, navodi se: „Ako neko želi, bacit ću s njim kletvu i pozvati Allahovu kaznu (da dokažem) da je istina na mojoj strani!"

Govoreći o koristima hadisa koji se prenosi od Huzejfe, Ibn Hadžer, Allah mu se smilovao, kazao je: „U njemu je dokaz za propisanost činjenja mubahele sa suparnikom kada i nakon jasnih dokaza ustrajava u svome stavu. Tome je pozivao Ibn Abbas, pa i El-Evzai, a nju su inicirali i mnogi učenjaci. Iskustvo je pokazalo da nikada nije protekla čitava godina dana od dana činjenja mubahele, a da se nije obistinila na onome ko je bio na strani laži i neistine.

---

2 Tj. spremnost na dogovor među sukobljenim stranama da se određena kletva ili prokletstvo odmah primijeni na onu stranu u sporu koja iznosi laži i neistine (op. prev.).

3 „Ed-Da'i ilel-islam", od Kemaludina el-Enbarija, str. 437, izdavačka naklada Darul-beša'iril-islamijje iz Bejruta, prvo izdanje iz 1988. godine. „Tesbitu dela'ilin-nubuvveti" do El-Kadija Abdul-Džebara, 2/426.

4 Pogledati: djelo „Muhtarus-sihah", 1/27.

5 „Lisanul-areb", 11/72.

To sam i ja doživio kada sam je činio sa jednom osobom koja je bila duboko zagrižena na strani bezbožnika[1], pa od mubahele nije prošlo ni dva mjeseca a ona se već obistinila."[2]

Poslanikova spremnost na kletvu i proklinjanje može biti argument u prilog poslanstvu na dva načina:

1. Jer ukazuje na Vjerovjesnikovu, sallallahu alejhi ve sellem, veliku pouzdanost u njegovu vjeru i u Uzvišenog koji ga je s njom poslao. Onaj u čijem se srcu nalazi i trunčica sumnje u pogledu sopstvenih ubjeđenja, takav nikada neće svjesno pristati na izlaganje u propast. To može učiniti samo onaj koji je neporecivo ubijeđen u istinitost svojih riječi.

2. Odstupanje kršćana od kletve i proklinjanja dokazuje da su ga i oni smatrali istinitim, doduše u svojim srcima, međutim nisu ga prihvatili zbog inata.

Uzvišeni je rekao: „**A onima koji se s tobom budu o njemu raspravljali, pošto si već pravu istinu saznao, ti reci: "Hodite, pozvat ćemo sinove naše i sinove vaše, i žene naše i žene vaše, a doći ćemo i mi, pa ćemo se usrdno pomoliti i Allahovo prokletstvo na one koji neistinu govore prizvati!**"[3]

Ibn Kesir, Allah mu se smilovao, kazao je: „Povod objave ajeta o međusobnom proklinjanju, ali i ajeta koji su objavljeni prije njega, od početka sure pa sve do njega, bio je dolazak delegacije kršćana iz Nedžrana. Kada su kršćani došli, počeli su se prepirati u vezi sa Isaom, tvrdeći da je on sin i bog. Povodom toga je Allah objavio početak ove sure da bude odgovor njima. Tako su kazali imam Muhammed ibn Ishak ibn Jesar, i drugi. Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, došla je delegacija nedžranskih kršćana od šezdeset konjanika, pa im je naredio da odaberu trojicu predstavnika. Odabrali su El-Akiba, koji je bio poglavar njihova naroda i osoba čije se mišljenje posebno poštovalo i konsultiralo, i bez koga se ništa ne bi poduzimalo; Es-Sejjida, koji je bio njihov učenjak i donosilac odluka na njihovim skupovima i putovanjima;

1 Ovaj bezbožnik i heretik koji se spominje bio je Ibn Arebi.

2 „Fethul-Bari", 7/697.

3 Prijevod značenja Ali Imran, 61.

i Ebu Harisa ibn Alkamu, koji je bio njihov najveći svećenik i glavni voditelj njihove pouke. On je bio Arapin iz plemena Beni Bekr ibn Vail, međutim, postao je kršćanin nakon čega su ga izuzetno poštovali Bizantinci i njihovi kraljevi. Iz počasti prema njemu, sagradili su mu i crkvu i služili mu znajući za njegovu postojanost u njihovoj vjeri. On je poznavao slijed događanja vezano za Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, kao i njegove osobine i druge bitne detalje koji se navode u prijašnjim knjigama. Međutim, vidjevši koliki ugled i poštovanje uživa među kršćanima, ostao je dosljedan kršćanstvu. Ibn Ishak je rekao: 'Pričao nam je Muhammed ibn Džafer ibn Ez-Zubejr: 'Došli su Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, i ušli u njegovu džamiju nakon što je klanjao ikindija-namaz. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, obraćao se Ebu Harisu ibn Alkami, El-Akibu Abdul-Mesihu i Es-Sejjidu el-Ejhemu, a oni su među kršćanima bili na vjeri svoga kralja. Kada su svoj govor upućen Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, završila dvojica svećenika, Allahov Poslanik im reče: 'Prihvatite islam!' Ova dvojica odgovoriše: 'Već smo ga primili!' On im reče: 'Vi ga još uvijek niste prihvatili, zato ga prihvatite!' 'Čak naprotiv, primili smo ga prije tebe!', odgovoriše mu, a on nastavi: 'Vi lažete, da prihvatite islam sprečava vas tvrdnja da Allah posjeduje sina, zatim vaše robovanje krstu i konzumiranje svinjskog mesa!' Oni ga upitaše: 'A ko mu je otac, Muhammede?' Allahov Poslanik je ušutio i ništa im nije odgovorio, pa je povodom njihovog suprotstavljanja i riječi Allah objavio početke sure Ali Imran, oko osamdeset njenih ajeta. Kada je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, od Allaha dobio objavu u kojoj se nalazilo rješenje spora između njega i njih, te kada im je ponudio međusobno proklinjanje ako ustraju u stavovima, oni rekoše: 'Dopusti nam da malo razmislimo, Ebul-Kasime, a mi ćemo ti kazati šta smo odlučili da uradimo povodom tvoje ponude!' Nakon toga se odvojiše i sastadoše sa El-Akibom koji je bio onaj do čijeg se mišljenja držalo. Upitaše ga: 'Abdul-Mesihe, šta ti o ovome misliš?' On im reče: 'Boga mi, kršćani, vi dobro znate da je Muhammed poslani vjerovjesnik koji vam je detaljno iznio informacije koje ste prethodno znali. Vi dobro znate da, kada bi god vjerovjesnik neki narod prokleo, ako bi čak i ostali odrasli iz tog naroda, podmlatka im sigurno ne bi bilo. Ako pristanete, odabrali ste vaš potpuni nestanak, a ako odbijete i ostanete ustrajni u svojoj vjeri i njenom upražnjavanju na način na koji to činite u pogledu Isaa, u tom slučaju se oprostite sa čovjekom i vratite se u svoju zemlju.' Oni dođoše Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem, pa mu rekoše: 'Ebul-Kasime,

mi smo odlučili da s tobom ne bacamo kletvu i proklinjanje. Ostavljamo te tvojoj, a mi se vraćamo svojoj vjeri. Međutim, pošalji sa nama nekog od svojih prisnih drugova koji će nam suditi u pogledu nesuglasica oko imetka, jer mi smo sa vama zadovoljni!' On pozva Ebu Ubejdu i reče mu: 'Idi s njima, pa im pravedno sudi u onome oko čega se raziđu!'"[1]

U dva „Sahiha" zabilježeno je Huzejfino pripovijedanje: „Akib i Sejjid, dvojica prvaka Nedžrana, došli su Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, sa namjerom da se oni i on uzajamno prokunu[2], ali jedan od njih reče svome saputniku: 'Nemoj to činiti, jer, tako mi Allaha, ako je on vjerovjesnik, a pristupi uzajamnom proklinjanju s nama, nećemo se spasiti ni mi ni naše potomstvo poslije nas.' Kada su došli, rekli su mu: 'Dat ćemo ti ono što si tražio od nas, a ti pošalji s nama povjerljivog čovjeka, a ne šalji s nama nikoga drugog osim povjerljivog!' 'Uistinu ću poslati s vama povjerljivog, istinski povjerljivog čovjeka!', reče im. Drugovi Allahovog Poslanika pogledaše prema njemu, a on reče: 'Ebu Ubejde, sine Džerrahov, ustani!' Kada je on ustao, Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, reče: 'Ovo je povjerenik ovog ummeta!'"[3]

Ibn Abbas pripovijeda: „Ebu Džehl je kazao da će, kada vidi Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, da klanja pored Kabe, prići mu i zgaziti njegov vrat.'" Rekao je: „Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je: 'Ako to pokuša učiniti, zgrabit će ga meleki naočigled svih. Da su i židovi poželjeli smrt, zasigurno bi umrli i ugledali bi svoje mjesto u Vatri. Tako i oni koji su htjeli da se sa Allahovim Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem, uzajamno prokunu, da su pristali, vratili bi se svojim kućama pa ne bi zatekli ni svoje porodice niti svoj imetak!'"[4]

Po koju cijenu bi lažac sebi dopustio ovakvo posrnuće, da pristane da bude proklet Allahovim prokletstvom, udaljen od Njegove milosti, što neminovno vodi u sigurnu propast i što ubrzava Allahovu osvetu!? To je mogao učiniti samo iskreni čovjek, onaj koji je znao da je sigurno u pravu i koji je imao pouzdanje u Onoga koji ga je učinio poslanikom!

---

1 „Tefsirul-Kur'ani el-azim" od Ibn Kesira, 1/368.

2 Bilo je to nakon što ih je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, pozvao na taj čin. To saznajemo na osnovu povoda objave ajeta i na osnovu drugih hadisa. Pogledati: „Fethul-Bari", 7/696.

3 Muttefekun alejhi. El-Buhari, 4119. Muslim, 2420.

4 Ahmed, 2226, sa lancem prenosilaca koji zadovoljava Buharijeve uvjete. El-Buhari je zabilježio prvi dio predanja, sve do riječi „*...zgrabit će ga meleki naočigled svih*", 4958.

TRINAESTI ARGUMENT:
Zaštita od svih spletki koje su mu kovane i spas od svih pokušaja atentata

Ovo je ujedno i argument na osnovu kojeg su i židovi dokazali istinitost Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem.

U predanju koje je zabilježeno od Aiše, radijallahu anha, navodi se da je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, bio opsihren od strane Lebida ibn El-'Asama.

Ibn Sa'd bilježi mursel-predanje od Omera ibn El-Hakema koji je rekao: „Kada se u mjesecu zul-hidždžetu Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, vratio sa Hudejbije i kada je nastupio mjesec muharrem sedme godine, došli su židovski prvaci Lebidu ibn El-'Asamu – a on je bio sihirbaz i saveznik plemena Beni Zurejk – pa mu rekoše: 'Ebul-'Asame, ti si najvještiji među nama u sihru. Pokušali smo opsihriti Muhammeda, međutim, bezuspješno. Odredit ćemo ti nagradu ako mu napraviš djelotvoran sihr!'" U drugoj verziji predanja se navodi: „Sestra Lebida ibn El-'Asama kazala je: 'Ako je vjerovjesnik, o tome će dobiti obavijest, a ako nije, ovaj sihr će mu u potpunosti pomutiti pamet!'"[5] Kada mu je podmetnuo sihr, uopće mu nije naudio. Ono što je osjećao kao najveće djelovanje sihra bilo je to što mu se pričinjavalo da čini nešto što nije činio, nakon čega mu je Allah ukazao na mjesto gdje je sihr postavljen, koji je, naposljetku, i uništen.

U dva „Sahiha" zabilježeno je predanje od Enesa, radijallahu anhu, u kojem stoji da je jedna Jevrejka donijela Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem, zatrovanog ovčijeg mesa i on je nešto od toga i pojeo. Kasnije je ona dovedena i o tome upitana, pa je rekla: „Htjela sam te ubiti!" „Allah ti nije dozvolio da me savladaš!", rekao je Poslanik.[6]

5 „Fethul-Bari", 10/237.

6 Muttefekun alejhi. El-Buhari, 2617. Muslim, 2190.

Ebu Davud je zabilježio predanje od Džabira ibn Abdullaha, radijallahu anhuma, koji je kazao da je Jevrejka iz Hajbera zatrovala pečenu ovcu, a nakon toga je darovala Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, uzeo je prednju nogu pa je pojeo dio nje. Sa njim je jela i nekolicina njegovih prijatelja. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, reče im: „Ostavite jelo!", te posla da se dovede Jevrejka, koju pozva i reče joj: „Jesi li ti zatrovala ovu ovcu?" „Ko te je o tome obavijestio?", upita ga ona. On joj reče: „Obavijestilo me je ovo što mi je u ruci". „Jesam", odgovorila je. „A šta si time željela?", upitao ju je. „Rekoh, ako je vjerovjesnik, neće mu nauditi, a ako nije, odmorit ćemo se od njega!", odgovorila mu je. Potom joj je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, oprostio i nije je kaznio.[1]

Ovakvi pokušaji zabilježeni su još od prvih dana poslanstva:

Od Ibn Abbasa, radijallahu anhuma, bilježi se predanje u kojem stoji da se grupa Kurejšija okupila u blizini Kabe, zaklinjući se Latom, Uzzaom i Menatom – trećim kao najmanje cijenjenim – da će, kada ugledaju Muhammeda, svi kao jedan nasrnuti na njega i neće se od njega odvajati sve dok ga ne ubiju. Rekao je: „Plačući je došla Fatima i ušla svom ocu, i rekla: 'Ona skupina iz tvog naroda u blizini Kabe dogovorila se da će te ubiti čim te ugledaju. Svaki od njih će zaprljati svoje ruke tvojom krvlju!' On joj reče: 'Kćerkice moja, donesi mi vodu za abdest.' On se abdestio i otišao među njih u mesdžid. Kada ga ugledaše, rekoše: 'Eno ga!' Nakon toga oboriše svoje poglede i od straha se ukočiše na svojim mjestima. Prema njemu nisu gledali i niko od njih nije ustajao. Allahov Poslanik prišao je nadomak njihovih glava, uzeo je šaku prašine i posuo je po njima govoreći: 'Unakazila vam se lica!' Rekao je: 'Kojeg god od njih je prašina pogodila, poginuo je kao nevjernik na Bedru!'"[2]

---

1 „Sunenu Ebi Davud", 4510. Predanje je vjerodostojno uz podršku drugih predanja, kao što je to rekao Albani u djelu „Miškatul-mesabih", 5874.

2 Ahmed, 3475, sa vjerodostojnim lancem prenosilaca. To je kazao Albani u djelu „Es-Silsiletus-sahiha", 6/781, pod brojem 2824.

Sličan je bio događaj prilikom Hidžre, kada su nevjernici željeli da likvidiraju Vjerovjesnika neposredno prije njegovog odlaska. Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, na svoje mjesto ostavio je Aliju ibn Ebi Taliba, radijallahu anhu, nakon čega je izašao iz kuće i pored toga što su je nevjernici bili u potpunosti, sa svih strana, opkolili. Međutim, Allah je zaslijepio njihov vid pa ga nisu mogli vidjeti.[3]

U vezi ovog događaja Uzvišeni Allah je objavio: **„I kad su ti nevjernici zamke razapinjali da bi te u tamnicu bacili, ili da bi te ubili, ili da bi te prognali; oni su zamke pleli, a Allah ih je ometao, jer Allah to najbolje umije.“**[4]

U dugačkom predanju od Enesa Ibn Malika, radijallahu anhu, koje govori o Hidžri, navodi se: „...Jednom se, tako, Ebu Bekr okrenuo dok ih je jedan konjanik sustizao, i rekao: 'Allahov Poslaniče, ovaj nas konjanik sustiže!' Tada se okrenuo i Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, i rekao: 'Gospodaru moj, obori ga!' Konj ga je zbacio, a onda se podigao hržući. 'Allahov Poslaniče', reče ovaj, 'naredi mi šta god želiš!' 'Ostani tu', reče mu on, 'i ne dopusti nikome da nas slijedi i sustigne!' Tako je ovaj na početku dana bio protiv Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, a na kraju dana njegov naoružani čuvar!“[5]

Ibn Hadžer je kazao: „Obraćajući se Ebu Džehlu, u priči u kojoj se govori o događaju između Surake i Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, Suraka je kazao:

Ebu Hakeme, tako mi Allaha, da si samo svjedočio
Naredbi mojemu konju kad noge mu u p'jesak utonuše
Znao bi, i ne bi više nikada posumnjao u Muhammeda
Da je poslanik na osnovu dokaza jasnih,
pa ko je taj koji može da se protiv njega bori!?“[6]

3 Pogledati: „Er-Revdul-unfi fi šerhi sireti Ibn Hišami“ od Es-Suhejlija, 4/178.

4 Prijevod značenja El-Enfal, 30.

5 El-Buhari, 3911.

6 „El-Isaba“, 3/42.

Ovakvi pokušaji nastavljeni su i u Medini. Već prethodno smo spominjali Lebida ibn El-'Asama, zatim zatrovanu ovcu u Hajberu pete (hidžretske) godine. Ovome se još može pridodati i događaj u plemenu Beni Nadir kada su, u trenutku kada je sjedio pored njihove kuće, (Jevreji) željeli da strovale stijenu na Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem. Ovaj događaj bio je povod da budu protjerani iz Medine.[1]

Ovi pokušaji nisu bili isključivo od strane Jevreja, već i od kurejšijskih nevjernika koji su konstantno nastojali da ga ubiju, pa čak i nakon Hidžre.

Od Ibn Šihaba se prenosi da je rekao: „Kada su se svi idolopoklonici vratili u Mekku, Umejr ibn Vehb prišao je i sjeo do Safvana ibn Umejje u blizini Kabe. Tada Safvan reče: 'Nakon toliko pobijenih na Bedru, neka Allah odvratnim učini ovaj život!' 'U pravu si, tako mi Allaha, nema dobra u životu nakon što se to desilo s njima! Da nemam tolikih dugova koje još ne mogu izmiriti, pa i porodice kojoj ništa ne mogu ostaviti, zaputio bih se ka Muhammedu da ga ubijem i da se time moje oči zasite! Ja kod njega imam valjan razlog da mu kažem, rekao bih mu: 'Došao sam zbog svog zarobljenog sina!', reče on." Rekao je: „Safvan se ovim riječima mnogo obradovao, pa mu reče: 'Ja preuzimam svu odgovornost za tvoj dug i tvoju porodicu! Imat će sve kao što ima i moja porodica! Šta god da budu željeli, udovoljit ću im!' Tako se njih dvojica dogovoriše. Safvan ga opremi i naredi pa mu se sablja ispolira i premaza otrovom. Umejr reče Safvanu: 'Nikome ne govori vijesti o meni nekoliko dana!' Umejr je došao u Medinu, sa svoje jahalice je sišao pred vratima džamije i tu ju je zavezao. Uzeo je svoju sablju i krenuo ka Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem. Kada ga je ugledao Omer koji bijaše u grupi sa ashabima, iznenadio se i došao Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, i rekao: 'Allahov Poslaniče, nemoj mu ništa garantirati!' On mu reče: 'Uvedite mi ga!' Omer izađe i naredi ashabima da uđu kod Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i zaštite ga od Umejra. Omer i Umejr uđoše kod Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, a Umejr bijaše opasan svojom sabljom. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, reče Omeru: 'Odmakni se od njega!' Kada mu se Umejr približio, reče: 'Dobro jutro!', a to je bio paganski pozdrav. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, odgovori mu: 'Allah nas je počastio boljim pozdravom od tog tvoga pozdrava! Dao nam je da naš

1 Pogledati: „Er-Rehikul-mahtum fi siretil-ma'sum" od El-Mubarekfurija, str. 293, izdavačka naklada Darul-hadis iz Kaira.

pozdrav bude pozdrav stanovnika Dženneta, selam!' Umejr mu reče: 'Donedavno si ga upotrebljavao!' Poslanik ga upita: 'Zbog čega si došao, Umejre?' 'Došao sam zbog zarobljenika kojeg ste zarobili! Dopustite nam da se iskupe iz ropstva, pa vi ste naši najbliži i naša porodica!' 'Zbog čega si opasao sablju o svoj vrat?', upita ga Poslanik, a on odgovori: 'Allah neka uništi sve sablje, ništa nam dobro nisu donijele! Zaboravio sam je ostaviti kada sam sjahao!' Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, upita ga: 'Istinu mi reci, zbog čega si došao?' 'Pa, došao sam samo tražeći zarobljenika!', odgovori on. Tada ga upita: 'Šta si se dogovorio sa Safvanom dok ste bili u blizini Kabe?' Čuvši to, iznenadi se Umejr, pa reče: 'Šta sam se dogovorio?' Reče mu: 'Da ćeš se osvetiti zbog pobijenih ako će se on brinuti za tvoju djecu i ako će izmiriti tvoje dugove! Međutim, Allah se ispriječio između tebe i tvoga nauma!' Umejr tada izjavi: 'Svjedočim da si ti Allahov poslanik i svjedočim da nema drugog istinskog božanstva osim Allaha. Allahov Poslaniče, smatrali smo da je laž to da ti dolazi objava i ono sa nebesa! Ovaj razgovor između mene i Safvana – kao što ti reče – bio je u blizini Kabe i za njega apsolutno niko nije znao! Allah te je o tome obavijestio, i hvala Allahu koji me je doveo ovdje!' Ovom događaju su se obradovali muslimani. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, reče: 'Sjedni malo, Umejre!', a ashabima zapovjedi: 'Podučite vašeg brata Kur'anu!' Oslobodio je i njegovog zarobljenika. Umejr ga upita: 'Allahov Poslaniče, dozvoli mi da se vratim Kurejšijama pa da ih pozivam Allahu i u islam, možda ih Allah uputi!' Allahov Poslanik mu dozvoli, pa se on vrati u Mekku. Safvan je Kurejšijama govorio: 'Radujte se ubrzo pobjedi zbog koje ćete zaboraviti šta se dogodilo na Bedru.' Koji god bi putnik stigao iz Medine, pitao bi ga da li se šta desilo u Medini? Tako je stigao jedan čovjek i kazao im: 'Umejr je prihvatio islam.' Idolopoklonici ga počeše proklinjati, a Safvan reče: 'Tako mi Allaha, nikada sa njim neću progovoriti niti ću mu ikada imalo koristiti!' Nakon toga je stigao Umejr, pa ih je pozivao u islam i trudio se na raznolike načine da ih savjetuje. Njegovim uzrokom mnogi su prihvatili islam."[2]

2 „El-Isabe fi ma'rifetis-sahabe" od Ibn Hadžera, 4/726. On je kazao da su ga zabilježili Musa ibn Ukbe u djelu „El-Megazi", i to kao mursel-predanje od Ibn Šihaba; Ibn Ishak u djelu „El-Megazi", od Muhammeda ibn Džafera, također kao mursel-predanje, a kao mevsul su ga zabilježili Ibn Mende i Et-Taberani od Enesa, što navodi da ova priča ima svoje utemeljenje.

Osim navedenih, brojni su i drugi pokušaji izvršenja atentata na Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, koji su bezuspješno okončani. Sve to govori o istinitosti riječi Uzvišenog: **„...a Allah će te od ljudi štititi!“**[1] Također, to ukazuje na istinitost Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, kao i na to da je bio zaštićen od svih neprijatnosti kako bi u potpunosti mogao dostaviti Allahovu vjeru. To je bio jedan od razloga zbog čega se Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, toliko često izlagao smrti, a i pored toga bio je smirenog srca, nepokolebljiv i odvažan. U nekim situacijama nalazio se u raljama smrti – što neki kažu – poput okolnosti u bitki na Hunejnu, na Uhudu i drugim bitkama. Zabranio je ljudima da mu budu lični tjelohranitelji onog trenutka kada je saznao da će ga Allah štititi. Prilikom Hidžre, kada su idolopoklonici došli nadomak pećine i kada ih je samo pogled jednog od idolopoklonika prema svojim nogama dijelio od toga da budu otkriveni, Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, osjetio je veliku zebnju i strah kod Ebu Bekra es-Siddika, radijallahu anhu, pa mu je kazao: **„Ne očajavaj, Allah je, doista, sa nama!“**[2] Kolika li je to bila postojanost!? Koje to još srce može da podnese, da u ovakvim delikatnim situacijama ostane smireno?! To je bilo istinsko poslanstvo!

Uzvišeni je rekao:

„Ako ga vi ne pomognete, pa – pomogao ga je Allah onda kad su ga oni koji ne vjeruju prisilili da ode, kad je s njim bio samo drug njegov, kada su njih dvojica bila u pećini i kada je on rekao drugu svome: “Ne brini se, Allah je s nama!” pa je Allah spustio pouzdanje Svoje na njega, i pomogao ga vojskom koju vi niste vidjeli i učinio da riječ nevjernika bude donja, a Allahova riječ, ona je – gornja. Allah je silan i mudar.“[3]

U tom smislu je i značenje riječi Uzvišenog o Nuhu, alejhis-selam: **„Kaži im povijest o Nuhu! Kad on reče narodu svome: ‘O narode moj, ako vam je dodijao moj boravak među vama i moje opominjanje Allahovim dokazima – a ja se stalno uzdam u Allaha – onda se, zajedno sa božanstvima svojim, odlučite, i to ne krijte; zatim to nada mnom izvršite i ne odgađajte!’“**[4]

1 Prijevod značenja El-Maide, 67.
2 Prijevod značenja Et-Tevbe, 40. Ovo predanje zabilježio je El-Buhari, 3615.
3 Prijevod značenja Et-Tevbe, 40.
4 Prijevod značenja Junus, 71.

Ili pak, riječi Huda, alejhis-selam: „...**'Ja pozivam Allaha za svjedoka' – reče on – 'a i vi posvjedočite da ja nemam ništa s tim što vi druge Njemu ravnim smatrate, pored Njega; i zato svi zajedno protiv mene lukavstvo smislite i nimalo mi vremena ne dajte, ja se uzdam u Allaha, u moga i vašega Gospodara! Nema nijednog živog bića koje nije u vlasti Njegovoj; Gospodar moj zaista postupa pravedno.**"[5]

S obzirom na to da su uživali zaštitu od Uzvišenog Allaha, vjerovjesnici se nikoga nisu bojali!

5 Prijevod značenja Hud, 54-46.

ČETRNAESTI ARGUMENT:
Odricanje od ostvarivanja lične koristi

U argumente o istinitosti Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, ubraja se i njegovo odricanje od ostvarivanja ličnih koristi koje su mu nailazile u toku da'vetske misije. Uzvišeni Allah istakao je ovaj argument u riječima: **„Reci: 'Ne tražim ja od vas za ovo nikakvu nagradu i ja nisam izvještačen.'"**[1]

Ovakav odnos dijametralno je suprotan odnosu predvodnika zabludjelih škola, lažnih društvenih pravaca i ideologija, s obzirom da oni prije svega nastoje ostvariti lične koristi i privatne interese kao što su ugled, imetak, žene, mnoštvo sljedbenika, bolji položaj, respekt i poštovanje i sl. Za razliku od njih, takav odnos se ne može primijeniti i na Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem! On je bio najveći asketa među svim ljudima u ovosvjetskom životu.

Ponekad bi se dešavalo da se smijene i po tri mlađaka[2], a da se u kući Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, ne naloži vatra. Hranili bi se datulama i vodom.[3]

Znalo bi se desiti da siromašna žena pokuca na vrata Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, pa da joj Aiša, radijallahu anha, nema ništa drugo dati osim jedne jedine datule.[4]

Također, ponekad bi se dešavalo da im dođe neki gost, pa bi Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, u svih devet svojih soba tražio nešto da ugosti svoga gosta, pa ne bi našao čak ni jednu datulu! U svih devet njegovih soba nije bilo ničega drugog osim obične vode.[5]

---

1 Prijevod značenja Sad, 86.

2 Oko dva mjeseca (op. prev.).

3 Muttefekun alejhi. Predanje je preneseno od Aiše, radijallahu anha. El-Buhari, 2567. Muslim, 2972.

4 Muttefekun alejhi. Predanje je preneseno od Aiše, radijallahu anha. El-Buhari, 1418. Muslim2629.

5 Muttefekun alejhi. Predanje je preneseno od Ebu Hurejre, radijallahu anhu. El-Buhari, 3798. Muslim, 2054.

Uzvišeni Allah dao mu je u odabir da bude rob i poslanik, ili kralj i vjerovjesnik. On je odabrao da bude rob i poslanik!

Ebu Hurejre pripovijeda: „Jednom je Džibril sjedio pored Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, pa je pogledao ka nebu i ugledao meleka kako silazi. Džibril reče: 'Ovaj melek doista nikada nije sišao još od dana kada je stvoren, a prije Sudnjeg dana!' Kada je sišao, on reče: 'Muhammede, tvoj Gospodar me je tebi poslao. Pita te: 'Hoćeš li da te učini da budeš vladar i vjerovjesnik, ili rob i poslanik?" Džibril reče: 'Skromno se ophodi prema svome Gospodaru, Muhammede!' On reče: 'Rob i poslanik, dakako!'"[6]

Kada su ovosvjetski ukrasi i život u pitanju, bio je najskromniji čovjek! Od Omera ibn El-Hattaba prenosi se da je rekao: „Vidio sam Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, dok je bio na hasuri. Između njega i nje nije bilo ništa. Pod glavom mu je bio jastuk od kože napunjen palminim vlaknima, kod nogu sakupljeno lišće mimoze na gomili, a kod glave visila je neuštavljena koža. Vidio sam tragove hasure na njegovim bokovima, pa sam zaplakao. 'Zašto plačeš?', upitao je on. 'Allahov Poslaniče', rekoh, 'zaista su perzijski car i bizantijski kralj u onome u čemu jesu (žive u raskoši), a ti si Allahov poslanik!' 'Zar nisi zadovoljan da njima pripadne dunjaluk, a nama ahiret?!', odgovori on."[7]

Abdullah ibn Mes'ud, radijallahu anhu, kazao je: „Jednom je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, ležao na hasuri koja je ostavila tragove na njegovom tijelu. Rekoh: 'Allahov Poslaniče, draži si mi i od oca i od majke moje, ako nam dozvoliš, mi bismo ti nešto po njoj prostrli što bi te štitilo?!' Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, reče: 'Šta ja imam od dunjaluka?! Moj odnos naspram dunjaluka je poput putnika koji odmori u hladovini nekog drveta, a potom ga napusti i ode svojim putem!'"[8]

Nikada nije volio da ga ljudi uzdižu iznad njegovog stepena:

Prenosi se od Ibn Abbasa da je čuo Omera, radijallahu anhu, kako je na minberu rekao da je čuo kako Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem,

6 Ahmed, 7120. Ovo predanje je Albani ocijenio vjerodostojnim, i to u djelu „Es-Silsiletus-sahiha", 3/3, 1002.

7 Muttefekun alejhi. El-Buhari, 4913. Muslim, 1479.

8 Et-Tirmizi, 2377. Ibn Madže, 4109. Lanac prenosilaca ovog predanja je vjerodostojan. Pogledati: „Sahihu suneni ibn Madže", 2/394, od Albanija, 3317.

kaže: „Nemojte me pretjerano hvaliti kao što su kršćani pretjerano hvalili sina Merjemina. Ja sam samo Njegov rob, zato recite: 'Allahov rob i Njegov poslanik!'"[1]

Enes ibn Malik pripovijeda da je neki čovjek rekao: „'Naš gospodine i sine našeg gospodina! Ti si najbolji od nas, i sin najboljeg od nas!' Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, reče: 'Pripazite se šta govorite, i ne dopustite da vas šejtan zavede! Ja sam Muhammed, sin Abdullaha, Allahov rob i Njegov poslanik! Ne volim da me uzdižete iznad moga stepena koji mi je Uzvišeni Allah dodijelio!'"[2]

Abdullah ibn Šehir el-Amiri, radijallahu anhu, rekao je: „Krenuo sam sa izaslanstvom plemena Benu Amir do Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, pa smo rekli: 'Ti si naš gospodin!' Rekao je: 'Gospodar je samo Uzvišeni Allah!' Rekli smo: 'Ti si od nas najvredniji i najdarežljiviji!' On je rekao: 'Govorite kako već inače govorite, ali neka vas šejtan ne pokoleba!'"[3]

Kada bi ulazio, ne bi volio da iko pred njim ustaje:

Enes, radijallahu anhu, rekao je: „Nijedna im osoba nije bila draža od Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, ali i pored toga pred njim ne bi ustajali znajući da on to ne voli."[4]

Nije volio da iko stoji iznad njegove glave kao što se činilo sa kraljevima i carevima:

Muslim je zabilježio Džabirovo, radijallahu anhu, predanje u kojem je rekao: „Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, požalio se pa je sjedeći klanjao, a mi smo klanjali iza njega. Ebu Bekr je ljudima glasno prenosio njegove tekbire. Kada se okrenuo prema nama, ugledao nas je kako stojimo, pa nam je dao znak da sjednemo. Mi smo sjeli i klanjali za njim sjedeći. Kada je predao selam, rekao je: 'Ako ste maločas htjeli učiniti kao što Perzijanci i Bizantinci čine, stojeći pred svojim kraljevima

---

1 El-Buhari, 3445.

2 Ahmed, 12141, sa vjerodostojnim lancem prenosilaca. Tako se navodi u djelu „Gajetul-meram" od Albanija, str. 97, pod brojem 123. Izdavačka naklada El-Mektebul-islami iz Bejruta, treće izdanje iz 1985. godine.

3 Ebu Davud, 4806. Ahmed, 15876. Lanac njegovih prenosilaca je vjerodostojan. Pogledati: „Gajetul-meram fi tahridžil-halali vel-harami" od Albanija, str. 99, pod brojem 127, i „Sahihu Suneni Ebi Davud", 3/912, pod brojem 4021.

4 Ahmed, 11936. Et-Tirmizi, 2754. Lanac njegovih prenosilaca je vjerodostojan. Pogledati: „Es-Silsiletus-sahiha" od Albanija, 1/698, pod brojem 358.

dok oni sjede, onda nemojte tako više činiti! Slijedite pokrete vašeg imama, pa ako on klanja stojeći, i vi klanjajte stojeći, a ako klanja sjedeći, klanjajte i vi sjedeći!'"[5]

Čudna li je ova stvar! Islamski pravnici su kazali da je stajanje u namazu stroga obaveza i da je to djelo koje je temelj u namazu[6]. Pa i pored toga, kada je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, osjetio da ova situacija može neke navesti da ga veličaju, naredio im je da sjednu.

Prenosi se od Ebu Mes'uda da je rekao: „Neki čovjek je došao Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem, pa kada je stupio s njim u razgovor, počeo se tresti od straha. On mu reče: 'Smiri se, jer ja nisam kralj. Ja sam sin obične žene koja je jela sušeno meso.'"[7]

I ne samo to! Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, naređivao je njemu bliskim osobama i porodici da budu, također, askete. Majkama pravovjernih, radijallahu anhunne, dao je da izaberu ili život s njim u stanju kako je do tada živio, a da zauzvrat dobiju Džennet, ili raskoš ovosvjetskog života pri čijem odabiru će se razvesti od njih. One su odabrale život sa njim!

Uzvišeni je rekao: **„O Vjerovjesniče, reci ženama svojim: 'Ako želite život na ovom svijetu i njegov sjaj, onda se odlučite, dat ću vam pristojnu otpremu i lijepo ću vas otpustiti. A ako želite Allaha, i Poslanika Njegova, i onaj svijet – pa, Allah je, doista, onima među vama koji čine dobra djela pripremio nagradu veliku.'"**[8]

Jednom mu je došla Fatima, radijallahu anha, njegova kćerka, tražeći da joj iz plijena dodijeli sluškinju. I pored toga što ju je neizmjerno volio i što je sa njom bio izuzetno prisan, Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, razdijelio je plijen ljudima a Fatimi ništa nije dao.

Prenosi se da je Alija kazao: „Požalila se Fatima, radijallahu anha, Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem, na žuljeve po rukama koje ima u radu sa mlinom. Kada su stigli zarobljenici, ona je došla da zatraži da joj dadne slugu, ali ga nije našla. To je rekla Aiši. Kada je došao

---

5 Muslim, 413.

6 Pogledati: „El-Kafi" od Ibn Kudame el-Makdisija, 1/279, sa naučnom valorizacijom od dr. Abdullaha et-Turkija, izdavačka naklada Darul-hidžr, prvo izdanje iz 1997. godine.

7 Ibn Madže, 3312. Predanje je vjerodostojno kao što je to kazao Albani u djelu „Sahihu Ibn Madže", 2/232, pod rednim brojem 2677.

8 Prijevod značenja El-Ahzab, 28, 29.

Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, Aiša mu je prenijela Fatiminu molbu. Došao nam je, a mi smo već bili legli u postelju. Htjedosmo da ustanemo, ali nam reče: 'Ostanite na svojim mjestima!' Zatim nam priđe i sjede među nas, tako da sam osjetila hladnoću njegovih stopala na svom stomaku. Reče: 'Želite li da vas uputim na nešto bolje od onoga što ste tražili?' Kada legnete, vi recite: Subhanallahi trideset i tri puta, elhamdulillah trideset i tri puta i Allahu ekber trideset i četiri puta. To vam je bolje od sluge!'"[1]

U verziji ovog predanja koju je zabilježio Ebu Davud, navodi se da je Alija kazao Ebu E'abedu: „Hoćeš li da ti nešto ispričam o sebi i Fatimi, kćerki Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem? Ona je bila najdraža Poslaniku od cijele porodice, a bila je kod mene. Okrećući mlin zadobila je žuljeve na rukama, punila je mješinu vodom i to je ostavljalo trag na njenim prsima, mela je svoju kuću i tako prašila svoju odjeću, ložila je vatru i pa bi uprljala svoju odjeću i to bi joj naškodilo. Jednom smo čuli da su Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem, dovedeni zarobljenici, pa rekoh: 'Kada bi otišla svome ocu i od njega zatražila da ti dadne slugu, time bi sebi olakšala?' Kada mu je došla, zatekla je goste kako razgovaraju, pa se postidila i vratila. Sutradan nam je došao, a mi bijasmo već u postelji. Sjeo je pored njene glave, a ona, stideći se svoga oca, pokri glavu pokrivačem. On je upita: 'Zbog čega si jučer dolazila porodici Muhammedovoj?' Ona dva puta prešuti, pa ja rekoh: 'Tako mi Allaha, ja ću ti kazati, Allahov Poslaniče: ona kod mene okreće mlin pa zadobije žuljeve po rukama, pa sipa vodu u mješinu i to joj ostavi trag na prsima, kada mete kuću i potpaljuje vatru zapraši i uprlja svoju odjeću. Mi smo saznali da su ti došli zarobljenici ili sluge, pa sam joj rekao: Upitaj ga za slugu...'"[2]

Da li ste primijetili kako je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, raspodijelio sužnje i zarobljenike, a da pri tome ništa nije dao Fatimi, radijallahu anha?

Osim toga, navodi se da je zabranio da se sadaka dadne njemu ili nekom od njegove porodice. Kazao je: „Meni nije dozvoljeno uzeti iz ratnog plijena ništa osim petine, a petina se vraća vama!"[3]

---

1 Muttefekun alejhi. El-Buhari, 3113. Muslim, 2727.

2 Ebu Davud, 5062.

3 En-Nesai, 4139.

Prije poslanstva, Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, uživao je veliki ugled u svom narodu. Zvali su ga nadimcima El-Emin – povjerljivi, i Es-Sadik – istinoljubivi. Kada bi se ljudi u nečemu razišli, došli bi njemu da im presudi.[4] Bio je oženjen bogatom ženom, a imao je najčistije porijeklo među Kurejšijama.

Dakle, posjedovao je imetak i lijepu ženu, visoki položaj, respektabilan ugled i poštovano porijeklo, pa, zar bi mogao tek tako da sve to ostavi i zaratuje i bori se sa svim ljudima, proglašavajući ih sve nevjernicima osim onih koji slijede njegov put!? Kurejšijama je rekao: „Došao sam vam da vas koljem!"[5] Svi Arapi bili su ga odbacili. I nakon svega navedenog, ni u jednom svom postupku nije želio da postigne ovosvjetsku dobit, ni za sebe ni za svoju djecu i žene. Štaviše, nakon smrti nikom od svoje rodbine nije povjerio hilafet!

Uopće nije prihvatljivo da čovjek koji nikad tokom svojih četrdeset godina života nije slagao – onaj kome su priroda njegove ličnosti i njegov karakter čvrsto odbacivali laž, do te mjere čak i da je htio da nešto slaže, njegova priroda i karakter bi je odbacili – da se takav čovjek, nakon toliko vremena i visokih stepena među ljudima koje je čitavo vrijeme uživao promijeni i odjedanput postane lažac. Zatim, to ne bi bila obična laž, već ona najgora što postoji – laž na Uzvišenog Allaha! Pri svemu tome, on nikada nije ciljao lični interes i sopstvenu korist. Ovakve konstrukcije pametna osoba ne može ni zamisliti!

Nepostojanje želje za ovosvjetskim užicima najbolji je dokaz da je sve to Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, činio na osnovu objave, pokoravajući se Allahu.

I neki pravedni orijentalisti su s uspjehom dokučili i razumjeli ove činjenice. Carlyle je kazao: „Među činjenicama koje negiraju tvrdnju onih koji kažu da Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, nije bio iskren u svojoj misiji, jeste činjenica da je on čitavo svoje djetinjstvo proveo živeći mirnim i uzoritim životom tokom kojeg nikada, ama baš nikada, nije učinio nešto čime bi zadobio ugled, poštovanje i prevlast a što bi

---

4 Kao što se to Kurejšijama dogodilo prilikom gradnje Kabe kada su se razišli oko toga ko će postaviti Crni kamen na njegovo mjesto. Odabrali su Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, da im presudi. Spor je riješio tako što je stavio Crni kamen na ogrtač, te naredio svakom poglavaru plemena da uzme za kraj ogrtača i podignu ga sve do mjesta na kome je trebalo da bude postavljen. Pogledati: „Er-Rahikul-mahtum", str. 58.

5 Ahmed, 6996, sa vjerodostojnim lancem prenosilaca.

prouzrokovalo viku i galamu ljudi. Takvo nešto nije se dogodilo osim onda kada je prošla njegova mladost i primakla se starost."[1]

Ovim dokazom prethodno se poslužio Habibun-Nedždžar, kao što Uzvišeni kaže u suri Jasin: **„I s kraja grada žurno dođe jedan čovjek i reče: 'O narode moj, slijedi one koji su poslani, slijedite one koji od vas ne traže nikakvu nagradu, a na Pravom su putu!"**[2]

Ovo je istinit argument! Svaki je vjerovjesnik svome narodu isto ovo govorio. U suri Eš-Šu'ara navodi se da su i Nuh, i Hud, i Salih, i Lut i Šuajb, alejhimus-selam, govorili: **„Za ovo od vas ne tražim nikakve nagrade, mene će Gospodar svjetova nagraditi."**[3]

1 „El-Ebtal" od Carlylea, str. 51., vezano za knjigu „El-Vahjul-kur'ani fi menzuril-istišraki ve nakduhu" od dr. Mahmuda Madija, str. 127, izdavačka naklada Mektebetu darud-da'va iz Aleksandrije, prvo izdanje, 1996. godina.

2 Prijevod značenja Jasin, 20-21.

3 Prijevod značenja Eš-Šu'ara: 109, 127, 145, 164, 180.

PETNAESTI ARGUMENT:
Njegovo izvještavanje o onome što je bilo nepoznato

U dokaze o istinitosti Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, ubraja se i njegovo izvještavanje o onome što je tada još uvijek bilo nepoznato (ar. el-gajb), svejedno da li se radilo o onome što tek treba da se desi u budućnosti, onome što se desilo u prošlosti ili o sadašnjosti. Recimo, izvijestio je o otpadništvu iz vjere koje će se desiti nakon njegove smrti u vrijeme Ebu Bekrovog, radijallahu anhu, hilafeta, o smutnjama u Alijinom, radijallahu anhu, vremenu, o tome da će trojica halifa, Omer, Osman i Alija, radijallahu anhum, poginuti kao šehidi i da će biti osvojeni Konstantinopol, Hira, Egipat, Perzija, Bizantija i Jerusalem. Obavijestio je o Uvejsu el-Karniju i o pojavi brojnih frakcija, poput haridžija i kaderija. Mnoge ashabe obradovao je Džennetom, pa su umrli sa pravim vjerovanjem, imanom. Za mnoge ljude kazao je da će biti stanovnici Vatre, pa su oni umrli kao nevjernici. Također, obavijestio je o mnogim malim predznacima Sudnjeg dana[4] koji su se obistinili.

Sva navedena izvješća obistinila su se tek nakon njegove smrti, a to se nije moglo znati bez objave.

Također, izvješća o nepoznatim događajima jesu i njegova izvješća o onome što se dogodilo u prošlosti. U tom smislu obavijestio nas je o drevnim narodima, o vjerovjesnicima i o Izraelćanima. O vjerovjesnicima koji su živjeli prije njega govorio je sa toliko detaljnim informacijama koje se nisu mogle naći u knjizi. Govorio je o brojnim događajima koji su se desili Izraelćanima a koje su i Tevrat i Indžil potvrdili. Sve ove nepoznate vijesti iz prošlosti nisu imale neki svoj uvod na osnovu čega bi se one mogle poznavati! Pa i pored toga, o njima nas je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, izvijestio upravo onako kako su se i desile. Možda će neko reći: „On je dobro iščitao historiju!" Mi kažemo da on uopće nije znao ni čitati niti pisati, a čak i ako bismo tu konstataciju i prihvatili, kako onda protumačiti njegovo izvještavanje o nepoznatim događajima iz njegove sadašnjosti? Recimo, dok je bio u Medini ashabe je obavijestio o bitki na Mu'ti koja se desila u blizini Šama!

4 Pogledati: „Es-Sahihul-musnedu min dala'ilin-nubuvveti" od El-Vadi'ija, str. 399-540.

Od Enesa, radijallahu anhu, prenosi se da je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, obavijestio ljude o smrti Zejda, Džafera i Ibn Revvahe, prije nego što im je došla vijest o tome. Dok su mu oči suzile, govorio je: „Zejd je uzeo bajrak, pa je poginuo, zatim ga je uzeo Džafer, pa je poginuo, onda ga je uzeo Ibn Revvaha, pa je i on poginuo. Allah im je dao pobjedu tek kada je bajrak preuzeo Allahova Sablja (Halid ibn El-Velid)!"[1]

1 El-Buhari, 3757.

ŠESNAESTI ARGUMENT: Njegovo izvješće o konačnici nekih dešavanja još na njihovim samim počecima

Možda će neki ljudi i negirati prethodni argument (izvještavanje o onome što je bilo nepoznato) smatrajući da se to može naslutiti spoznajom povoda budućih događanja, ili na osnovu pronicljivosti i poznavanja kosmičkih pravila, ili na osnovu čitanja historijskih događaja, ili tajnovitih i skrivenih informacija, ili na osnovu pretpostavki i intuicija, ili potpomaganjem džinnima koji su ga, eventualno, obavijestili o onome što do tada nije bilo poznato.

Ja kažem da je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, izvijestio o mnogim događajima prije negoli su se oni uopće i desili, pa čak i u trenucima kada su se oni počeli dešavati iako ni to običan čovjek nije u stanju učiniti.[2]

Između nas i nepoznate stvari nalazi se neprovidni zastor koji se nikako drukčije ne može otkloniti osim posredstvom objave sa neba. Da, tačno je da neko može prozrijeti i naslutiti budućnost na osnovu povoda i dokaza kojima se može utjecati na otkrivanje zastora budućih događanja. Uostalom, time se koriste politički i ekonomski analitičari, i drugi. Međutim, često se takve analize pokažu netačnim, a one koje se ispostave tačnim, desile su se na osnovu nekih uvoda koji su se prethodno dogodili. Naprimjer, ako čovjek naiđe pored stare i ruševne kuće, pa kaže: „Čuvajte se ove kuće, ona će se ubrzo srušiti!" U ovoj situaciji reći ćemo da će se njegove riječi prije ili kasnije obistiniti jer ih je izrekao na osnovu poznavanja realnih povoda koji uzrokuju dotični događaj. Međutim, ako bi on naišao pored nove i čvrste kuće koja je sagrađena na osnovu savremene tehnologije pod nadzorom odličnih i iskusnih inžinjera i stručnjaka, pa rekao: „Čuvajte se ove kuće, ona će se ubrzo srušiti!", tada bismo kazali da on govori neistine i gluposti koje ne priliče pametnom čovjeku.

2 Pogledati: „Tesbitu dela'ilin-nubuvveti" od El-Kadija Abdul-Džebbara el-Hemezanija, 2/314, sa naučnom valorizacijom dr. Abdul-Kerima Osmana, izdavačka naklada Darul-arabijjeti lit-tiba'ati ven-nešri iz Bejruta. Ova knjiga obiluje brojnim koristima, pogotovo racionalnim argumentima kojima se dokazuje poslanstvo Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, s obzirom da spada u mu'tezilsku racionalnu školu.

Upravo zbog ove činjenice konstatiramo da niko nije u stanju znati šta će se to dogoditi u budućnosti ako prethodno nije poznavao određene naznake, povode i okolnosti. Štaviše, nije u mogućnosti da zna šta će se dogoditi nakon nekoliko trenutaka: **„Reci: 'Niko, osim Allaha, ni na nebu ni na Zemlji, ne zna što će se dogoditi; i oni ne znaju kada će oživljeni biti.“**[1]

Uzmimo za primjer situaciju da je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, kojim slučajem pobijedio Arape, pa da je, nakon toga, ljude obradovao rekavši im da će, nakon njih, pobijediti i strance. Sigurno bismo rekli da je te riječi kazao na osnovu povoda ovom nagovještaju, odnosno prethodnoj pobjedi nad Arapima. Međutim, ono što je posebno zanimljivo jeste činjenica da je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, znao ljude da obraduje konačnici nekih događaja, i to u toliko delikatnim situacijama koje su zaista bile daleko od svih eventualnih pretpostavki.

Prenosi se od Habbaba ibn El-Erreta da je rekao: „Požalili smo se Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem, dok je on bio u hladu Kabe, s ogrtačem pod glavom, rekavši: 'Allahov Poslaniče, zar se nećeš moliti Allahu za nas?' On reče: 'Znajte da je među narodima prije vas bilo ljudi kojima bi iskopali rupu u zemlji, zatim ih stavili u nju i donijeli pilu kojom bi raspolutili njihovu glavu ili bi im željeznim bodljama meso i kožu od kostiju kidali, ali sve to ih ne bi natjeralo da ostave svoju vjeru. Allah će upotpuniti ovu vjeru, pa će konjanik putovati od San'e do Hadramevta, ne bojeći se nikoga drugog mimo Allaha i vuka za svoje ovce. Međutim, vi požurujete!!'“[2]

Dakle, „deset godina Muhammedove misije u Mekki proteklo je u neprihvatanju njegovog naroda da saslušaju Kur'an koji mu je objavljivan. Zabranjivali su i drugim ljudima da ga čuju, a onu malobrojnu skupinu ljudi koja mu je povjerovala, zlostavljali su raznim metodama. Nakon toga, njega i njegovu familiju su u jednom mekkanskom klancu stavili u opću izolaciju i bojkot. To je trajalo jedno izvjesno vrijeme da bi, nakon toga, napravili prvo tajni, a zatim i javni dogovor da će ga likvidirati. Pa, da li bi čovjek u ovako mrkloj i tamnoj noći, koja je potrajala skoro deset burnih godina, mogao primijetiti i tračak nade, pa ma koliko on bio neznatan, da će dočekati svanuće svoje zore bez prethodne

1 Prijevod značenja En-Neml, 65.

2 El-Buhari, 6943.

glasne dozvole i obznane od strane silnika? Ukoliko bi neki reformator, u ovakvoj konstelaciji prilika, čak i osjetio svjetlo nade zbog optimizma i prirode misije koju obavlja, a ne gledajući u slijed svih prethodnih burnih događaja koji su se izdešavali, pa zar bi se ta njegova nada mogla toliko razvijati da konačno preraste u njegovo neporecivo ubjeđenje? Zamisli da se njegova nada toliko povećala zbog uspjeha njegove misije kojoj se lično posvetio za vrijeme svoga života, ko mu je mogao garantirati da će ona opstati i biti zaštićena usljed najezde iskušenja koje nosi budućnost? Kako je uopće mogao imati takvo ubjeđenje ako je znao da vrijeme donosi razne događaje koji mogu ugroziti jačinu tog ubjeđenja. Koliko se samo puta dešavalo da reformatori uzviknu i proklamuju parole koje vjetar bespovratno odnese u zaborav? Koliko je samo gradova osnovano u ljudskoj historiji, pa su nestali i danas se njihovi ostaci proučavaju? Koliko je samo vjerovjesnika ubijeno, a koliko tek knjiga zagubljeno, izmijenjeno ili načeto zubom vremena? Da li je Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, bio od onih koji iz straha od realnosti žive u iluzijama? Prije svog poslanstva on, doista, nije mogao ni pomisliti na to da bi mogao postati vjerovjesnik kome će dolaziti objava: **'Ti nisi očekivao da će ti Knjiga biti objavljena, ali, ona ti je objavljena kao milost Gospodara tvoga; zato nikako ne budi nevjernicima saučesnik!'**[3] Niti je mogao garantirati da će, nakon svog poslanstva, objava uopće biti i sačuvana: **'A da hoćemo, Mi bismo učinili da iščezne ono što smo ti objavili, i ti, poslije, ne bi nikoga našao ko bi ti protiv Nas pomogao. Ali, Gospodar tvoj je tebi milostiv i Njegova dobrota prema tebi zaista je velika.'**[4] Dakle, neosporno je morao postojati onaj ko će se starati da ona bude sačuvana, ali ko je taj koji je mogao dati takvu garanciju koja će vrijediti i za sva prevrtljiva vremena koja obiluju brojnim iznenađenjima?! Mogao je to biti isključivo Gospodar vremena u čijoj su ruci uzde svih svjetskih događanja, koji je odredio njihov početak i kraj, koji ima detaljno znanje o njihovom redoslijedu i intenzitetu. Da nije Allahove dobrote i milosti, koja je obećana u prethodnom ajetu, Kur'an ne bi opstao u jeku žestokih ratova koji su vođeni i koji se još uvijek, s vremena na vrijeme, protiv njega vode. Upitaj historiju koliko se puta do sada dešavalo da vrijeme radi protiv muslimanskih zemalja? Koliko puta su zlobnici vladali muslimanima koje su nemilosrdno ubijali i prisiljavali na nevjerstvo? Palili su njihove knjige, rušili džamije

3 Prijevod značenja El-Kasas, 86.

4 Prijevod značenja El-Isra', 86-87.

i činili takve stvari koje su bile sasvim dovoljne da se zbog njih izgubi čitav Kur'an, ili pak njegov dio, kao što se to dešavalo sa objavama prije njega. Međutim, „Brižljiva ruka" ga je zaštitila pa je, visoko uzdignutog bajraka, odolio u središtu svih olujnih dešavanja. Sačuvao je sve svoje ajete i sve propise! Ako želiš, upitaj i sve dnevne informativne novine, kolike gomile zlata i srebra se svake godine troše kako bi se Kur'an uklonio i ljudi, raznim metodama zavođenja: lažima, izmišljotinama i potvorama, udaljili od islama! I pored toga nisu trijumfovali, kao što to Uzvišeni kaže: **'Oni koji ne vjeruju troše imanja svoja da bi od Allahova puta odvraćali. Oni će ih, sigurno, utrošiti, zatim će, zbog toga, žaliti i na kraju će pobijeđeni biti. A oni koji ne budu vjerovali – u Džehennem će biti potjerani.'**[1] To je zbog toga što ga od nestanka štiti isti Onaj koji od nestanka štiti nebesa i Zemlju, jer: **'On je poslao Poslanika Svoga s uputstvom i pravom vjerom da bi je izdigao iznad ostalih vjera, makar ne bilo po volji mnogobošcima.'**[2] Allah će učiniti da Njegova odredba bude sprovedena i upotpunit će svjetlo Svoje pa će pobijediti! I ostat će pobjedonosno, i neće mu moći naštetiti onaj ko mu se suprotstavi, sve dok Allah Svoju odluku ne donese!"[3]

Slično ovom se desilo prilikom Hidžre kada je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, bio proganjan od strane Kurejšija. Sa njim je bio samo jedan čovjek, a svi oni su ga pomno tražili kako bi ga ubili i tako osvojili vrijednu nagradu. U takvoj situaciji on je kazao Suraki: „Šta misliš o tome da (na glavu) staviš kraljevsku krunu Kisre?" Tako se i obistinilo, i on ju je stavio u vrijeme vođe pravovjernih El-Faruka, Omera ibn El-Hattaba, radijallahu anhu.[4]

Kada je Kisrin izaslanik došao Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem, kako bi mu zaprijetio, Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, reče mu: „Moj Gospodar je ubio vašeg gospodara!" Kada su ispitali ovu vijest, uvjerili su se da je Kisra umro u tom istom danu.[5] Ovakvi događaji nisu imali svoje povode koji bi ih mogli nagovijestiti, niti su, prije toga mogli biti zapisani u nekoj knjizi. Radilo se o poslanstvu!

1 Prijevod značenja El-Enfal, 36.

2 Prijevod značenja Et-Tevbe, 33.

3 „En-Nebe'ul-azim", 38-47.

4 Pogledati: „El-Isabe" od Ibn Hadžera, i Surakinu, radijallahu anhu, biografiju, 3/42.

5 Pogledati: „El-Hasa'isul-kubra" od Es-Sujutija, 2/14, babu ma veka'a inde kuttabihi ila kisra, izdavačka naklada Darul-kutubil-'ilmijje iz Bejruta, prvo izdanje, 1985. godina.

SEDAMNAESTI ARGUMENT:
Pravičnost islamskog zakonodavstva

Ne postoji nijedan zakon koji propisuje i uređuje zakonske odredbe poput zakona (ar. eš-šeri'at) koji je objavljen Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem. Njegov šerijat je propisan kako bi zadovoljio sve čovjekove potrebe u svim segmentima njegovog života. On uređuje i organizira život počevši od dana čovjekovog rođenja pa sve do njegove smrti i neprestano ga prati, štiti, odgaja, usmjerava, ukazuje i upućuje: **„... a on, Allahovom voljom, tebi stavlja na srce Kur'an – koji potvrđuje da su i prijašnje objave istinite – kao putokaz i radosnu vijest vjernicima.“**[6] To je kompletan zakon koji sadrži i blagost i olakšicu, u skladu je sa ljudskim razumom i svaku osobu koja ga se pridržava čini sretnom i ponosnom. Sadrži sasvim dovoljno fleksibilnosti što ga čini prilagodljivim za svako vrijeme, mjesto i narod. Kada je u pitanju njegova sprovedba, on ne razlikuju ljude, jer, pravda je njegov temelj, a mudrost njegova svjetiljka.[7]

S druge strane, takvo što se ne može naći ni u jednom drugom zakonu koji je sam čovjek ustanovio, čega su duboko svjesni legislatori i poznavaoci ljudskih zakona. Za razliku od šerijata, taj zakon se svake godine po nekoliko puta modificira. Ako bi se kojim slučajem desilo da bude primjenjiv na jednom, sasvim sigurno takav ne bi bio na drugom mjestu. Ako bi odgovarao u jednom, ne bi odgovarao u drugom vremenu. Pogledajmo šta su sve učinili komunisti crvenaši[8] sa svojim pripadnicima koji su se počeli pridržavati komunizma tek nakon što je potekla krv i nakon što su sprovedene najzloglasnije režimske torture. Nakon toga su propali u bezdan i bačeni su na smetljište ljudske historije za kojim niko ne žali!

Niko nije u stanju da propiše zakone koji će služiti čovjeku u svim sferama njegovog života. Ukoliko bi se, čak, uložio i krajnji napor ljudskog zakonodavca, on bi mogao biti samo kao ideja u određenom životnom segmentu.

---

6 Prijevod značenja El-Bekare, 97.

7 „El-Mustešrikune ve šubuhatuhum gavlel-kur'ani“ od El-Hakimija, str. 47.

8 „El-Kur'anu ve 'idžazuhu et-tešri'i“ od Muhammeda Ismaila Ibrahima, str. 31, izdavačka naklada Darul-fikr el-arabi iz Kaira.

U ekonomiji su se istakla dva pravca: socijalizam i kamatni kapitalizam. Prvi pravac potisnuo je stvaralaštvo i izjednačio aktivne sa inertnim, požrtvovane sa nonšalantnim i inteligentne sa glupavim.[1] Drugi pravac je uzrokovao društvene staleže, pa između svakog staleža postoje ogromne razlike. Dok su neki staleži toliko jadni da nemaju hrane ni za jedan dan, drugi uživaju u svoj raskoši ovosvjetskog života i ne osjećaju nikakvu dužnost prema onima koji nemaju.[2]

U politici su se posebno istakla, također, dva pravca: demokratija i diktatura. Prvi politički pravac[3] širom je otvorio svoja vrata za sučeljavanje različitih mišljenja i dozvolio je apsolutne ljudske slobode. U ovom pravcu vlast pripada narodu, shodno vlastitim interesima pojedinaca, bez obzira na njihov stepen obrazovanja i ideologiju koju nose. Na svaki zakonski propis gleda se ravnodušno, jer ljudski propisi su ispred propisa Gospodara ljudi. Drugi pravac[4] je vlast dao samo jednom pojedincu i niko nema pravo da se u nju miješa bez obzira koliki stepen znanja i opće kulture posjedovao!

Kada je u pitanju društveni odnos, dozvolili su blud i nemoral, kao što Freud kaže: „Seksualni instinkt ili libido pokretač je i izvor ljudskih postupaka, pa čak i dojenčeta i njegove majke. Svako gušenje ovog instinkta vodi ka psihičkoj krizi i kolapsu.“[5]

Osim ovih, postoje i druge ideologije i pravci o kojima nije mjesto da u ovoj knjizi govorimo.

Svi ovi zakoni, bez obzira na mnoštvo njihovih legislatora, zakonodavnih i korekcionih komisija, neprestano se izlažu izmjenama. Dešava se da je njima nezadovoljan onaj koji ih je osmislio i predložio, da ne govorimo o drugima.

Za sve ideologije, pravce, zakone i zakonodavstva, bez obzira na različite sfere njihove primjene, zajedničko je to što su usmjerene ka ljudskom tijelu, i što duši ništa ne nude. U tom pogledu njihov krajnji domet je da se ljudima kaže: „Neka svako za sebe odabere vjeru koju želi, jer mi ne znamo kako se može usrećiti duša!”

1 „El-Kur'anu ves-sunne vel-ulumu-l-hadise“ od Muhammeda Ahmeda Medenija, str. 101,

2 „El-Mevsu'atul-mujessere fil-edjani vel-mezahibi vel-ahzabi el-mu'asire“, 2/920.

3 Prethodni izvor, 2/1066.

4 Prethodni izvor, 2/929.

5 Pogledati: „El-Ilmanijje“ od šejha Sefera el-Havalija, str. 164.

Svi ovi umovi nisu mogli da propišu zakon koji će biti vječan i sveobuhvatan u svim životnim segmentima kao što je to Vjerovjesnikov, sallallahu alejhi ve sellem, šerijat. Zato se on smatra argumentom njegove, sallallahu alejhi ve sellem, istinitosti. Čovječanstvo to nije bilo u stanju učiniti, pa čak ni sam Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem! Ovaj šerijat je objava od Veličanstvenog i Hvaljenog! To je zakon kojem laž nije mogla prići ni sprijeda ni straga, jer to je objava Mudrog i Hvaljenog!

Bernard Shaw[6] je rekao: „Da je Muhammed – vjerovjesnik islama – danas živ, mogao bi da riješi sve svjetske probleme dok sjedi na svojoj hasuri i ispija kahvu!"[7]

Ovim dokazima o istinitosti Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, poslužio se i Heraklije, znajući da njegov šerijat propisuje obožavanje Jednog Allaha, istinoljubivost i održavanje rodbinskih veza.

6 Bernard Shaw (Bernard Šo), književnik, filozof i čuveni engleski mislilac. Rođen je u Dablinu, prijestolnici Irske, 26. jula 1856. godine. Njegovi roditelji bili su protestanti engleskog porijekla. Mnogo pažnje posvećivao je čitanju, što je bilo veoma neobično. Ono što ga je činilo posebnim među njegovim vršnjacima, učenicima, bile su priče iz Ilijade i Odiseje koju je čitavu znao napamet!

7 „El-Kur'anu ves-sunne vel-ulumu-l-hadise" od Muhammeda Ahmeda Medenija, str. 71, izdavačka naklada Metabi'u Halid lil-ufset iz Rijada.

OSAMNAESTI ARGUMENT:
Naučna čuda

Ovim naslovom podrazumijevam Vjerovjesnikova, sallallahu alejhi ve sellem, izvješća o naučnim činjenicama iz različitih naučnih disciplina, i to još u vremenu kada niko nije znao za njihova značenja i koje još uvijek nisu bile poznate. Predmet argumentacije je, dakle, to što je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, o tim činjenicama govorio prije nego što su otkrivene, i sve što je rekao obistinilo se.

Na ovu temu napisana su mnogobrojna djela u kojima se detaljno objašnjavaju naučna čuda o kojima je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, govorio prije četrnaest stoljeća, a čija značenja nismo znali sve do danas, u ovom stoljeću, kada su i otkrivena.

Među tim djelima je i knjiga koju je napisao dr. Muhtar Salim, a koja nosi naziv „El-Ibda'atu et-tibbijje li-resulil-insanijje"[1] u kojoj je naveo mnogobrojne oblike poslaničkog liječenja od bolesti za čije se lijekove nije znalo do danas. Kako je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, mogao obavijestiti o pojavi savremene kuge (AIDS-a), kao što se to navodi u predanju od Abdullaha ibn Omera, radijallahu anhuma, u kojem je rekao: „Prišao nam je Allahov Poslanik, salallahu alejhi ve sellem, i rekao: 'O skupino muhadžira, pet stvari, ako njima budete iskušani – a utječem se Allahu, dželle šanuhu, od toga da vas one snađu: neće se, u nekom narodu, pojaviti javni nemoral i razvrat a da se među njima neće rasprostraniti kuga i bolesti koje nisu bile poznate njihovim precima...'"[2]

U dva „Sahiha" se navodi predanje od Ebu Hurejre, radijallahu anhu, u kojem stoji da je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: „Posudu koju je zalokao pas, operite (očistite) sedam puta, jedanput sa zemljom." Medicinski je dokazano da se u jeziku psa nalaze vrlo štetne bakterije po čovjeka. One se ne mogu odstraniti nikako drukčije osim pranjem zemljom i vodom.[3]

---

1 Štampala ju je izdavačka naklada Mu'essesetul-me'arif iz Bejruta, prvo izdanje, 1995. godina.

2 Ibn Madže, 4019. Ovo predanje je hasen. Pogledati: „Sahihu Suneni Ibn Madže" od Albanija, 2/370, pod rednim brojem 3246, i „Es-Silsiletus-sahiha", 1/216, pod rednim brojem 106.

3 Pogledati: „El-Kur'anu ves-sunne fil-ulumi el-hadise", str. 69.

U „Sahihu" od El-Buharije navodi se da je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, kazao: „Kada u posudu nekoga od vas upadne muha, neka je svu zagnjuri, jer zaista je u jednom njenom krilu bolest, a u drugom lijek."[4]

Medicinska istraživanja ustanovila su da u jednom krilu muha nosi štetne klice, a u drugom bakterije koje uništavaju te klice.[5]

Osim ovih postoje i mnogi drugi primjeri naučnih čuda koje zbog njihove obimnosti ne možemo navoditi. Sve to, naravno, ukazuje na istinitost Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, koji to nije govorio samovoljno već na osnovu objave.

4 El-Buhari, 5336.

5 Pogledati: „Mu'džizatu fit-tibb lin-nebijjil-arebijj Muhammedin, sallallahu alejhi ve sellem" od autora i ljekara Muhammeda Seida es-Sujutija, str. 64, izdavačka naklada Muessesetur-risale iz Bejruta, drugo izdanje, 1986. godina.

DEVETNAESTI ARGUMENT:
Detaljan opis onoga što je inače bilo nepoznato

Detaljno opisati ono što se smatra nepoznatim (ar. el-gajb) može samo osoba koja je to vidjela ili čula. Zbog toga kažemo da je impozantan Vjerovjesnikov, sallallahu alejhi ve sellem, opis njegovog Gospodara, meleka, Dženneta, Vatre... Sasvim je sigurno da to nije mogao učiniti bilo koji drugi čovjek!

Vjerovjesnikov, sallallahu alejhi ve sellem, opis Uzvišenog Allaha ne sadrži nikakvu manjkavost. On obiluje svakim nužnim savršenstvom koji pripada Uzvišenom Allahu.[1] Tako Ga opisuje apsolutnom moći, neiscrpnom mudrosti, beskrajnom milosti, savršenim životom, ali i drugim imenima i osobinama. Nazvao Ga je najljepšim imenima, a opisao Ga najljepšim osobinama. **„A Allah ima najljepša imena...“**[2] Riječ „najljepša" je superlativ od pridjeva „lijep, lijepa". Dakle, Allah ima najljepša imena! **„A Allahu pripada najuzvišeniji primjer!“**[3] Riječ „primjer" u ajetu dolazi sa značenjem riječi „osobina", kao što je to u riječima Uzvišenog: **„Osobine su Dženneta, koji je obećan onima koji se Allaha boje: u njemu su rijeke od vode neustajale...“**[4] Dakle, Uzvišenom Allahu pripadaju najuzvišeniji opisi!

Takvim opisom ne može se opisati nijedno stvorenje: **„Zato ne navodite Allahu slične!“**[5], **„Zato ne činite svjesno druge Allahu ravnim!“**[6], **„i niko Mu ravan nije!“**[7], **„Niko nije kao On!“**[8], **„Znaš li da ime Njegovo ima iko!“**[9] Dakle, On, neka je uzvišen, nema nikog sličnog, ni suparnika, ni ravnog Sebi, niti nekog ko je nazvan kao On!

---

1 Pogledati: „Allahu ehlus-sena' vel-medž“ od dr. Nasira ez-Zehranija, izdavačka naklada Muessesetul-džurejsi iz Rijada, prvo izdanje iz 2000. godine. Ovo djelo je prigodno za ovu tematiku.

2 Prijevod značenja El-'Araf, 180.

3 Prijevod značenja En-Nahl, 60.

4 Prijevod značenja Muhammed, 15.

5 Prijevod značenja En-Nahl, 74.

6 Prijevod značenja El-Bekare,22.

7 Prijevod značenja El-Ihlas, 4.

8 Prijevod značenja Eš-Šura, 11.

9 Prijevod značenja Merjem, 65.

Međutim, pogledajte ljude, šta sve govore[10] kada žele da opišu Allaha! Neki smatraju životinju božanstvom, kao oni koji obožavaju kravu ili miša, neki božanstvom smatraju obični predmet, kao oni koji obožavaju kipove i vatru. Neki ljudi imaju više božanstava, kao što su vatropoklonici koji imaju boga tame i boga vatre, ili Grci koji imaju boga ljubavi, boga opskrbe, i trećeg, boga zvijezda. U mnoštvu ovih očiglednih manjkavosti, ovi ljudi kao da smatraju da njihov bog ne posjeduje sposobnost da vrši sve ove poslove! Neki idu još i dalje pa obožavaju nešto što je daleko odvratnije od svega navedenog, kao obožavanje ženskog spolnog organa. Neki potiskuju svoj razum pa obožavaju najvećeg ljudskog neprijatelja – Iblisa! Ali, hajde da se malo uzdignemo i da pogledamo kako sljedbenici nebeskih objava opisuju Uzvišenog Gospodara.

U čitavoj historiji Jevreji su bili ohol narod koji je prkosio Silnom, hvaljen neka je On. Kazali su: **„Allah je siromašan, a mi smo bogati!“**[11] i **„Allahova ruka je stisnuta!“**[12], tj. škrt je[13], a neka je Allah hvaljen, uzvišen i daleko od onoga što oni govore!

Ibnul-Kajjim, Allah mu se smilovao, kazao je: „Kada su u pitanju Jevreji, Allah ti je naveo priče o neznanju njihovih predaka, njihovim zabludama i nepromišljenim postupcima, što ukazuje šta je, zapravo, pozadina mrklih tmina neznanja (savremenih Jevreja), tmina koje se uistinu nižu jedna iznad druge! Dovoljno je spomenuti da su obožavali zlatno tele koje su napravili sopstvenim rukama. Obožavali su ono što su napravili u statui najgluplje životinje, životinje koja je najmanje razborita, koja se navodi kada se želi asocirati na nepromišljenost. Pogledaj samo u to njihovo neznanje i maloumnost sa kojom su prelazili granice! Kako su, pored Allaha, mogli obožavati drugo božanstvo!!! Prethodno su se uvjerili u dokaze Allahove jednoće, tevhida, i veličali su Gospodara,

---

10 Pogledati: „Hidajetul-hajara“, od Ibnul-Kajjima, str. 354. Abbas Mahmud el-Akad napisao je obilnu knjigu pod naslovom „Allah“ u kojoj je govorio o opisu Uzvišenog Allaha u u onim religijama, pravcima i narodima koji su uskraćeni svjetla Allahove objave. Naveo je i opis Uzvišenog Allaha u iščezlim civilizacijama Egipta, Indije, Kine, Perzije, Babilona i Grčke, zatim Njegov opis u nebeskim vjerama poput židovstva i kršćanstva, potom kod filozofa i drugih. Knjiga je vrijedna, a štampala ju je izdavačka naklada Daru Nahdati Misr iz Kaira, drugo izdanje iz 1997. godine. Praveći komparaciju između ovih religija i Vjerovjesnikovog, sallallahu alejhi ve sellem, opisa njegovog Gospodara, jasno se primjećuje razlika između tih opisa. Dolazi se do nesumnjivog rezultata koji govori da je njegov opis bio takav da je bilo apsolutno nemoguće da ga izrekne neko ko nije bio potpomognut objavom.

11 Prijevod značenja Ali Imran, 181.

12 Prijevod značenja El-Maide, 64.

13 Pogledati: „Fethul-kadir“ od Eš-Ševkanija, 2/60.

poslanik je još bio živ među njima i znali su da nije mrtav. Pa, ako su to naumili uraditi, čudno je zašto nisu odabrali neko nebesko znamenje, kao što su Sunce, Mjesec, zvijezde!? Ne, nego su učinili baš suprotno, uzeli su zemaljsko znamenje!? Pa ako su to naumili učiniti, zašto nisu uzeli nešto što je kao znamenje stvoreno da stoji iznad Zemlje, kao što su gorde planine i slično njima!? Ne, nego su učinili baš suprotno, uzeli su nešto što je unutar Zemlje, poput ruda i raznolikog kamenja, nešto što se iz nje prerađuje!! Pa ako su to naumili učiniti, zašto nisu uzeli već gotovo znamenje – dragulj, nešto što nije potrebno prethodno proizvesti: stavljati u vatru, okretati sa raznih strana, udarati željezom i izljevati u kalup!? Ne, nego su učinili baš suprotno, nešto što su trebali manuelno proizvesti: udaranjem, stavljanjem i paljenjem u vatri kako bi se eleminirala nevaljala materija!! Pa ako su to već bili naumili učiniti, zašto tu statuu ili kip nisu oblikovali da nalikuje izgledu plemenitog meleka, poslanog vjerovjesnika, ili nekog nebeskog 'dragulja' kojeg u običnom životu ne mogu doticati ruke!? Ne, nego su učinili baš suprotno, oblikovali su ga u liku zemaljske životinje!! Pa ako su i to bili naumili učiniti, zašto ga nisu oblikovali u liku najpoznatijih životinja, onih koje su najsnažnije ili koje se najsmjelije upuštaju u borbu i suprotstavljaju nasilju, poput lava, slona, i drugih!? Ne, nego su učinili baš suprotno, odabrali su da bude oblikovana u liku najgluplje, najpotlačenije i najeksploatiranije životinje, one koja se koristi za oranje i za navodnjavanje, koja je toliko slabašna da se ne može odbraniti ni od starog niti od mladog!! Nakon svega, kakvu spoznaju oni imaju o onome koga obožavaju i o svom vjerovjesniku i iznesenim činjenicama?! Onaj ko je od svoga vjerovjesnika zatražio da im nešto odredi za božanstvo i koji je, nakon što se osvjedočio u neodoljive dokaze, obožavao proizvedenog boga, za takvog je normalno smatrati da nije spoznao istinu o Allahu, o Njegovim imenima i osobinama, i o Njegovoj vjeri. Takav nije svjestan ni istine stvorenja, njegovih potreba i ovisnosti. Da su spoznali istinsko božanstvo i svoga poslanika, ne bi vjerovjesniku kazali: 'Nećemo ti povjerovati sve dok jasno ne vidimo Allaha', niti bi kazali: 'Idite ti i tvoj Gospodar pa se sami borite!', niti bi ubili nevinu osobu i ubijenog bacili pred kapiju, ne priznajući da su ga ubili. Dok su sve to činili, njihov vjerovjesnik je bio među njima, a i nebeske obavijesti, i objava mu je još uvijek dolazila ujutro i navečer. Kao da su mislili da će sve to ostati skriveno Allahu kao što je bilo skriveno od ljudi?! Da su spoznali Onoga koji se obožava zasigurno Mu ne bi kazali: 'Oče naš, budi pažljiv koliko spavaš!' Da su Ga spoznali, ne bi se upuštali u rat protiv Njegovih

vjerovjesnika, ubijajući ih, hapseći i proganjajući! Ne bi se ni usudili da dozvole ono što je On zabranio, niti da izostavljaju očite naredbe služeći se varkama..."[1] I osim ovih ružnih riječi, koje ne bi izgovorili ni obožavaoci kipova svojim božanstvima, još ih je mnogo u nizu koje su govorili.

Kada je riječ o kršćanima, treba kazati da je njihovo stanje daleko povoljnije od stanja Jevreja, te da su nam oni, za razliku od Jevreja, mnogo bliži. Organizirali su koncilijski sastanak, tzv. Sastanak povjerenja – koji islamski učenjaci nazivaju sastankom pronevjere[2] – na kojem je bilo prisutno više od dvije hiljade njihovih učenjaka. Razmatrajući važna pitanja, trebali su da se dogovore o svojim ubjeđenjima o Allahu, pa su se složili da Uzvišeni, kako to kaže Ibnul-Kajjim, čini postupke svojstvene glupacima i luđacima![3]

Uzmimo za primjer da se neki vladar naljuti na svoj cjelokupni narod zbog učinjenog grijeha jednog svog podanika iz tog naroda, te da taj narod neprestano i svim načinima pokušava da mu udovolji, ali bezuspješno! Nakon dugog vremena, kaže im: 'Ako želite da mi udovoljite i da moja ljutnja prestane, poslat ću vam svoga sina kojeg trebate udarati, po licu popljuvati i ubiti! Ako tako učinite, tek onda ću s vama biti zadovoljan!' Pa, zar bi iko takvo nešto mogao učiniti?!

Kršćani kažu: Allah se rasrdio na cjelokupno čovječanstvo zbog pogreške koju je učinio Adem. Zbog njega On nije bio zadovoljan sa čovječanstvom, bez obzira na mnoštvo vjerovjesnika i poslanika, sve dok nije poslao Svoga sina čovječanstvu. Njegova ljutnja neprestano je trajala sve do onog trenutka kada su Njegovog sina počeli udarati, šamarati, pljuvati po licu i konačno ga razapeli. Stavili su trnje na njegovu glavu, ekserima zakucali njegove ruke na gredu i držali ga na krstu sve do smrti. Tek tada je On postao ponovo zadovoljan sa čovječanstvom i oprostio im pogrešku. Neka je uzvišen Allah i veoma daleko od onoga što o Njemu govore nasilnici!

Također, Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, opisao je meleke zapanjujućim opisom: da su oni Allahova vojska koja izvršava Njegove naredbe, da su u svakom trenutku neumorni robovi svome Gospodaru koji niti spavaju, niti jedu i piju. Oni danonoćno slave Allaha i to im ne

1 „Hidajetul-hajara minel-jehudi ven-nesara", Ibn Kajjim, 357-359.

2 „Tefsir Ibn Kesir", 1/366.

3 Pogledati: „Hidajetul-hajara minel-jehudi ven-nesara", Ibn Kajjim, 323.

prelazi u dosadu! Primjećujete li koliko se ovaj opis meleka razlikuje od opisa koji su izrekli nevjernici, koji su kazali da su meleki ženskog roda, i još mnogo toga drugog!?

Džennet je opisao fascinantnim detaljima koji, uistinu, nikoga ne ostavljaju ravnodušnim i koji izazivaju neopisivu čežnju da se, skoro pa ne možeš suzdržati a da ne uzvikneš: „Allahu moj, učini da i ja budem jedan od džennetskih stanovnika i nemoj mi uskratiti blagodati ulaska u njega!"[1] Međutim, danas kada poslušaš mnoge filozofe kako opisuju „dobrostivi grad" – kako kažu za Džennet – zasigurno će te nasmijati njihov konfuzni opis i bezazleno razmišljanje! Uvjerit ćeš se koliko su dijametralno suprotni i različiti njihovi od Vjerovjesnikovog, sallallahu alejhi ve sellem, opisa. No, za njih ćemo naći opravdanje, jer, Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, nije govorio po vlastitom nahođenju, već na osnovu objave!

Kada je govor o Vjerovjesnikovom, sallallahu alejhi ve sellem, opisu Vatre, treba kazati da je on bio izrazito rječit. Bio je to opis koji je srca ispunjavao ogromnim strahom, užasavajućom stravom i jezom od tog boravišta.

Jeffery Lang je kazao: „Kada se Sveta knjiga prevodi na neki jezik, u tom se prijevodu obično gube mnoga značenja. Međutim, kada je prevodilac dosljedna i bogobojazna osoba, iz takvog prevodilačkog motiva tekst prijevoda bit će kao sveti bajrak koga neće moći ograničiti nikakve ljudske granice! Bez obzira što je Kur'an nesumnjivo najutjecajniji na čitaoca onda kada se čita na izvornom (arapskom) jeziku, u odnosu na čitanje prijevoda njegovog značenja, ipak i u prijevodu značenja može se doživjeti kur'anska raskoš, i strahota i ljepota i sjaj kur'anskih umjetničkih predodžbi. Sve se to, uistinu, duboko reflektira na osobu, kao što su to, primjera radi, slikoviti i zastrašujući prizori Vatre...", pa sve dok nije kazao: „I bez obzira što su sljedbenici islama sa Zapada primorani da se oslanjaju na komentar Kur'ana, sasvim sam siguran da su, i kao takvi, svi oni u mogućnosti da osjete razliku i da primijete da je najviše što fascinira u Kur'anu njegov književni stil. Upravo on kod čitaoca izaziva neodoljiv osjećaj da je Kur'an nebeska objava."[2]

---

1 Moj magistarski rad bio je na temu „El-Jevmul-ahir fil-Kur'an" (Kur'an o Sudnjem danu). U njoj sam jedno čitavo poglavlje posvetio Džennetu čiji je opis zauzeo stotinu trideset i sedam stranica (od 521. do 658. stranice). Allahovom dobrotom, ova disertacija je štampana u sklopu izdavačke aktivnosti naklade Darul-beša'ir iz Bejruta, kao prvo izdanje iz 2002. godine.

2 „Es-Sira'u min edžlil-iman" (Struggling to Surrender: Some Impressions of an American Convert to Islam), dr. Jeffrey Lang, str. 81.

DVADESETI ARGUMENT: Spajanje srca među Arapima

Prije islama, Arapi su bili podijeljeni na sukobljena plemena koja su isključivo težila da istaknu sebe i uzdignu se nad ostalim plemenima. Sukobljavali bi se i zbog najmanje bezazlene stvari. Primjera radi, međuplemenski ratovi trajali su desetljećima samo zbog jedne obične deve, kao što se to desilo u ratu za devu El-Besus koji je potrajao četrdeset godina između plemena Taglib i Bekr, Vailovih potomaka. Taj rat je izazvalo to što je Kulejb ibn Rebi'a et-Taglibi usmrtio devu El-Besus koja je bila u vlasništvu tetke po majci Džesasa ibn Murre el-Kulebija.[3]

Ili, spomenimo i tzv. rat Dahisa i El-Gubreaa koji se vodio između dva plemena, Abus i Zubejan, i to zbog konja Dahisa i El-Guberaa koji su se međusobno utrkivali. Također, i ovaj međuplemenski rat trajao je četrdeset godina. U nekim njihovim ratovima učestvovalo je i pleme Anter, što je spomenuo Zuhejr ibn Ebi Sulma u Muallekama[4]. Ili, spomenimo rat između El-Evsa i El-Hazredža – potomaka istog amidže, rat koji je trajao više od stotinu godina.

Ove ličnosti bile su izuzetno ohole i nisu prihvatale ni najmanje oblike ugnjetavanja, plemenskog fanatizma, borbe i suparništva, pa makar i za najmanju stvar. Takvim ljudima pljačka i ubistvo su bili najveći izvori opskrbe i najbolji povodi za hvalisavost zbog učinjenog nasilja. U takvom stanju, gotovo nemoguće je bilo ujediniti i međusobno povezati takva plemena. Zbog toga se sposobnost jednog čovjeka da ujedini sve Arape i izmiri zaraćena plemena, te njegova sposobnost da ih navede da odbace međusobnu mržnju i osvetu, uistinu, smatra natprirodnim djelom – mudžizom.

3 „El-Mu'džemul-mufessal fil-edebi", dr. Muhammed et-Tuvendži (1/187), izdavačka naklada Darul-kutubi el-ilmijje, Bejrut, prvo izdanje, 1993. godina.

4 Prethodni izvor, 2/430.

Navodeći ummetu ovu blagodat i objašnjavajući da to nije bilo čije djelo, već Njegovo, Uzvišeni je rekao: **„Svi se čvrsto Allahova užeta držite i nikako se ne razjedinjujte! I sjetite se Allahove milosti prema vama kada ste bili jedni drugima neprijatelji, pa je On sjedinio srca vaša i vi ste postali, milošću Njegovom, prijatelji; i bili ste na ivici vatrene jame, pa vas je On nje spasio. Tako vam Allah objašnjava Svoje dokaze, da biste na Pravom putu istrajali.“**[1]

Objašnjavajući koliko je bilo teško postići njihovu međusobnu ljubav i jedinstvo, Uzvišeni Allah kaže: **„...On te podržava Svojom pomoći i vjernicima, i On je sjedinio srca njihova. Da si ti potrošio sve ono što na Zemlji postoji, ti ne bi sjedinio srca njihova, ali ih je Allah sjedinio – On je zaista silan i mudar.“**[2] Nakon ove ljubavi i jedinstva, postali su osvajačka sila koja je srušila Perziju i Bizantiju.

Na ovo značenje aludirao je pjesnik u svojim stihovima, gdje kaže:

Da l' to od odabranika mudžizu tražite?
Dovoljno je pleme neko iz grobova da se pozove
U ratu k'o ruka jedna bili su
A u boju prodavali su dunjaluk za ahiret svoj.

1 Prijevod značenja Ali Imran, 103.

2 Prijevod značenja El-Enfal, 62. – 63.

DVADESET I PRVI ARGUMENT:
Uslišavanje njegovih molbi (dova)

Kada bi god Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, zamolio Uzvišenog Allaha u svojoj dovi, On bi mu se istovremeno odazivao, i kada bi god nešto zatražio, Uzvišeni bi mu to uvijek udovoljio. Takvo što ne dešava se lašcu, čovjeku koji širi lažne vijesti o sebi i koji izmišlja! Uzvišeni Allah prima dove samo od bogobojaznih i odaziva se istinoljubivim ljudima! Nije nepoznanica da mnogobrojni hadisi o tome govore, međutim, ja ću spomenuti samo jedan događaj u kojem je uslišana Poslanikova, sallallahu alejhi ve sellem, molba i kada su mu oblaci postali potčinjeni.

Enes ibn Malik, radijallahu anhuma, pripovijeda „da je jednog petka ušao u džamiju neki čovjek, na vrata koja su bila prema (Omerovoj kući zvanoj) 'Darul-kada', dok je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, stajao i držao hutbu. Taj čovjek okrenu se Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, i reče: 'Allahov Poslaniče, imetak nam (stoka) propade i putovati ne možemo, pa moli Allaha da nam dadne kišu!' Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, podiže ruke i izgovori: 'Allahu moj, daj nam kišu! Allahu moj, daj nam kišu! Allahu moj, daj nam kišu!'" 'Allaha mi', kaže Enes, 'nismo vidjeli na nebu nikakav oblak, niti oblačak. Između nas i brda Sel' nije bila nijedna građevina, niti bilo kakva kuća (koja bi nam nebo zaklanjala). Tada se iza Sel'a pojavio oblak poput štita, i kada je stigao nasred neba, raširio se i počela je padati kiša. Tako mi Allaha, ne vidjesmo više sunca šest dana!'" – U jednoj verziji predanja se navodi: „Tako mi Onoga u čijoj je ruci moj život, nije ih spustio sve dok se oblaci ne pojaviše poput brda. Nakon toga, sa minbera nije sišao sve dok nisam vidio kako je kiša natopila njegovu, sallallahu alejhi ve sellem, bradu!" – „Sljedeće džume, dok je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, stajao i držao hutbu, uđe neki čovjek na ista vrata, okrenu se Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, i reče: 'Allahov Poslaniče, imetak nam propade, ni putovati ne možemo, pa moli Allaha da je od nas povuče!' 'Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, podiže ruke', priča Enes, 'i reče: 'Allahu moj, oko nas je, a ne u nas! Allahu moj, na brežuljke, na visoravni, uvale dolina i na rastinje!'"" Enes je rekao:

'I kad god bi pokazao rukom na neku stranu, oblaci bi se razilazili. Medina se ukaza poput kotline, a dolinom Kanat tekla je voda mjesec dana. Niko iz te doline nije došao a da nije pričao o toj obilnoj kiši.'"[1]

Osim ove, Poslaniku su istovremeno uslišavane i mnoge druge dove koje je upućivao. Takvu privilegiju nije mogao imati lažac, već isključivo istinoljubivi koji je potpomognut od Allaha, koji mu je olakšao da učini povode (da dova bude uslišana) i potčinio mu kišu i oblake.

Da se ne bojim da ću oduljiti, naveo bih mnogobrojne hadise na ovu temu.

1 Muttefekun alejhi. El-Buhari, 1014. Muslim, 897.

DVADESET I DRUGI ARGUMENT:
Nepismeni koji je podučio čitav svijet

Jednim od najvećih dokaza o istinitosti Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, smatra se to što je čitav svoj život, sve do smrti, bio nepismen. Nije znao ni čitati ni pisati. O tome svjedoče historijske činjenice, njegovi suparnici i njegovi sljedbenici. O tome je Uzvišeni Allah kazao sljedeće: **„Ti prije nje nijednu knjigu nisi čitao, a nisi je ni desnom rukom svojom pisao; inače, posumnjali bi oni što laži govore.“**[2]

Ova neosporna činjenica bila je svojevrsni odgovor na mnoge ubačene sumnje, samim tim što Poslanik nije bio pisar-profesionalac, niti halapljivi čitalac, pa kako je drugačije mogao posjedovati znanje osim ako ono nije bilo objava koja mu je silazila sa neba. Nikada nije čitao neku knjigu, niti je ikada studirao neku nauku, pa i pored toga izveo je brojne učenjake i imame – poučio je cjelokupni svijet!

Kako je uopće nepismeni čovjek mogao posjedovati toliku količinu informacija između kojih apsolutno nije bilo nikakvih kontradiktornosti, oprečnosti i neslaganja, pa čak ni najmanjih nesuglasica. Naprotiv, sve one se nižu u jedinstven kontekst i plove ka zajedničkom odredištu. To nije bio stanju učiniti obrazovan čovjek, pa kako je tek onda mogao učiniti onaj koji je nepismen?! **„Da je on od nekog drugog, a ne od Allaha, sigurno bi u njemu našli mnoge proturječnosti.“**[3]

Kako je nepismeni čovjek mogao biti upitan o bilo kojem pitanju, pa na njega smjelo odgovarati!? Kako je mogao diskutirati i pobjeđivati u diskusijama, ili raspravljati pa da u raspravi njegovi dokazi nadjačaju sve druge!? Nikada nije zabilježeno da je promijenio mišljenje koje je prethodno zastupao, ili da je u vezi nekog pitanja pogriješio! Sve ovo dodatno učvršćuje mišljenje da je on uistinu istinoljubivi Vjerovjesnik koji dobiva obavijesti i izvješća o prijašnjim poslanicima i narodima, i pored toga što je nepismen, što ne zna ni čitati ni pisati!

---

2 Prijevod značenja El-Ankebut, 48.

3 Prijevod značenja En-Nisa, 82.

Ovaj odgovor upućen je onima koji su na njega lagali: **„I govore: 'To su izmišljotine naroda drevnih; on traži da mu se prepisuju i ujutro i naveče da mu ih čitaju.'“**[1]

Također, ovaj odgovor upućen je i onima koji tvrde da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, svoje znanje crpio iz Tevrata i Indžila, ali i mnogim drugim lažnim tvrdnjama i sumnjama koje ovaj odgovor u potpunosti anulira!

1 Prijevod značenja El-Furkan, 5.

DVADESET I TREĆI ARGUMENT:
Događaj sa slonom

Među najupečatljivije historijske događaje koji su se desili Arapima na Arapskom poluotoku smatra se odbrana Kabe od Ebrehine vojske na čijem je čelu išao slon. Ovaj događaj smatra se neporecivim s obzirom na to da ga u svakoj generaciji pripovijeda ogroman broj historičara sa Arapskog poluotoka. Čak i kod nas! Uzvišeni Allah spomenuo ga je u Svojoj Knjizi, a mekkanski nevjernici, ljudi koji su najviše željeli da dokažu kur'anske laži, nisu ga uopće porekli. Ipak, pa to su ljudi koji su bili najznaniji o svom gradu, Mekki! Dakle, to neosporno ukazuje da se ovaj događaj zaista i desio, o čemu Uzvišeni kaže: **„Zar nisi čuo šta je sa vlasnicima slona Gospodar tvoj uradio! Zar lukavstvo njihovo nije omeo i protiv njih jata ptica poslao, koje su na njih grumenje od gline pečene bacale, pa ih On kao lišće koje su crvi istočili učinio?“**[2]

Imam Ibn Tejmijje, Allah mu se smilovao, rekao je: „Poglavlje: U Muhammedova, sallallahu alejhi ve sellem, znamenja i kur'anske dokaze o istinitosti njegovog poslanstva ubraja se i priča o slonu. Uzvišeni je rekao: **„Zar nisi čuo šta je sa vlasnicima slona Gospodar tvoj uradio! Zar lukavstvo njihovo nije omeo i protiv njih jata ptica poslao, koje su na njih grumenje od gline pečene bacale, pa ih On kao lišće koje su crvi istočili učinio?“** Broj pripovjedača priče o slonu dostiže stepen neporecivosti. Ona govori o kršćanima Abesincima koji su skupili ogromnu vojsku i poveli slona kako bi srušili Kabu. Rušenjem Kabe željeli su se osvetiti Arapima koji su obeščastili njihovu crkvu u Jemenu i na taj način ponovo uzvisiti svoju crkvu. Allah je na njih poslao ptice koje su ih uništile, a taj događaj desio se u istoj godini u kojoj se rodio Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem. U okolini Kabe tada su živjeli idolopoklonici koji su obožavali kipove, i sa tog stanovišta vjera kršćana bila je daleko bolja od njihove! Iz ovoga saznajemo da se ovo znamenje nije desilo zbog ljudi koji su tada živjeli oko Kabe, već, ili zbog same Kabe, ili zbog Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, koji se te godine rodio u neposrednoj blizini Kabe, ili zbog oboga. U svakom slučaju, radi se

2 Prijevod značenja El-Fil, 1. – 5.

o dokazu njegovog, sallallahu alejhi ve sellem, poslanstva! Ako neko kaže: 'To je znamenje koje se desilo zbog Kabe, da se ona zaštiti i odbrani, jer ona je Allahova kuća koju je izgradio Ibrahim El-Halil!', takav treba da zna da ne postoji nijedna religijska zajednica mimo Muhammedovog, sallallahu alejhi ve sellem, ummeta koja izvršava obrede hadždža i obavlja namaz u pravcu Kabe! Muhammed, salllallahu alejhi ve sellem, prenio je obavezu hadždža i obavljanja namaza u njenom pravcu. Pa, ako je Kaba bila toliko bezvrijedna u očima sljedbenika crkve, s obzirom da su željeli da uzvise svoju crkvu, a obeščaste Kabu, saznajemo da je vjera koju slijede poštovaoci Kabe bolja od vjere kršćana, a kršćani su bolji od idolopoklonika! To govori da je Muhammedov, sallallahu alejhi ve sellem, ummet bolji od kršćanskog, a to implicira da je i njihov Vjerovjesnik istinoljubiv, jer, da slijede lažnog vjerovjesnika ne bi bili bolji od kršćana. Naprotiv, bili bi najgora stvorenja, poput sljedbenika Musejleme el-Kezzaba, El-Esveda el-Anesija, i drugih."[1]

1 „El-Dževabus-sahih limen beddele dinel-mesih", šejhul-islam Ibn Tejmijje, 6/55.

DVADESET I ČETVRTI ARGUMENT: Vjerovjesnikov, sallallahu alejhi ve sellem, ibadet obavljan u tajnosti

Svaki varalica i lažac koji za sebe tvrdi da je reformator ima za cilj da ostvari neki od ovosvjetskih interesa, ili vlast, ili imetak i sl. Među ljudima i svojim sljedbenicima pozivat će na reforme, međutim, njegovo pravo lice će se otkriti tek onda kada se osami ili kada bude među sebi najbliskijim osobama.

Ako bismo usmjerili svjetlo na Vjerovjesnikov, sallallahu alejhi ve sellem, privatni život i njegova djela koja je činio u tajnosti, zasigurno bismo se mnogo iznenadili. Vidjeli bismo da je u tajnosti činio djela odane i privržene pokornosti Allahu te da se neumorno i mnogo više trudio u odnosu na trud koji su ljudi poznavali. Ovo je još jedan jasni dokaz koji ukazuje na njegovu istinitost!

Huzejfe, radijallahu anhu, pripovijeda: „Klanjao sam sa Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem, jedne noći, pa je otpočeo svoj namaz sa surom El-Bekare. Pomislih u sebi: 'Učinit će ruku' poslije stotog ajeta', ali kada je došao do stotog ajeta, nastavio je dalje. Pomislih u sebi: 'Klanjat će čitav rekat sa surom El-Bekare' - pa je i nju prošao, pa pomislih: 'Sad će učiniti ruku', kad on, sallallahu alejhi ve sellem, otpoče suru El-Nisa, pa i nju završi, pa otpoče suru Ali Imran, te i nju završi. Učio je polahko, i kada bi god naišao na ajet u kojem je spomenut tesbih, (veličanje i slavljenje Uzvišenog Allaha), on bi izgovarao 'subhanallah' (slava pripada samo Allahu), a kada bi naišao na ajete koji sadrže određene dove (molitve), on bi dovio; kada bi, u toku učenja Kur'ana, naišao na ajete u kojima se moli utočište kod Allaha Uzvišenog, on bi za zaštitu molio. Zatim je otišao na ruku' (poklon), na kojem je izgovorio: 'Subhane rabbijel-'azim' (Neka je slavljen moj veličanstveni Gospodar), a ruku' mu je trajao koliko i kijam (stajanje za vrijeme namaza). Potom je izgovorio: 'Semi'allahu limen hamideh' (čuo je Allah onoga ko Mu zahvaljuje), a potom se podigao i zadržao se na kijamu približno onoliko koliko je bio na ruku'. Zatim je otišao na sedždu, prilikom koje je izgovorio: 'Subhane rabbijel-e'ala' (neka je slavljen moj Gospodar Uzvišeni), a sedžda mu je bila, približno onoliko, koliko je bio na kijamu."[2]

2 Muslim, 772.

Da bi se polahko proučile sure El-Bekare, En-Nisa i Ali Imran, treba mnogo vremena, ne manje od dva sata. Pa ako su njegov ruku', podizanje sa ruku'a i sedžde trajale približno trajanju njegovog učenja u namazu, to znači da je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, probdio većinu noći, ako ne i cijelu noć, klanjajući namaz.

Abdullah ibn Mes'ud, radijallahu anhu, pripovijeda: „Jedne noći klanjao sam sa Vjerovjesnikom, sallallahu alejhi ve sellem, i on toliko stajaše da sam pomišljao na nešto loše. 'Šta si pomišljao?', upitali smo ga. 'Da sjednem, a Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, ostavim (da stoji).'"[1]

Ibn Mes'ud, radijallahu anhu, bio je jedan od najpobožnijih ashaba. Sama činjenica da nije mogao da izdrži Vjerovjesnikov, sallallahu alejhi ve sellem, ibadet, dokazuje koliko dugo je trajao Vjerovjesnikov, sallallahu alejhi ve sellem, namaz.

Prenosi se od Mutarrifa ibn Abdullaha ibn Eš-Šehira, a on od svoga oca, da je rekao: „Došao sam kod Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, i zatekao ga kako klanja. U njegovoj utrobi je brujalo (zbog plača) poput brujanja koje proizvodi lonac koji vrije na uzavreloj vatri."[2] U drugoj verziji predanja, koju je zabilježio Ebu Davud, navodi se: „Iz njegovih, sallallahu alejhi ve sellem, prsa se, zbog plača, čulo brujanje poput brujanja mlina!"[3]

Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, nije znao da je Abdullah ibn Eš-Šehir došao, a i da je znao, ne bi se mogao tako brzo umiriti od plača.

Aiša, radijallahu anha, pripovijeda: „Jedne noći Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, izvukao se (iz postelje) pa sam pomislila da je otišao kod neke od svojih supruga. Pokušala sam ga (rukom) opipati, pa kada sam se vratila, on je bio na ruku'u – ili na sedždi – i govorio je: 'Subhaneke ve bihamdike la ilahe illa ente!' (Slavljen neka si i hvaljen, nema istinskog božanstva osim Tebe), pa rekoh: 'Draži si mi od oca i od majke moje, ja sam obuzeta jednim poslom, a ti drugim!'"[4]

1 Muttefekun alejhi. El-Buhari, 1084. Muslim, 773.

2 Ahmed, 15877. En-Nesai, 1214.

3 Ebu Davud, 904.

4 Muslim, 485.

Aišin osjećaj da nema Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, u postelji ukazuje na to da se on iz postelje izvukao tiho i da je nastojao svoj glas toliko prikriti da uopće nije mogla čuti njegove dove, već tek onda kada se probudila i kada je krenula da ga opipujući traži. Kada ga je konačno dodirnula, on je rekao: „Subhaneke ve bihamdike la ilahe illa ente!"

Ponekad je imao običaj da izađe iz kuće i ode u džamiju gdje je u mrkloj noći klanjao kako ga niko ne bi primijetio. Aiša, radijallahu anha, pripovijeda: „Jedne noći sam primijetila da nema Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, u postelji, pa sam ga počela (dodirom) tražiti. Odjednom sam dodirnula donji dio njegovih stopala koja bijahu spojena u džamiji. Govorio je: 'Allahumme inni e'uzu bi ridake min sehatike, ve bimu'a-fatike min ukubetike, ve e'uzu bike minke, la uhsi senaen 'alejke. Ente kema esnejte 'ala nefsike!' (Allahu moj, sklanjam se pod zadovoljstvo Tvoje pred srdžbom Tvojom, pod oproštaj Tvoj pred kaznom Tvojom, od Tebe tražim zaštitu pred Tobom. Nisam u stanju ispoljiti Tebi zahvalu. Ti si onakav kako si o Sebi pohvalno rekao."[5]

Samo iskrena osoba želi sakriti činjenje djela svoje pokornosti (Allahu) i samo ona može nastojati da izvršava dobrovoljni ibadet u tajnosti.

5 Muslim, 486.

DVADESET I PETI ARGUMENT: Obaveznost židovskog i kršćanskog vjerovanja u Muhammedovo, sallallahu alejhi ve sellem, poslanstvo, jer tako nalaže njihovo vjerovanje u poslanike

Želimo da upitamo židove: „Zašto ste povjerovali u vašeg poslanika Musaa, alejhis-selam?"

Ako kažu: „Povjerovali smo u njega posredstvom njegovih mudžiza, morala koji je imao, njegovog vjerozakona, time što ga je Allah pomagao i odazivao se na njegove dove, time što nije nastojao ostvariti vlastitu korist, i na osnovu drugih dokaza", mi ćemo reći: „Sve što ste naveli posjedovao je i Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem."

Upitat ćemo i kršćane da li vjeruju u Musaovo (alejhis-selam) poslanstvo? Njihov odgovor će, zasigurno, biti potvrdan, a mi ćemo ih ponovo upitati: „Šta vam je dokaz da je on bio poslanik?"

Ako kažu: „Dokaz nam je to što ga je spomenuo Isa", upitat ćemo ih: „Da li imate neki drugi dokaz?"

Ako odgovore: „Ne postoji neki drugi dokaz da je Musa (alejhis-selam) bio poslanik", reći ćemo im: „U tom slučaju ste odobrili mišljenje onih ljudi iz vašeg naroda koji ne vjeruju u Musaa, alejhis-selam, jer on nije pokazao nekakav dokaz svoga poslanstva, niti je Isa, alejhis-selam, uopće u to vrijeme postojao. Vi ste potvrdili da je vjerovanje onih koji u njega vjeruju utemeljeno bez jasnog dokaza i saznanja, te da je njegovo poslanstvo dugi niz stoljeća bilo nepotvrđeno sve dok Allah nije poslao Isaa, alejhis-selam!"

Ako, pak, odgovore potvrdno: „Da, postoje i drugi dokazi da je Musaovo (alejhis-selam) poslanstvo bilo istinito!", mi ćemo reći: „Svaki dokaz kojim ste argumentirali Musaovo, alejhis-selam, poslanstvo, bio je prisutan i kod Muhammeda, alejhis-selam!"

Nakon ovoga, niko nema ispriku da ne vjeruje u Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem! Međutim, Allah je istinu rekao: **„...vidiš ih kao da te gledaju, ali oni ne vide.“**[1] To znači: „Oni gledaju u Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, i u argumente njegove istinitosti, ali ga, kao da su slijepi, ne vide!”[2]

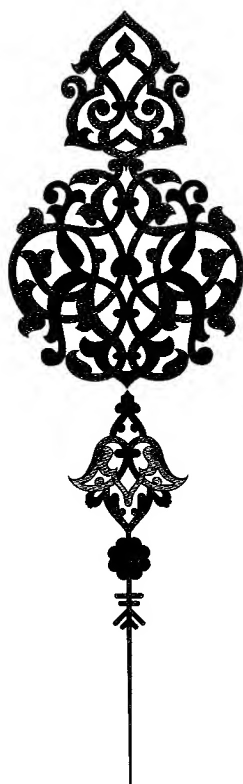

1 Prijevod značenja El-'Araf, 198.

2 Ovo je jedno od značenja citiranog ajeta. Neki smatraju da se ovaj ajet odnosi na kipove, jer oni, kao da gledaju, ali ne vide. Neki su kazali: „Ajet se odnosi na idolopoklonike.” Tako se prenosi od Mudžahida i drugih. To znači: „Iako u tebe, Muhammede, sallallahu alejhi ve sellem, oni gledaju, oni od svoga pogleda nemaju nikakve koristi!” Pogledati: „Mehasinut-te'vil”, El-Kasimi, 3/683, naučna valorizacija Muhammed Fu'ad Abdul-Baki, izdavačka naklada Mu'essesetut-tarihi el-arebi, Bejrut, prvo izdanje, 1994. godina.

DRUGO POGLAVLJE

Dokazi da Kur'an nije Poslanikovo djelo

Dokazi da Kur'an nije Poslanikovo djelo

Neki su ljudi uvjereni da je Kur'an Poslanikovo autorsko djelo, što se može smatrati jednom od najstarijih optužbi izrečenih na račun Kur'ana, a o kojoj sam Kur'an veli: **"Kada Mi ajet dokinemo drugim – a Allah najbolje zna što objavljuje – oni govore: 'Ti samo izmišljaš!' A nije tako, nego većina njih ne zna"**[1], tj. iznosiš laži na Allaha.[2]

O tome govore i sljedeći ajeti:

"Oni koji ne vjeruju govore: 'Ovo nije ništa drugo do velika laž koju on izmišlja, a u tome mu i drugi ljudi pomažu' – i čine nepravdu i potvoru"[3];

"a oni govore: 'On je izmišlja!' Ne, ona je istina od Gospodara tvoga da opominješ narod kojemu prije tebe nije došao niko da ga opominje, da bi išao Pravim putem"[4];

"Iznosi li on o Allahu laži ili je lud? Nijedno, već će oni koji u onaj svijet neće da vjeruju na muci biti i u zabludi su velikoj"[5];

"Kad im se Naši jasni ajeti kazuju, oni govore: 'Ovaj čovjek samo hoće da vas odvrati od onoga čemu su se vaši preci klanjali', i govore: 'Ovo nije ništa drugo nego izmišljena laž!' A oni koji ne vjeruju govore o Istini kada im dolazi: 'Ovo nije ništa drugo nego očito vračanje!'"[6]

1 Prijevod značenja En-Nahl, 101.

2 „Tefsirul-Bejdavi", 3/420.

3 Prijevod značenja El-Furkan, 4.

4 Prijevod značenja Es-Sedžde, 3.

5 Prijevod značenja Sebe', 8.

6 Prijevod značenja Sebe', 43.

Osporavatelji božanskog porijekla Kur'ana, do današnjih dana, uporno ponavljaju ovu sumnju, a većina kršćana ne vjeruje u to da je Kur'an od Boga. U nastavku donosimo izjave istaknutih kršćanskih filozofa i orijentalista, koje potvrđuju prethodnu konstataciju.

U enciklopediji islama se navodi: „Kur'an nije Božija knjiga."[7]

Herbert George Wells[8] kaže: „Muhammed, lično, je napisao Kur'an."[9]

Julius Wellhausen[10] (1844. – 1918.) rekao je: „Kur'an je Muhammedovo djelo."[11]

Sličnu izjavu dao je i Gustave Le Bon[12], koji je rekao „da je Muhammed autor Kur'ana"[13].

Dermenghem[14] opisuje Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, kao umjetnika i pjesnika, koji razmišlja o prirodi, a zatim svoje impresije pretače u jednu prelijepu literarnu cjelinu, i u tom smislu kaže: „Ove zvijezde što u ljetnim pustinjskim noćima jarko sjaje, toliko da čovjek pomisli da čuje njihove zrake, kao da su pjesma užarene vatre. Uistinu, u kosmosu postoje putokazi za one koji razmišljaju, a u svijetu postoji tajnovito (gajb), štaviše cijeli kosmos je jedna velika tajnovitost. Nije li dovoljno da čovjek

7 El-Iskatu fi menahidžil-musteširikin, str. 47, dr. Ševki Ebu Halil, Darul-fikri el-mu'asir, Bejrut, prvo izdanje, 1995. godina.

8 Herbert George Wells (1866. – 1946.) je poznati britanski književnik i pisac. Godine 1888. postigao je bakalaurat iz znanosti, nakon čega je nekoliko godina radio kao pomoćni učitelj u osnovnoj školi. Vrlo brzo je napustio učiteljsku profesiju i posvetio se spisateljstvu. Bio je poznat po pričama koje su se zasnivale na književničkoj mašti. Njegovo najpoznatije djelo je knjiga „The Outline of History" / „Obris povijesti". (Pogledati: „Kalu 'anil-islam", 144.)

9 „The Outline of History", 3/626.

10 Julius Wellhausen je njemački historičar koji je pisao o historiji judaizma, i prvim stoljećima islama. Poznat je i po svom kritičkom osvrtu na Stari zavjet. Radio je kao redovni profesor teologije na Univerzitetu Greifswald, a kasnije i na Univerzitetu Halle na Katedri za orijentalne jezike. Obnašao je razne funkcije na velikom broju univerziteta, sve do odlaska u penziju 1913. Napisao je sljedeće knjige: „Prolegomena zur Geschichte Israels", „Muhammed in Medina", „Reste arabischen Heidentums, Das arabische Reich und sein Sturz". (Pogledati: „Mevsu'atul-musteširikin", 408.).

11 „The Arab Kingdom and its Fall" / „Historija arapske države i njen pad", 8.

12 Gustave Le Bon (1841. – 1931.) je francuski sociopsiholog i historičar. Posebnu pažnju u svojim knjigama posvetio je istočnjačkim civilizacijama. Autor je nekoliko poznatih djela kao što su „Civilizacija Arapa", „Civilizacija" i druge knjige. (Pogledati: „Kalu 'anil-islam", 86.).

13 „Civilizacija Arapa", 111.

14 Francuski orijentalist koji je dugo godina radio kao upravitelj biblioteke „El-Džezair". O poslaniku Muhammedu napisao je dvije knjige: „Poslanikov život" i „Muhammed i islamska tradicija".

samo otvori oči i pogleda, približi uši i posluša, i otkrije istinu i čuje vječni govor, međutim ljudi imaju oči kojima ne vide, uši kojima ne čuju. Ali, on je vjerovao da čuje i vidi ono što drugi nisu mogli vidjeti i čuti, jer njegovo iskreno srce je ispunjeno vjerom u Boga, a da li ti je, za prihvatanje onostranog, potrebno išta više osim čvrstog vjerovanja."[1]

Njemački filozof Theodor Nuldke[2] fenomen Muhammedovog poslanstva pojašnjava na sljedeći način: „Njegovo poslanstvo je više produkt afektivnih priviđenja (vizija) i izravnih osjetilnih nadahnuća nego što je to produkt zrelog uma. Samo snagom svoje pameti uspio je nadvisiti svoje protivnike, ali je i pored toga bespogovorno vjerovao da njegovi unutarnji osjećaji ustvari dolaze od Boga."[3]

Mišljenja orijentalista i drugih osporavatelja božanske naravi Kur'ana o objavi, mogu se sažeti u nekoliko sljedećih tačaka:

1. osjetilno nadahnuće;
2. produkt afektivnih stanja;
3. utjecaj prirodnih faktora, kao što je san;
4. duševno-umne vježbe;
5. magija i vračnjaštvo;
6. obuzetost zlim duhovima i histerija[4].
7. Mišljenje Nasra Ebu Zejda koji je rekao da Kur'an pripada sveukupnoj ljudskoj kulturi.[5]

1 „El-Kur'anu vel-musteširikun", dr. Et-Tuhami Nakre, 28.

2 Theodor Nuldke (1836. – 1931.) je bez sumnje prvo ime među njemačkim orijentalistima. Bio je dobar poznavatelj semitskih jezika (arapski, hebrejski i sirjanijski), a poznavao je i mnoge druge jezike. Njegova prva doktorska disertacija, koju je odbranio 1856., nosila je naslov „Historija Kur'ana". Njegovu pažnju posebno su plijenili istočnjački rukopisi, koje je temeljito proučavao i analizirao. No i pored te činjenice, nikada nije boravio u arapskom svijetu. Na Kilskom univerzitetu držao je katedru za semitske jezike, a obnašao je i druge funkcije. (Pogledati: „Mevsu'atul-musteširikin", 595.).

3 „Araul-musteširikin havlel-Kur'anil-kerimi ve tefsirihi", dr. Omer ibn Ibrahim Ridvan (1/387.), prema knjizi „Historija Kur'ana", Nuldke, 1/5.

4 „Araul-musteširikin havlel-Kur'anil-kerimi ve tefsirihi", dr. Omer ibn Ibrahim Ridvan (1/381.).

5 „Mefhumun-nassi", Nasr Ebu Zejd, 27.

Odgovor na ove dileme

1 – Na samom početku treba istaći da je Uzvišeni Allah dao jasan i nedvosmislen sud o ovom pitanju: „Ovaj Kur'an nije izmišljen, od Allaha je – on potvrđuje istinitost prijašnjih objava i objašnjava propise; u njega nema sumnje, od Gospodara svjetova je!"[6]

U komentaru ovog ajeta, Ibn Kesir kaže: „Ovo je dokaz čudesne nedostižnosti i nadnaravnosti Kur'ana, i da čovjek nije u stanju sastaviti ni deset sura sličnih Kur'anu, niti jednu suru poput njega, jer je po svojoj rječitosti i retorici, sadržaju i ljepoti, i obuhvatanjem velikih i obimnih značenja, korisnih na dunjaluku i ahiretu, nemoguće da bude osim od Allaha, kojem nije ništa slično u Njegovom biću, niti Njegovim svojstvima, niti Njegovim djelima i Njegovim riječima; Njegov govor ne sliči govoru stvorenja, zato je Uzvišeni rekao: **'Ovaj Kur'an nije izmišljen, od Allaha je'**, tj. ovaj Kur'an moguć je samo od Allaha, i on ne sliči ljudskom govoru. **'On potvrđuje istinitost prijašnjih objava'**, tj. od prethodnih knjiga, i njihov je zaštitnik i objašnjava što je ušlo u njih od iskrivljivanja, interpretacije i mijenjanja. A riječi Uzvišenog: **'I objašnjava propise, u njega nema sumnje, od Gospodara svjetova je'**, tj. objašnjava propise, halal i haram, jasno potpuno dovoljno i istinito bez imalo sumnje, od Allaha je, Gospodara svjetova, kao što se navodi u hadisu El-Harisa el-'Avera, a on od Alije ibn Ebi Taliba da je rekao: 'U njemu je vijest o onima prije vas i onima poslije vas i kompletan zakonik', tj. vijest o onome što je prošlo i što će doći, ali i zakonski propisi koje Allah voli i sa kojima je zadovoljan, a vezani su za međuljudske sporove."[7]

„Općepoznata je činjenica da je Kur'an objavljen čovjeku arapskog porijekla koji nije znao ni čitati ni pisati, rođenom u Mekki u šestom stoljeću po rođenju Isaa, alejhis-selam, i da je njegovo ime bilo Muhammed ibn Abdullah ibn Abdul-Muttalib, neka je na njega i njegovu porodicu Božiji mir i blagoslov. U ovome se slažu vjernici i agnostici, jer je to nešto što je toliko ukorijenjeno u ljudskoj historiji i za što postoji toliko historijskih dokaza, da je jednostavno nemoguće

6 Prijevod značenja Junus, 37.

7 „Tefsir Ibn Kesir", 2/417.

izraziti bilo kakvu sumnju u pogledu toga. Nadalje, od koga je Muhammed preuzeo Kur'an? Je li ga sam napisao ili je imao učitelja? I ko je uopće taj učitelj? U Kur'anu čitamo da Kur'an nije čovjekovo djelo, nego je 'kazivanje Izaslanika plemenitog, moćnog, od Gospodara svemira cijenjenog, kome se drugi potčinjavaju, tamo pouzdanog!'[1] Tj. Džibrila, alejhis-selam, koji ga je preuzeo izravno od Mudrog i Znanog, a zatim ga je on, na čistom arapskom jeziku, spustio na srce našeg poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, od Džibrila je doslovno preuzeo Kur'an kao što učenik preuzima lekciju od svoga učitelja. Njegovo je jedino bilo da ga razumije i nauči napamet, a zatim ga prenese ljudima, pojasni i prokomentira i na kraju pretoči u praksu. Nije se smio doticati njegovog prvotnog jezičkog izraza i smisla (značenja). To je bila samo objava koja mu se objavljuje. O tome Kur'an kaže: 'Kad im nijedan ajet ne doneseš, oni govore: 'Zašto ga sam ne izmisliš!' – Reci: 'Ja slijedim samo ono što mi Gospodar moj objavljuje. Ovo su jasni dokazi od Gospodara vašeg i uputstvo i milost za ljude koji vjeruju.'[2] I kaže: 'A kad im se kazuju ajeti Naši, koji su jasni, onda govore oni koji ne vjeruju da će pred Nas stati: 'Donesi ti kakav drugi Kur'an ili ga izmijeni!' – Reci: 'Nezamislivo je da ga ja sam od sebe mijenjam, ja slijedim samo ono što mi se objavljuje, ja se bojim – ako budem neposlušan svome Gospodaru – patnje na Velikom danu.'[3] Postoje i drugi ajeti koji potvrđuju nepromjenjivi značenjski (smisaoni) aspekt objave, dok o jezičkom aspektu govore sljedeći ajeti:

'Objavljujemo je kao Kur'an na arapskom jeziku da biste razumjeli'[4];

'Mi ćemo te naučiti da izgovaraš pa ništa nećeš zaboraviti'[5];

1 Prijevod značenja Et-Tekvir, 19. – 21.
2 Prijevod značenja El-E'raf, 203.
3 Prijevod značenja Junus, 15.
4 Prijevod značenja Jusuf, 2.
5 Prijevod značenja El-E'ala, 6.

'Ne izgovaraj Kur'an jezikom svojim da bi ga što prije zapamtio, Mi smo dužni da ga saberemo da bi ga ti čitao. A kada ga čitamo, ti prati čitanje njegovo, a poslije, Mi smo dužni da ga objasnimo'[6].

Potom i naredbe: **'čitaj'**[7], **'kazuj'**[8] i **'i izgovaraj Kur'an pažljivo'**[9].

Pogledaj samo kako se Kur'an precizno izražava o recitiranju (čitanju) Kur'ana, koristeći pri tome pojmove el-kirae (čitanje), el-ikra' (izgovor), et-tilave (kazivanje), et-tertil (pažljivo izgovaranje), tahrikul-lisan (pokretanje jezika), i pojašnjava da je Kur'an objavljen na jasnom arapskom jeziku, a sve to su karakteristike jezičkog, a ne značenjskog aspekta.

Prema tome, Kur'an je izričit u negiranju bilo kakvog ljudskog, pa i poslaničkog, upliva u tekst i smisao Kur'ana, on je od Allaha, slovom i značenjem. Čudno je da i pored toga nekim ljudima treba dokazivati da Kur'an nije Muhammedovo djelo."[10]

2 – Da je Kur'an, kojim slučajem, Muhammedovo djelo, Arapima ne bi bilo teško sastaviti nešto slično njemu, a posebno kada se u vidu ima činjenica da je kod njih postojala žarka želja za oponiranjem i suprotstavljanjem. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, svakodnevno ih je pozivao da to učine i ponavljao im je kur'anske ajete, ali mu se niko od njih nije mogao ni umio suprotstaviti. Razlog te nemogućnosti ne krije se u činjenici da je Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, za razliku od njih, posjedovao određene govorne vještine i kvalitete te da je bio posebno talentovan, jer su imali priliku da se udruže i zajedničkim naporima sastave nešto slično Kur'anu, ali to se ipak nije desilo. Zajednica je u stanju uvijek uraditi veći i kvalitetniji posao od pojedinca. Pjesma u čijem sastavljanju učestvuje više pjesnika, po svojoj ljepoti, snazi jezičkog izraza, skladu, uvijek je bolja od pjesme koju je sastavio samo jedan pjesnik, bez obzira na njegove spisateljske, izražajne

6 Prijevod značenja El-Kijame, 16. – 19.

7 Prijevod značenja El-'Alek, 1.

8 Prijevod značenja El-Kehf, 27.

9 Prijevod značenja El-Muzzemmil, 4.

10 „En-Nebul-azim", Abdullah Draz, str. 14. – 15.

i stilističke kvalitete.[1] Ako mekkanski idolopoklonici nisu bili u stanju da to kao pojedinci urade, zašto se nisu udružili? Zato što su znali da je takvo nešto nemoguće, čak i kada se udruži cijelo pleme Kurejš, svi Arapi, pa i svi ljudi svijeta. Od koristi im ne bi bila pomoć svih ljudi i svih džinna. O tome Uzvišeni veli: **„Reci: 'Kad bi se svi ljudi i džinni udružili da sačine jedan ovakav Kur'an, oni, kao što je on, ne bi sačinili, pa makar jedni drugima pomagali.'"**[2]

3 – Poslanikovo negiranje (odricanje) da Kur'an dolazi od njega nije puka tvrdnja koju je potrebno potkrijepiti dokazima, nego priznanje po kojem se postupa.

U stvarnosti, da postoji sudac koji sudi po pravdi, on bi se zadovoljio ovim priznanjem i ne bi tražio bilo kakav drugi racionalni ili tradicionalni dokaz, zato što priznanje nije vrsta tužbe (potraživanja) za koju je potreban dokaz, nego zaseban dokaz po kojem se postupa, i u kojem nije važno da li dolazi od prijatelja ili neprijatelja. Kakvu praktičnu korist bi mogao imati čovjek od tvrdnje da je on vrhovni autoritet kojem se svi moraju povinovati, i poziva ljudima da dođu sa čudima i natprirodnim pojavama sličnim onim njegovima, samo kako bi dokazao svoju superiornost i autoritativnost? Ili bolje rečeno, kakvu praktičnu korist bi mogao imati od toga da vlastite zasluge i kvalitete pripiše nekome drugom, i tako prokocka jedinstvenu priliku da učvrsti i ojača svoju poziciju u društvu, i ostvari ono što nijedan drugi čovjek nije mogao ostvariti?

Ono što znamo jeste da ima književnika koji su skloni plagijatorstvu i krađi tuđeg blaga i naslijeđa, skrivenih i vrijednih artefakata zbog kojih neće biti optuženi za krađu, čak je bilo i onih koji su otkopavali grobnice, uzimali skupocjene ogrtače i ogrnuti u njih izlazili među ljude, ali nismo čuli da je neko nekada svoja intelektualna i umna dostignuća pripisao nekome drugome! Takav se još nije rodio.[3]

---

1 Kao primjer korisnog udruživanja mogu se navesti islamske pravne akademije u kojima učenjaci zajedničkim snagama učestvuju u donošenju pravnih rješenja (rezolucija) o svim važnim društvenim i političkim pitanjima, kao i zapadna praksa osnivanja stručnih komisija (tijela) u raznim društvenim oblastima, čiji je zadatak da, zajedničkim naporima, dođe do što kvalitetnijih rezultata, inovacija i dostignuća, koje kao pojedinci ne bi mogli ostvariti.

2 Prijevod značenja El-Isra, 88.

3 „En-Nebe'ul-azim', Abdullah Draz, 16.

4 – Najveći dokaz da Kur'an nije Muhammedovo djelo jeste taj što Kur'an u više slučajeva iznosi mišljenje oprečno Poslanikovom.

Evo nekih primjera:

a. Riječi Uzvišenog: **„Nijednom vjerovjesniku nije dopušteno da drži sužnje dok ne izvojuje pobjedu na Zemlji; vi želite prolazna dobra ovog svijeta, a Allah želi onaj svijet. – Allah je silan i mudar. Da nije ranije Allahove odredbe, snašla bi vas patnja velika zbog onoga što ste uzeli."**[4]

Ibn Abbas, radijallahu anhuma, rekao je: „Pričao mi je Omer ibn El-Hattab, radijallahu anhu, i rekao: „Kada je bio dan bitke na Bedru, Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, pogledao je u idolopoklonike kojih je bilo hiljadu, a njegovih ashaba samo tri stotine i devetnaest. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, tada se okrenuo prema Kibli, ispružio ruke i počeo skrušeno dozivati svog Gospodara i moliti Ga: 'Allahu moj, ispuni mi ono što si mi obećao. Allahu moj, daj mi ono što si obećao. Allahu moj, ako ova skupina muslimana bude uništena, Tebe više neće imati ko obožavati na Zemlji! Neprestano je molio i dozivao svog Gospodara ispruženih ruku, okrenut prema Kibli, toliko da mu je ogrtač spao sa ramena... Kada su muslimani zarobili idolopoklonike, Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, obratio se Ebu Bekru i Omeru, radijallahu anhuma, i upitao: 'Šta smatrate da treba uraditi sa ovim zarobljenicima?' Ebu Bekr je rekao: 'Allahov Poslaniče, oni su sinovi amidža i rodbine. Smatram da bi trebalo od njih uzeti otkup kako bismo osnažili protiv nevjernika. Možda ih Allah uputi, pa da prime islam.' Potom je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, upitao: 'Šta ti veliš, sine Hattabov?' Rekao je: 'Ne, tako mi Allaha, Allahov Poslaniče! Ja se ne slažem sa onim što predlaže Ebu Bekr. Ja smatram da treba da nam omogućiš da ih pobijemo. Treba da dozvoliš Aliji da ubije Akila, da meni dozvoliš pa da ubijem tog i tog (svoga zeta). Oni su, zaista, vođe i idoli nevjerstva.' Međutim, Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, naginjao je ka onome što je rekao Ebu Bekr, a ne onome što sam ja rekao. Kada je svanulo, došao sam i zatekao Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i Ebu Bekra kako sjede i plaču. Upitao sam: 'Allahov Poslaniče, reci zbog čega plačete ti i tvoj drug? Pa ako mognem

4 Prijevod značenja El-Enfal, 67. – 68.

plakati, plakat ću i ja, a ako ne, onda ću se pretvarati da plačem, zbog toga što vi plačete.' Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je: Ja plačem zbog prijedloga tvojih drugova da prihvate otkup. Pokazana mi je patnja idolopoklonika, bliže od onog stabla, tj. stabla koje se nalazilo u njegovoj blizini. Potom je Allah objavio: '**Nijednom vjerovjesniku nije dopušteno da drži sužnje dok ne izvojuje pobjedu na Zemlji; vi želite prolazna dobra ovog svijeta, a Allah želi onaj svijet. – Allah je silan i mudar. Da nije ranije Allahove odredbe, snašla bi vas patnja velika zbog onoga što ste uzeli. Sada jedite ono što ste zaplijenili, kao dopušteno i lijepo, i bojte se Allaha. – Allah zaista prašta i milostiv je**'", pa im je Allah tako dozvolio ratni plijen.[1]

Razmisli malo o ovim ajetima i zapazit ćeš čudnu stvar: njihovo objavljivanje desilo se tek nakon što su zarobljeni vojnici oslobođeni i uzet otkup od njih. Počinju ukorom i osporavanjem Poslanikovog postupka, a završavaju odobravanjem i dozvolom ratnog plijena. Štaviše, ovaj slučaj je postao pravilo za sve kasnije slučajeve.[2]

Da li je, sa psihološkog aspekta gledano, moguće da jedna te ista osoba, u ovom slučaju Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, u kratkom vremenskom razmaku izgovori dva potpuno oprečna stava – ukor i odobravanje? Svakako, ne! Ali i da je moguće, onda bi u tom slučaju drugi stav predstavljao poništenje prvog, i stvar bi se vratila na početak. Šta je to onda moglo navesti Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, da kaže nešto što će, nedugo zatim, poništiti i na taj način pomutiti slast njegove kasnije dozvole? Jedino što psiholozi mogu razumjeti iz ovog slučaja jeste da se ovdje radi o dvije potpuno različite strane (Božija i ljudska) i da je ovo glas Gospodara koji kaže Svome robu: „Pogriješio si, ali ti opraštam i dozvoljavam ono što si prethodno uradio bez dozvole."[3]

b. Riječi Uzvišenog: **„Neka ti Allah oprosti što si dozvolio da izostanu, dok se nisi uvjerio koji od njih govore istinu, a koji lažu."**[4] **I riječi: „A kad ti reče onome kome je Allah milost darovao, a kome si i ti dobro učinio: 'Zadrži ženu svoju i boj se Allaha!' - u sebi si skrivao ono što će Allah objelodaniti i ljudi si se bojao, a preče**

1 Muslim, 1763.

2 Tj. u svim kasnijim situacijama vladaru je bilo dozvoljeno da bira između otkupa, puštanja zatvorenika bez otkupa, ili pogubljenja.

3 „En-Nebe'ul-azim', 27.

4 Prijevod značenja Et-Tevbe, 43.

je da se Allaha bojiš. I pošto je Zejd s njom živio i od nje se razveo, Mi smo je za tebe udali kako se vjernici ne bi ustručavali više da se žene ženama posinaka svojih kad se oni od njih razvedu – kako Allah odredi, onako treba da bude."[5]

Mesruk, Allah mu se smilovao, pripovijeda: Sjedio sam naslonjen kod Aiše, radijallahu anha, pa sam je upitao: 'Da li je Muhammed vidio svoga Gospodara?' Ona je rekla: 'Subhanallah, naježila sam se od toga što si pitao! Ebu Aiša, ko bude, od tri stvari, o bilo kojoj govorio, izmislio je na Allaha veliku laž.' Upitao sam: 'Koje su to stvari?' Rekla je: 'Ko vjeruje da je Muhammed vidio svog Gospodara, izmislio je veliku laž.'" Mesruk je rekao: „Bio sam naslonjen pa sam sjeo i rekao: 'Majko pravovjernih, sačekaj malo, nemoj me požurivati. Zar Uzvišeni Allah nije rekao: **'Vidio ga je na obzorju najvišem'**[6], **'On ga je i drugi put vidio?!'**[7] Aiša, radijallahu anha, rekla je: 'Ja sam bila prva od ovog ummeta koja je pitala Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, o tome. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, tada je rekao: 'To je bio Džibril, alejhis-selam. Njega sam samo dva puta vidio u liku u kojem je stvoren. Vidio sam ga kada se spuštao s nebesa, svojom grandioznošću zatvorio je prostor između nebesa i Zemlje.' Zatim je rekla: 'Zar nisi čuo da je Uzvišeni Allah rekao: **'Pogledi do Njega ne mogu doprijeti, a On do pogleda dopire; On je milostiv i upućen u sve.'**[8]

Zar nisi čuo da je Allah rekao i ovo: **'Nijednom čovjeku nije dato da mu se Allah obraća osim na jednom od tri načina: nadahnućem, ili iza zastora, ili da pošalje izaslanika koji, Njegovom voljom, objavljuje ono što On želi. – On je, zaista, uzvišen i mudar!'**[9] Potom je rekla: 'Ko smatra da Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, nije sve dostavio od Allahove Knjige, izmislio je veliku laž. Allah je rekao: **'O Poslaniče, kazuj ono što ti se objavljuje od Gospodara tvoga – ako ne učiniš, onda nisi dostavio poslanicu Njegovu – a Allah će te od ljudi štititi.'**[10] Da je Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, zatajio i jedan ajet, onda bi sigurno zatajio riječi Uzvišenog: **'A kad ti reče onome**

5 Prijevod značenja El-Ahzab, 37.
6 Prijevod značenja Et-Tekvir, 23.
7 Prijevod značenja En-Nedžm, 13.
8 Prijevod značenja El-En'am, 103.
9 Prijevod značenja Eš-Šura, 51.
10 Prijevod značenja El-Maide, 67.

kome je Allah milost darovao, a kome si i ti dobro učinio: 'Zadrži ženu svoju i boj se Allaha!' – u sebi si skrivao ono što će Allah objelodaniti i ljudi si se bojao, a preče je da se Allaha bojiš. I pošto je Zejd s njom živio i od nje se razveo, Mi smo je za tebe udali kako se vjernici više ne bi ustručavali da se žene ženama posinaka svojih kad se oni od njih razvedu – kako Allah odredi, onako treba da bude.'[1]

Rekla je: 'Ko vjeruje da može reći šta će biti sutra, izmislio je veliku laž.' Allah je rekao: '**Reci: Niko, osim Allaha, ni na nebu ni na Zemlji, ne zna što će se dogoditi; i oni ne znaju kada će oživljeni biti.**'"[2]

Enes, radijallahu anhu, rekao je: „Došao je Zejd ibn Harise kod Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i požalio mu se na svoju ženu. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao mu je: 'Boj se Allaha i zadrži svoju ženu.' Da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, zatajio išta od onoga što mu se desilo, sigurno bi zatajio ovaj slučaj. Zejneb se poslije hvalila pred drugim Poslanikovim suprugama: 'Vas su udale vaše porodice, a mene je udao Uzvišeni Allah, iznad sedam nebesa.'"[3]

Iznoseći dokaze Poslanikove istinoljubivosti i povjerljivosti, Abdullah Draz, Allah mu se smilovao, kaže: „Nekoliko je slučajeva u kojima Kur'an oponira Poslanikovoj naravi i žestoko ga kori zbog dozvoljenih stvari, a postoje i slučajevi u kojima Kur'an utemeljuje mišljenje suprotno od onoga kojeg je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, priželjkivao, i mišljenje kojim se korigira ranije usvojeni stav ili dozvoljava nešto što Poslanik nije volio, pa makar se radilo o, naizgled, beznačajnim i sporednim stvarima. Potvrdu za to nalazimo u sljedećim ajetima:

'O Vjerovjesniče, zašto sebi uskraćuješ ono što ti je Allah dozvolio – u nastojanju da žene svoje zadovoljiš? A Allah prašta i samilostan je'[4];

'U sebi si skrivao ono što će Allah objelodaniti i ljudi si se bojao, a preče je da se Allaha bojiš'[5];

1 Prijevod značenja El-Ahzab, 37.

2 Prijevod značenja En-Neml, 65. Muttefekun alejhi, El-Buhari, 4574., Muslim, 177.

3 El-Buhari, 6984.

4 Prijevod značenja Et-Tahrim, 1.

5 Prijevod značenja El-Ahzab, 37.

'Neka ti Allah oprosti što si dozvolio da izostanu, dok se nisi uvjerio koji od njih govore istinu, a koji lažu'[6];

'Vjerovjesniku i vjernicima nije dopušteno da mole oprosta za mnogobošce, makar im bili i rod najbliži, kad im je jasno da će oni stanovnici u Džehennemu biti';[7]

'Nijednom vjerovjesniku nije dopušteno da drži sužnje dok ne izvojuje pobjedu na Zemlji; vi želite prolazna dobra ovog svijeta, a Allah želi onaj svijet. – Allah je silan i mudar. Da nije ranije Allahove odredbe, snašla bi vas patnja velika zbog onoga što ste uzeli. Sada jedite ono što ste zaplijenili, kao dopušteno i lijepo, i bojte se Allaha. – Allah zaista prašta i milostiv je'[8];

'On se namrštio i okrenuo, zato što je slijepac njemu prišao, A šta ti znaš – možda on želi da se očisti, ili pouči pa da mu pouka bude od koristi. Onoga koji je bogat, ti njega savjetuješ, a ti nisi kriv ako on neće da vjeruje; a onoga koji ti žureći prilazi i strah osjeća, ti se na njega ne osvrćeš'[9].

Da li stvarno misliš da bi Poslanik, nakon što je uvidio svoju grešku, i iskreno se pokajao zbog neke svoje riječi ili djela, sve to javno obznanio na način kako je to učinjeno u prethodnim ajetima, sa ovolikom dozom ukora i uveličavanja cijelog slučaja? Zar nije bilo bolje za njega da cijelu stvar zataška i time zadrži poziciju nedodirljivosti i nepovredivosti? Štaviše, da je Kur'an njegovo vlastito djelo, mogao je, kada god je htio, sakriti ono što mu nije odgovaralo, a ako mu nešto i nije odgovaralo, onda su to spomenuti ajeti. Ali, kako je riječ o objavi, takvo nešto se nije moglo dogoditi, o čemu Uzvišeni kaže: **'i, kada je u pitanju Objava, on nije škrt'**[10]."[11]

---

6 Prijevod značenja Et-Tevbe, 43.

7 Prijevod značenja Et-Tevbe, 113.

8 Prijevod značenja El-Enfal, 67. – 68.

9 Prijevod značenja 'Abese, 1. – 10.

10 Prijevod značenja Et-Tekvir, 24.

11 En-Nebeul-azim, 24.

Ovaj dokaz su prihvatili i neki orijentalisti poput Lightnera koji je rekao: „U jednoj od objavljenih sura, Allah je žestoko ukorio Svoga Poslanika, zbog toga što je okrenuo glavu od siromašnog i slijepog čovjeka, kako bi razgovarao sa bogatim i uglednim čovjekom. Sve to je pomno zabilježeno i obznanjeno putem objave. Da je Muhammed lažljivac, kao što to smatraju neuki kršćani, ovaj detalj bi, zasigurno, ostao sakriven."[1]

5 – Poslanik, sallallahu aljehi ve sellem, se prema svetom kur'anskom štivu odnosio kao tumač koji traga za indicijama i između više ponuđenih rješenja odabire ona najlakša.

„Ako pogledamo stvari zbog kojih je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, ukoren u Kur'anu, vidjet ćemo da se sve one, zapravo, mogu svesti na jednu stvar, a ona je biranje opcije koja je podrazumijevala samilost prema bližnjima, približavanje pravog puta njegovom narodu i pridobijanje protivnika na svoju stranu, a koja je u isto vrijeme bila daleko od svakog vida grubosti, poticanja sumnji u vjeri, naravno kada je imao mogućnost da bira. Nikada se nije suprotstavio jasnom tekstu i prešao preko njega, ustrajavajući u nečemu što je pogrešno. Njegov jedini 'grijeh' ogledao se u poduzimanju maksimalnih intelektualnih napora u razumijevanju kur'anskog teksta i biranju lakše od dvije ponuđene opcije. Pretpostavimo da se radilo o pogrešnoj procjeni u odabiru, zar u tom slučaju Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, kao i svaki drugi mudžtehid, nije imao pravo na opravdanje i nagradu? Uz to treba imati u vidu činjenicu da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, odabrao rješenja koja bi odabrao svaki mudar čovjek, a Kur'an ga je uputio na ono što je preče i važnije na Božanskoj vagi mudrosti. Da li se to može smatrati grijehom koji zaslužuje ovoliku osudu i ukor? Ili se ipak radi o Božijoj namjeri da Svoga Poslanika, primjenom posebnog metoda odgoja i vaspitanja, provede kroz najviše stepene robovanja Njemu jedinom (el-ubudijje)?

Kada je umro predvodnik munafika (licemjera) Abdullah ibn Ubejj, Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, ogrnuo ga je u svoju odjeću i htio mu je klanjati dženazu i tražiti oprosta za njega. U tom trenutku prišao mu je Omer, radijallahu anhu, i rekao: 'Allahov Poslaniče, zar ćeš mu

---

1 „Dinul-islam", Lightner, 132. (Arapski prijevod Lightnerove knjige o islamu, prevodilac, Abdul-Vehhab Selim).

klanjati dženazu, a Allah ti je to zabranio?' 'Moj Gospodar mi je dao mogućnost biranja, rekavši: 'Molio ti oprosta za njih ili ne molio, molio čak i sedamdeset puta, Allah im neće oprostiti.'[2] Ja ću moliti za njih više od sedamdeset puta.' Zatim je pristupio i klanjao mu dženazu. Allah, dželle šanuhu, nakon toga je objavio: **I nijednom od njih, kad umre, nemoj molitvu obavljati, niti sahrani njegovoj prisustvovati, jer oni u Allaha i Njegova Poslanika ne vjeruju i kao nevjernici oni umiru.**[3] Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, nakon ovoga je napustio praksu klanjanja dženaze osvjedočenim licemjerima.[4]

Čitaj ovu predaju zabilježenu u dvije vjerodostojne zbirke, i reci mi šta primjećuješ? Zar ti ona jasno ne otkriva dvije dimenzije Poslanikove ličnosti: onu vjerničku, predanost kur'anskim naputcima i doslovna primjena njegovih propisa, i drugu, ljudsku stranu, milostivo srce, koje je iz prvog iskaza razumjelo mogućnost biranja između dvije stvari (traženja i netraženja oprosta) i odabira one koja je bliža plemenitosti i samilosti, i ne napušta je sve dok nije objavljen ajet u kojem se to izričito zabranjuje. Proučimo li i druge slične situacije, u kojima je Poslanikov odnos prema Kur'anu stavljen u prvi plan, otkrit će nam se ove dvije dimenzije, kao što će nam se otkriti apsolutni autoritet Kur'ana, na čiju odluku ne mogu utjecati nečije želje i strasti, i koji obznanjuje istinu i jasno je odvaja od neistine, postavlja jasnu granicu između lijepog i ružnog, sviđalo se to nekome ili ne, bilo mu drago ili mrsko, vjerovao ili ne vjerovao. Njegovu vrijednost neće povećati nečije vjerovanje i pokornost, niti će mu umanjiti vrijednost nečije nevjerstvo i griješenje. Razlika između ove dvije pozicije (Poslanikove i pozicije Kur'ana) je kao razlika između pozicije nadređenog i podređenog, gospodara i roba."[5]

6 – Muhammedovo pripisivanje Kur'ana Allahu, dželle šanuhu, nije bila lukavština putem koje je želio ostvariti i ojačati svoj utjecaj i mjesto u društvu, jer da je tako, sve njegove riječi bile bi Kur'an i ništa od onoga što je uradio ili rekao ne bi pripisao sebi.[6]

2 Prijevod značenja Et-Tevbe, 80.

3 Prijevod značenja Et-Tevbe, 84.

4 Muttefekun alejhi, El-Buhari, 4393., Muslim, 2400.

5 „En-Nebe'ul-azim', 28. – 30.

6 „Šubuhatu havlel-Kur'an ve tefniduha", Gazi Inaje, 21.

Kada bismo nešto ovakvo i pretpostavili, teško da bismo za njega našli neko razumno obrazloženje, osim obrazloženja za kojim bi možda posegnule neznalice: da eventualni razlog Poslanikovog pripisivanja Kur'ana Allahu, dželle šanuhu, leži u njegovoj bolesnoj želji za nametanjem vlastitog autoriteta i utjecaja u društvu. U tom slučaju, njegove riječi bi dobile na težini i vrijednosti, i ostvario bi sve ono što ne bi mogao ostvariti da je Kur'an pripisao sebi. Ovakav zaključak je pogrešan u svojoj biti i u svojoj osnovi. U biti je pogrešan zato što je Poslanik, kao onaj kojem je Kur'an objavljen, u svom poslaničkom pozivu, kao argument, koristio dvije vrste iskaza: Božiji (Kur'an) i vlastiti iskaz (sunnet), koji jedan drugog ne isključuju, naprotiv, činjenica da se radi o njegovom vlastitom iskazu, ne umanjuje obavezu njegovog slijeđenja, kao što ni činjenica da govori u ime Allaha (navodi kur'anske ajete) ne uvećava tu obavezu, vjernik je dužan pokoravati mu se u svemu što kaže, i znati da je nepokornost njemu ujedno i nepokornost Allahu. Šta ga je to onda spriječilo da sve što govori pripiše Allahu, dželle šanuhu?

Pogrešan je u svojoj osnovi jer počiva na neispravnoj pretpostavci, a ona je gledanje na Poslanika kao na bilo kojeg drugog velikodostojnika koji ne bira ni način ni sredstvo da bi došao do cilja i ostvario svoje interese, pa makar se pri tome morao poslužiti lažima i fabriciranjem činjenica. Historija je, kada je u pitanju naš Poslanik, najbolji sudija, onaj ko zaviri u njegovu biografiju, analizira njegove rječi i postupke, njegove pokrete i gestikulacije, njegovo ponašanje u srdžbi i zadovoljstvu, u privatnom i javnom životu, neće imati nikakve sumnje u to da je on bio daleko od svih vrsta malverzacija i prevare, laži i obmane, štaviše iskrenost, istinoljubivost i povjerljivost bile su njegove prepoznatljive vrline i prije poslanstva, njih su posvjedočili njegovi prijatelji i neprijatelji. U tom smislu su i riječi Uzvišenog: **„Reci: 'Da Allah nije htio, ja vam ga ne bih kazivao niti bi vas On s njim upoznao. Ta ja sam prije poslanstva dugo među vama boravio – zar ne shvaćate?"**[1]

Prethodno smo već naveli da su Vjerovjesnikovu, sallallahu alejhi ve sellem, istinitost potvrdili i njegovi sljedbenici i neprijatelji. Njegovu istinitost potvrdili su i oni koji su živjeli sa njim, a isto tako i oni koji bi ga ugledali po prvi put, ali i oni koji bi o njemu i njegovim vijestima nešto čuli. Da li nam treba veće svjedočanstvo od svjedočanstva njegovog osvjedočenog neprijatelja, predvodnika nevjerstva u svoje vrijeme,

---

1 Prijevod značenja Junus, 16. „En-Nebe'ul-azim', 17. – 20.

Ebu Džehla, koji mu je, kako prenosi Alija, radijallahu anhu, rekao u lice: „Znaj da mi tebe ne smatramo lašcem, nego ne vjerujemo u ono što propovijedaš." Allah je u povodu toga objavio ajet: **„Mi znamo da tebe zaista žalosti to što oni govore. Oni, doista, ne okrivljuju tebe da si ti lažac, nego nevjernici poriču Allahove riječi.** „[2]

7 – „U određenim situacijama Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, bila je potrebna potpora, bio je mu potreban stav Kur'ana o konkretnom problemu ili nedoumici na koju on nije imao odgovor. Znali su proći dani i noći u iščekivanju odgovora, s kojim bi mogao izaći među ljude, ali odgovora nije bilo. Zar, ako je cijela stvar bila u njegovim rukama, nije bio u stanju izmisliti odgovor od sebe i tako se riješiti neugodnosti i pritiska, a on to nije učinio. Niti mu je dolazila objava, niti se on usudio bila šta kazati o tome"[3], što samo potvrđuje njegovu iskrenost, jer lažac se, u takvim situacijama, ne ustručava upotrijebiti laž.

Navest ćemo nekoliko primjera koji to potvrđuju.

a. Prenosi Ibn Abbas, radijallahu anhu: „Kurejšije su poslale Nadra ibn El-Harisa i Ukbeta ibn Ebi Mu'ajta kod jevrejskih svećenika u Medini kako bi od njih nešto više saznali o Muhammedu, o njegovim svojstvima i onome što propovijeda, jer su oni sljedbenici Knjige i imaju više znanja o poslanicima od njih. Kada su došli u Medinu, posjetili su neke jevrejske svećenike i rekli im: 'Vama je objavljen Tevrat, i sigurno nešto znate o Muhammedu. Ako je tako, kažite nam nešto više o njemu.' Rekli su: 'Upitajte ga za tri stvari, ako vam odgovori na njih, on je zasigurno Božiji poslanik, a ako ne bude znao odgovor, onda je on lažljivac koji laže na Allaha, pa vidite šta ćete sa njim. Pitajte ga o mladićima koji su se nekada davno sklonili u pećinu, šta se sa njima dogodilo, kazivanje o njima obiluje čudnim stvarima. Pitajte ga o čovjeku koji je obišao zemlju od istoka do zapada, i pitajte ga o duši, šta je to. Ako odgovori na vaša pitanja, onda je vjerovjesnik i vaša je obaveza da ga slijedite!' En-Nadr i Ukbe vratili su se Kurejšijama i obavijestili ih o onome što su

2 Prijevod značenja El-En'am, 33. Hadis je zabilježio Tirmizi pod brojem 3064 i ima dvije verzije: prva je merfu' (seže do Poslanika), a druga je mursel (ima prekid u lancu) od Nadžijeta ibn Ka'ba. Moglo bi se reći da ove dvije verzije pojačavaju jedna drugu, a posebno kada se uzme u obzir da su Abd ibn Humejd, Ibnul-Munzir i Ibn Merdevejh prenijeli ovaj hadis od Ebu Mejsere, kao što se navodi u „Ed-Durrul-mensur", 3/264.

3 „Araul-musteširikin", Ridvan, 1/388.

im rekli židovski svećenici. Kurejšije su zatim došli i pitali Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, o tome, pa im je on rekao: 'Obavijestit ću vas sutra o onome o čemu ste me pitali', a nije rekao ako Bog da. Otišli su od njega. Prošlo je petnaest noći a da mu Džibril nije došao sa objavom, pa su stanovnici Mekke digli uzbunu, rekavši: 'Muhammed nam je obećao sutra dati odgovor, a danas je petnaesti dan u kojemu smo osvanuli a on nas ne obavještava o onome o čemu smo ga pitali.' Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rastužio se zbog zadržavanja objave, bilo mu je teško zbog onoga što govore stanovnici Mekke, a onda mu je došao Džibril sa poglavljem koje govori o stanovnicima pećine. U njemu je ukor zbog njegove prevelike tuge za njima, obavještenje o mladićima koji su se sklonili u pećinu, čovjeku koji je mnogo putovao i o riječima Allaha Uzvišenog: **'pitaju te o duši.'**"[1]

b. Stanka (prekid) objave u slučaju poznatom kao hadisetul-ifk (potvora)

„Munafici su u tom periodu širili ružne vijesti o Poslanikovoj supruzi Aiši, radijallahu anha, a objava je 'kasnila'. Cijeli slučaj je potrajao, ljudi su prepričavali jedni drugima šta se dogodilo, stvar je postala toliko teška da su duše dopirale do grkljana. U svemu tome Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, sačuvao je pribranost i govorio je: 'O njoj znam samo dobro'. Uložio je maksimalan napor kako bi cijelu stvar detaljno ispitao, konsultirajući se sa ashabima i raspitujući se o svemu što bi moglo biti značajno, i to je potrajalo punih mjesec dana. Jedini odgovor na koji je naišao bio je: 'Mi o njoj znamo samo dobre i lijepe stvari.' Na kraju joj se obratio riječima: 'Aiša, do mene su doprle takve i takve vijesti, ako si čista od onoga što ti se pripisuje, Allah će o tome objaviti ajete, a ako si učinila grijeh, traži oprosta od Allaha.'

Ove riječi Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, kazao je iskreno iz srca, i one nam jasno kažu da je on bio samo čovjek koji nije znao skriveno (gajb), ali i toliko istinoljubiv da se o svemu detaljno raspita, ne pomisli i ne kaže osim ono što je znao. Nakon što ih je izgovorio, nije uspio učiniti nijedan korak, a već je objavljen prvi dio sure En-Nur, u kojem se obznanjuje Aišina neporočnost i čistoća.

1 Rekao je Sujuti u „Ed-Durrul-mensuru", 5/357: Ovu predaju su zabilježili Ibn Ishak, Ibn Džerir i Ibn el-Munzir, te Ebu Nu'ajm i El-Bejheki u „Delailun-nubbuvveti".

Šta ga je to spriječilo, ako je Kur'an uistinu njegov govor, da iste ove ajete obznani znatno ranije, u samom početku i na taj način izbjegne sve ove neugodnosti, sačuva svoju i čast svoje supruge, spriječi širenje smutnje, i sve to pripiše objavi sa nebesa? Jednostavno, on ne zna lagati ljudima, i ne zna lagati na Allaha! Uzvišeni Allah, dželle šanuhu, veli: „A da je on o Nama kojekakve riječi iznosio, Mi bismo ga za desnu ruku uhvatili, a onda mu žilu kucavicu presjekli, i niko ga između vas ne bi mogao od toga odbraniti."[2]

c. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, izgarao je od želje da se u namazu okreće prema Kabi, i šesnaest ili sedamnaest mjeseci neprestano je pogledao u nebo ne bi li mu se Allah smilovao i objavio ajet o promjeni kible, ali to se nije desilo; Allah, dželle šanuhu, i pored ovolike Poslanikove čežnje, nije spustio objavu kada je on to tražio, nego tek nakon što je prošla godina i po dana od njegove prve molbe.[3]

El-Bera ibn Azib, radijallahu anhu, rekao je: „Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, se u namazu okretao prema Bejtul-Makdisu (Jerusalemu), šesnaest ili sedamnaest mjeseci, a želio je da mu se dozvoli okretanje prema Kabi, pa je Allah objavio: **'Vidimo Mi kako sa žudnjom bacaš pogled prema nebu, i Mi ćemo sigurno učiniti da se okrećeš prema strani koju ti želiš: okreni zato lice svoje prema Časnom hramu! I ma gdje bili, okrenite lica svoja na tu stranu. Oni kojima je data Knjiga sigurno znaju da je to istina od Gospodara njihova – a Allah motri na ono što oni rade.'**[4] Nakon toga počeo se okretati prema Kabi."[5]

Da je stvar bila u njegovim rukama, sigurno ne bi čekao sav ovaj period i ne bi oklijevao u nečemu za čim je žudio i za čim mu je srce izgaralo. No, pitanje spuštanja objave je u Allahovim rukama i samo On može odlučiti kada će se ona desiti.

2 Prijevod značenja El-Hakka, 44. – 47. „En-Nebe'ul-azim', 20.

3 „El-Mustešrikune ve šubehuhum havlel-Kur'an", El-Hakim, 56.

4 Prijevod značenja El-Bekare, 144.

5 Muttefekun alejhi, El-Buhari, 399., Muslim, 525.

8 – Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, nerijetko se ustezao od tumačenja nepoznate riječi ili cijelog ajeta, dok mu ne dođe pojašnjenje od Allaha, dželle šanuhu.

Nekada mu je objava dolazila u formi apsolutnog ili nejasnog iskaza koji on i njegovi ashabi nisu znali protumačiti, pa su čekali da im dođe pojašnjenje od Allaha, dželle šanuhi. Reci mi, molim te, koji bi razuman čovjek izgovorio riječi koje ni on sam ne razumije i propisao propis čiji su smisao i mudrost i samom njemu nepoznati? Zar to nije jasan dokaz da je on samo prenosilac, a ne autor objave, i da je samo izvršilac, a ne naredbodavac?

Analizirajmo zajedno sljedeće primjere:

a. Poslanikov stav prema pitanju ljudske odgovornosti za namjere (motive):

Kada su objavljene Allahove riječi: **„Allahovo je sve što je na nebesima i što je na Zemlji! Pokazivali vi ono što je u dušama vašim ili to krili, Allah će vas za to pitati; oprostit će onome kome On hoće, a kaznit će onoga koga On hoće – Allah je kadar sve"**[1], to je izuzetno uznemirilo ashabe i osjetili su u srcima ono što ranije nikada nisu osjetili, jer su iz ovoga ajeta razumjeli da će biti pitani čak i za ono što pomisle i na što ih duše njihove nagovaraju. Rekli su: „Allahov Poslaniče, u ovom ajetu je objavljeno ono što mi ne možemo izvršiti." Poslanik ih je upitao: „Želite li kazati ono što su kazali sljedbenici dviju knjiga prije vas, 'čujemo ali se ne pokoravamo', ili ćete kazati, 'čujemo i pokoravamo se, Gospodaru naš, Tebi ćemo se vratiti?'" Učili su ove riječi, dok Allah, dželle šanuhu, nije objavio ajet: **„Allah nikoga ne opterećuje preko mogućnosti njegovih: u njegovu korist je dobro koje učini, a na njegovu štetu zlo koje uradi."**[2] Tek tada su saznali da će biti odgovorni za postupke srca koje su mogli kontrolirati, za čvrste i namjere koje imaju svoju stabilnost i kontinuitet, a ne za prolazne misli ili namjere koje čovjek ne može kontrolirati, koje dolaze i odlaze. Da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, znao tumačenje navedenog ajeta, on bi im sigurno pojasnio da je njihovo razumijevanje pogrešno i tako olakšao njihovu muku. Zar mu je dolikovalo da ih gleda u takvom stanju, a on je prema njima bio blag i milostiv? Ne, on je bio

1 Prijevod značenja El-Bekare, 284.

2 Prijevod značenja El-Bekare, 286. Hadis je zabilježio Muslim, 125.

samo jedan od njih koji je, kao i oni, čekao pojašnjenje sa nebesa. Samo iz Njemu znane mudrosti, odgođeno je pojašnjenje ovog ajeta, i samo iz Njemu znane mudrosti, na početku 19. ajeta sure El-Kijame je veznik „summe" (zatim): **„a poslije, Mi smo dužni da ga objasnimo"**[3].

b. Poslanikovo postupanje u slučaju primirja na Hudejbiji:

U Buharijinoj i drugim zbirkama hadisa čitamo o Hudejbiji, događaju koji nam nudi jasan dokaz: Allah, dželle šanuhu, dozvolio je vjernicima borbu protiv onih koji su im učinili nepravdu, na bilo kojem mjestu, osim u svetom području koje okružuje Mekku, ako ih Kurejšije ne budu napadale u tom području. Uzvišeni je objavio: **„I borite se na Allahovom putu protiv onih koji se bore protiv vas, ali vi ne otpočinjite borbu! – Allah, doista, ne voli one koji zapodijevaju kavgu."**[4] Kada su, šeste godine po Hidžri, odlučili posjetiti Božiju kuću, ponijeli su sa sobom oružje, u slučaju ako ih neko napadne, da se mogu braniti. Došavši do predgrađa Mekke, saznali su da se, nedaleko od njih, nalaze jake neprijateljske snage, no to ih nije pokolebalo, jer su bili potpuno spremni za borbu, štaviše to im je samo pojačalo želju i odlučno su krenuli prema Kabi. Donijeli su čvrstu odluku: ko im se bude suprotstavio, borit će se protiv njega. Kurejšije su, u to vrijeme, bile iscrpljene od borbi, tako da im je i ta činjenica išla na ruku. Sva vrata bila su otvorena za odlučujući napad, osvajanje Mekke i trijumf istine nad neistinom. Iznenada, Poslanikova, sallallahu alejhi ve sellem, deva El-Kasva zaustavila se u mjestu zvanom Hudejbija. Uzaludno su pokušavali da je pokrenu u pravcu Kabe, ona se nije pomjerala, kao da je zakovana za zemlju. Rekli su: „Izdala nas je El-Kasva!" „Nije nas izdala, njena narav nije takva", branio ju je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem – „nju je zaustavio Onaj koji je zaustavio slona." Tj. Allah, dželle šanuhu, koji je spriječio Ebrehinog slona i vojsku da uđu u Mekku, također je spriječio ovu devu i muslimansku vojsku. Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, postalo je jasno da njemu i njegovim ashabima, Allah, dželle šanuhu, neće dopustiti da, ove godine, pobjedonosno uđu u Mekku. Okrenuo je svoju devu u drugom pravcu i zaustavio se u prikrajku Hudejbije, gdje je odsjeo zajedno sa svojim ashabima. Odustao je od vojnog pohoda, slušajući ovaj Božanski znak, čiju mudrost u tom trenutku nije mogao dosegnuti, i pripremio se da, mirnim putem

3 Prijevod značenja El-Kijame, 19.

4 Prijevod značenja El-Bekare, 190.

(putem pregovora), pokuša od Kurejšija izmoliti dozvolu za ulazak u Mekku. U tom smislu je izgovorio svoje poznate riječi: „Tako mi Onoga u čijoj je ruci moja duša, neće od mene tražiti ništa što predstavlja poštivanje i veličanje Božijih svetinja a da im neću udovoljiti u tome." Međutim, planovi Kurejšija bili su sasvim drugačiji: njima nije bilo u interesu da Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, ove godine uđe u Mekku, mirnim ili vojnim putem. Postavili su pred njega teške zahtjeve: povratak u Medinu i posjeta Kabe tek naredne godine, vraćanje u Mekku onih koji, samovoljno, pribjegnu kod njega, i zadržavanje u Mekki onih koji samovoljno napuste islam i pribjegnu Kurejšijama, ali ih je on prihvatio i pored činjenice da su dolazili od, u svakom smislu, i moralnom i vojnom, slabijeg neprijatelja. Naredio je ashabima da napuste 'umranske obrede i vrate se tamo odakle su došli. Možeš samo zamisliti kako je to teško palo ashabima, koji su od, prevelike tuge i žalosti, gotovo porezali jedni druge dok su izvršavali obredno brijanje kose, i gotovo da se srca nekih, čak i najuglednijih ashaba, nisu pokolebala. Govorili su jedni drugima: „Zašto smo prihvatili da budemo poniženi?" Zar nije bilo logično da Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, kao vrhovni vođa, koji je sam napravio ovakav plan ili u najmanju ruku učestvovao u njegovom kreiranju, i koji je znao tajnu ovakvog razvoja događaja, nije pojasnio svojim ashabima ono što oni sami nisu mogli dokučiti i na taj način ugasi vatru smutnje koja se polahko rasplamsavala? Ali šta je on rekao Omeru, kada ga je upitao o razlogu prihvatanja ponižavajućih uvjeta? Rekao mu je: „Omere, ja sam Allahov poslanik, ne suprotstavljam Mu se u onome što mi naredi, a On će me zasigurno pomoći", tj. ja samo izvršavam Njegove naredbe, i jedino što mogu jeste da postupam u skladu sa Njegovim uputstvima, čvrsto vjerujući u Njegovu pomoć i pobjedu. Pojašnjenje za svoje nejasnoće tražili su i drugi ashabi, jer niko od njih nije mogao proniknuti u suštinu ovog čudesnog događaja, sve dok nije objavljena sura El-Feth u kojoj je dato detaljno pojašnjenje za sve njihove nejasnoće. Ona im je otkrila zapanjujuće mudrosti i radosna predskazanja, iz čega su shvatili da je početni poraz i poniženje, kako su oni doživjeli primirje na Hudejbiji, ustvari jasna pobjeda i veliko osvajanje, i gdje je ljudsko planiranje u odnosu na Božiju odredbu.

O tome Uzvišeni veli: **„On je zadržao ruke njihove od vas i vaše od njih usred Mekke, i to nakon što vam je pružio mogućnost da ih**

pobijedite – a Allah dobro vidi ono što vi radite. Oni ne vjeruju i brane vam da pristupite Časnom hramu, i da kurbani koje vodite sa sobom do mjesta svojih stignu. I da nije bilo bojazni da ćete pobiti vjernike, muškarce i žene, koje ne poznajete, pa tako, i ne znajući, zbog njih sramotu doživjeti – Mi bismo vam ih prepustili. A nismo ih prepustili ni zato da bi Allah u milost Svoju uveo onoga koga hoće. A da su oni bili odvojeni, doista bismo bolnom kaznom kaznili one među njima koji nisu vjerovali. Kad su nevjernici punili svoja srca žarom, žarom paganskim, Allah je spustio smirenost Svoju na Poslanika Svoga i na vjernike i obavezao ih da ispunjavaju ono zbog čega će postati pravi vjernici – a oni i jesu najpreči i najdostojniji za to – a Allah sve zna. Allah će obistiniti san Poslanika Svoga da ćete sigurno u Časni hram ući bezbjedni – ako Allah bude htio – neki obrijanih glava, a neki podrezanih kosa, bez straha. On je znao ono što vi niste znali i zato vam je, prije toga, nedavnu pobjedu dao. On je poslao Poslanika Svoga s uputom i vjerom istinitom da bi je uzdigao iznad svih vjera. A Allah je dovoljan Svjedok!"[1]

9 - Obavijest o stvarima koje će se desiti tek nakon Poslanikove smrti i o naukama koje su u njegovo vrijeme bile nepoznanica.

Postoji izreka koja kaže: „Možeš varati ljude određeno vrijeme, možda neke ljude uvijek, ali ne možeš u kontinuitetu varati sve ljude". Kada bismo pretpostavili da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, uspio prevariti sve ljude u svom vremenu, zar nije postojala realna opasnost da njegova prevara bude kad-tad otkrivena, a naročito nakon razvitka nauke i tehnologije. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, govorio je o kosmičkim, medicinskim i geografskim činjenicama, o događajima koji će se desiti nakon njegove smrti, o naučnim otkrićima koja su u njegovo vrijeme bila nepoznanica, sa punom sigurnošću i ubjeđenjem u ono što govori. Njegove riječi u potpunosti su se obistinile, i nauka je vremenom, bez obzira koliko uznapredovala, samo potvrđivala i usvajala te činjenice. Nije li to dokaz da Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, nije govorio po hiru svome, nego po objavi koja mu je dolazila od Onoga koji poznaje tajno i javno, i kojem ništa nije skriveno?

1 Prijevod značenja El-Feth, 24. – 27. „En-Nebe'ul-azim', 30. – 34.

Rekla je Buter[1]: „Kako je Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, kao nepismen i čovjek koji je živio u jednoj primitivnoj (zaostaloj) neznabožačkoj sredini mogao znati za sve ove činjenice, koje je Kur'an do u detalje opisao, a koje nauka i dan-danas nastoji otkriti i verificirati? Jedino razumno tumačenje jeste da je Kur'an Allahov govor."[2]

10 – Način primanja objave u prvom periodu

U samom početku Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, žurio je u primanju i usvajanju objave, pokretao je jezik i usne želeći što prije zapamtiti ajete koje mu je Džibril citirao, i bojao se da ih ne zaboravi. Takva praksa, u pripremi govora i njegovoj realizaciji, bila je strana Arapima, pa i njemu samom, koji su vagali (dotjerivali, uljepšavali) svaku svoju riječ prije nego što bi je izgovorili. Da je Kur'an proizašao iz nutrine njegove duše, on bi po svojoj strukturi i izvedbi, nalikovao općeprihvaćenoj govornoj praksi tog vremena, i mogao je, u skladu sa potrebama, izvagati svaki detalj svog govora, do savršenstva dovesti svako svoje mišljenje i do kraja iskristalizirati svaku svoju ideju, ali se on, iznenada, našao pred podukom koja je morala biti brza i obuhvatna u isto vrijeme. U takvoj jednoj kolotečini, detaljnije razmatranje usvojenog štiva ne bi bilo od neke posebne koristi, i da je insistirao na njemu, niti bi mu koristilo naknadno ponavljanje da je nešto od naučenog zaboravio, on je bio dužan ponavljati slovo po slovo diktiranog mu štiva, i zato se, u jednoj za njega sasvim novoj situaciji, ponašao na spomenuti način, tj. nastojao je da što prije upamti i doslovno izgovori sadržaj objavljenih ajeta. To je tako potrajalo sve dok mu Allah, dželle šanuhu, nije dao čvrstu garanciju da će On sačuvati (zaštititi) i pojasniti Kur'an, kao što to sugeriraju sljedeći ajeti: **„Ne izgovaraj Kur'an jezikom svojim da bi ga što prije zapamtio"**[3], i **„I ne žuri s čitanjem Kur'ana prije nego što ti se objavljivanje njegovo ne završi, i reci: 'Gospodaru moj, Ti znanje moje proširi!'"**[4]

1 Njena biografija je ranije navedena.

2 „Kalu 'anil-islam", 55.

3 Prijevod značenja El-Kijame, 16.

4 Prijevod značenja Taha, 114.

Ovo je samo jedan detalj iz njegove bogate biografije koji nam, živo, svjedoči o njegovoj iskrenosti i da Kur'an nije njegovo djelo, nego da mu je izdiktiran, i da se nije prelio sa njegovog na naša srca, nego sa Pomno čuvane ploče (Levhil-mahfuza) na njegovo srce.[5]

11- Nije li, za sud o nečijoj nevinosti, dovoljno to da materijalna (opipljiva) stvarnost opovrgava (odbacuje) njegovu, i najmanju, sposobnost za počinjenje djela koje mu se stavlja na teret?

Drugim riječima rečeno: Da li je nepismen i neuk čovjek, upotrebom tadašnjih primitivnih tehnoloških i naučnih dostignuća, mogao sastaviti jednu složenu, sadržajnu i nadasve fascinirajuću knjigu kakva je Kur'an? Možda će neznalice reći: Da, njegova prirodna nadarenost i duhovna prosvijetljenost omogućile su mu da jasno diferencira istinu od neistine, moralno od nemoralnog ponašanja, dobre od loših postupaka, a njegova pronicljivost, nadahnutost te iskreno razmišljanje pomogli su mu da artikulira svaku pozitivnu ideju i misao.

Mi vjerujemo da je on bio u stanju i više od toga, ali ih pitamo: Da li sve što se navodi u Kur'anu spada u domen razumom dokučivog i objašnjivog? Svakako, ne. Priroda kur'anske semantike nije takva da se, u svakom pojedinačnom slučaju, može dokučiti ljudskim umom i iskrenom pronicljivošću, kao što ćemo vidjeti iz sljedećih primjera:

a. Jedini način da se saznaju vijesti iz prošlosti, kojima Kur'an obiluje, jeste njihovo pamćenje i prenošenje.

Kur'an sadrži veliki broj usmenih predanja (kazivanja), na koja ne utječe to da li je čovjek intelektualno nadaren, talentovan i da li poznaje pravila naučne derivacije ili ne, ona se jednostavno uče i prenose sa generacije na generaciju. Onome ko nije prisustvovao historijskim događajima, ne preostaje ništa drugo nego da ih nauči iz knjiga u kojima su oni zabilježeni ili od ljudi koji su im svjedočili. Šta reći za kur'anska kazivanja, u kojima nas Uzvišeni Allah podrobno obavještava o dešavanjima iz daleke prošlosti, na vjerodostojan i autentičan način, baš onako kako su se i desila? Možda smatrate da je i historijske događaje moguće kreirati sposobnošću vlastitog uma, istančanim osjećajima i širokim vidicima? Ili, gore od toga, da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, bio svjedok svih tih događaja, te da ih je tako zapamtio

5 „En-Nebe'ul-azim', 34.

i zabilježio, ili pak da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, došao u posjed historijskih knjiga, koje je dobro proučio i stekao detaljno znanje o svemu što se dešavalo u prošlim generacijama, pa na osnovu toga sastavio svoju vlastitu knjigu, iako ste, kao i mi svjesni, da Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, nije pripadao niti jednoj od spomenutih kategorija.

Analizirajamo zajedno sljedeće ajete:

„To su nepoznate vijesti koje ti objavljujemo. Ti nisi bio među njima kada su pera svoja od trske pobacali da bi vidjeli koji će se od njih o Merjemi brinuti, i ti nisi bio među njima kad su se prepirali"[1];

„Eto to su neke nepoznate vijesti koje Mi tebi objavljujemo, a ti nisi bio s njima kada su se oni odlučili, i kada su onako lukavi bili"[2];

„Ti nisi bio na zapadnoj strani kada smo Musau poslanstvo povjerili, a nisi bio ni njegov savremenik"[3];

„Ti prije nje nijednu knjigu nisi čitao, a nisi je ni desnom rukom svojom pisao; inače, posumnjali bi oni što laži govore"[4];

„To su nepoznate vijesti koje ti Mi objavljujemo; ni ti ni narod tvoj niste prije ovoga ništa znali. Zato budi strpljiv, ishod će, zaista, u korist čestitih biti."[5]

„Objavljujući ti ovaj Kur'an, Mi tebi o najljepšim događajima kazujemo iako prije njega nisi doista ništa znao"[6].

1 Prijevod značenja Alu Imran, 44.

2 Prijevod značenja Jusuf, 102.

3 Prijevod značenja El-Kasas, 44.

4 Prijevod značenja El-'Ankebut, 48.

5 Prijevod značenja Hud, 49.

6 Prijevod značenja Jusuf, 3.

Neispravno je kazati da znanje o imenima nekih poslanika i naroda kojima su oni poslani, te o strašnom stradanju Ada i Semuda, i potopu Nuhovog naroda, nije bilo dostupno arapskim beduinskim plemenima, jer ti sitni i uopćeni detalji ljudske historije malo kome da nisu poznati i da nisu preneseni s koljena na koljeno, s generacije na generaciju, kako među stanovnicima urbanih sredina tako i među stanovnicima pustinje. Van njihovog dometa mogli su ostati jedino precizni i tačni detalji i neprocjenjivo historijsko blago sačuvano u unutrinama knjiga. To je dragocjeno znanje do kojeg nisu mogla doći neuka arapska plemena, pa ni veliki broj istraživača. Interesantno je da u Kur'anu možemo naći korisne i vjerodostojne detalje tog dragocjenog blaga, čak i one najsitnije, vremenske, količinske i sl. U kazivanju o Nuhu, recimo, navodi se da je Nuh, alejhis-selam, pozivao svoj narod hiljadu godina manje pedeset, dok se u Tevratu, u Knjizi postanka, navodi da je Nuh živio 950 godina; u kazivanju o stanovnicima pećine u knjigama ehlul-kitabija stoji da su oni tamo ostali 300 sunčevih (solarnih) godina, a u Kur'anu 309 mjesečevih (lunarnih) godina. Ovih devet godina su upravo razlika između sunčevog i mjesečevog kalendara. Kako je nepismen i neuk narod mogao znati za ovu razliku i doći do ovako preciznih proračuna?

Rekao je pjesnik:

Dovoljno ti je čuda da kod neukog čovjeka znanje nađeš,
a kod jetima (siročeta) odgoj.

Da, uistinu je čudo da neuk čovjek, koji živi u neukoj i zaostaloj sredini, prisustvuje njihovim javnim dešavanjima, naporno radi kako bi opskrbio sebe i svoju porodicu, čuva ovce za sitnu nadnicu, nema nikakvog kontakta sa znanjem i znanstvenicima, i tako provede četrdeset godina svoga života, iznenada počne pričati o preciznim naučnim činjenicama koje nije imao od koga čuti niti naučiti, i o kojima nikada ranije nije govorio, otkrije nam vijesti o prijašnjim narodima, koje su učenjaci vijekovima brižno čuvali u svojim knjigama? Hoće li sada neznalice reći: on je to uradio inspiriran snagom vlastitog srca, uma i duše. Po kojoj je to logici dozvoljeno da, praktično, jedna sasvim nova era ljudskog roda započne na temeljima jedne propale, zaostale, a prije svega neuke i nepismene zajednice. Razumno objašnjenje ovog naglog civilizacijskog zaokreta ne možemo tražiti unutar tadašnjih, spoznajnih, kulturoloških i socioloških, okvira, jer se na takvim temeljima

teško može sagraditi bila šta, a kamoli ovako značajna historijska činjenica. Tajna je u nečemu drugom. Čak su i primitivna beduinska plemena bila bliža toj tajni od današnjih osporavatelja Muhammedovog poslanstva, kojima ni savremena naučna dostignuća niti tehnološki i svakoliki napredak ljudskog roda, nisu pomogli da proniknu u tu tajnu, pa su rekli da je Muhammed, po vlastitoj inspiraciji, sastavio Kur'an. Naime, beduini su govorili da Muhammed dolazi sa nekom novom naukom, do tada nepoznatom, naukom koja mu se, ujutro i navečer, diktira, od strane njima nepoznatih ljudi. Kur'an o tome kaže: **„I, eto, tako, Mi na razne načine izlažemo dokaze da bi oni rekli: 'Ti si učio!', i da bismo to objasnili ljudima koji hoće da znaju"**[1], **„i govore: 'To su izmišljotine naroda drevnih; on traži da mu se prepisuju i ujutro i navečer da mu ih čitaju'."**[2] Bili su u pravu, Poslanik je došao sa novom naukom, koju je svakodnevno učio, ali ne pred nepoznatim ljudima, nego pred svojim jedinim učiteljem, povjerljivim Duhom (Džibrilom), alejhis-selam, i „prepisivao" je iz listova cijenjenih, uzvišenih i čistih, koji se nalaze u rukama pisara časnih i čestitih: **„Reci: 'Da Allah nije htio, ja vam ga ne bih kazivao niti bi vas On s njim upoznao. Ta ja sam prije poslanstva dugo među vama boravio – zar ne shvaćate?"**[3]

To je ono što imamo kazati u vezi kur'anskih kazivanja o prošlim vremenima i narodima, a koja se, bez ikakve sumnje i spora, mogu jedino spoznati putem predanja i tradicije, a ne umnim ili intelektualnim vještinama, i koja dolaze izvan, a ne iz unutrine duše.

Za ostatak kur'anskog nauka moglo bi se reći da je dokučiv ljudskom razumu i da ljudi svojim intelektualnim sposobnostima, bistrinom uma i oštroumnošću, mogu proniknuti u njegove tajne i mudrosti. Ovo bi se moglo prihvatiti samo kao početna pretpostavka, i to u suštini ne bi bio problem, da nije činjenice postojanja krucijalne razlike između ljudske i kur'anske spoznajne metode. Ljudska metoda spoznaje karakteristična je po tome što sve nepoznate stvari i pojmove, koji ne mogu biti predmetom vanjskog i unutarnjeg opažanja, posmatra kroz prizmu već usvojenih i poznatih premisa, koje pomažu u njihovom raspoznavanju, definiranju i uobličavanju. Pri tome je moguće koristiti brži put, a on je nagađanje ili procjena, ili duži, koji se ogleda u detaljnom proučavanju, deduktivnom i analognom metodom zaključivanja.

1 Prijevod značenja El-En'am, 105.

2 Prijevod značenja El-Furkan, 5.

3 Prijevod značenja El-Furkan, 16.

Sve što je mimo ovih okvira, razumu je nedokučivo, i može se spoznati jedino nadahnućem (objavom), ili putem vjerodostojnog poslaničkog predanja.

Da li se, gledano iz racionalne perspektive, za kur'anska značenja može reći da su produkt, u to vrijeme, dostupnih sredstava i ranije usvojenih i prihvaćenih premisa?

Odgovor na ovo pitanje dat ćemo nešto kasnije, a sada ćemo, uopćeno, navesti dva primjera za ovu vrstu kur'anskih značenja: prvi dio koji se tiče vjersko-doktrinarnih pitanja i drugi dio koji se tiče navještenja (predskazanja) budućih događaja.

b. Vjerske istine iz domena onostranog (gajba) nije moguće dokučiti ljudskim razumom.

Vrhunac onoga što čovjek može dokučiti svojim razumom, objektivnim istraživanjem i snagom prirodne vjere koja je duboko usađena u njegovoj nutrini, kada su vjerske istine u pitanju, jeste da ovaj kosmos ima svoga Stvoritelja, koji njima upravlja i vlada, da nije stvoren bez svrhe, nego radi uzvišenog i plemenitog cilja, i da će jednog dana biti proživljen, kako bi bio nagrađen ili kažnjen, ovisno o tome kako je postupao. Međutim, Kur'an ne staje na ovome, nego ide mnogo dalje, dajući detaljno pojašnjenje o temeljima i značenjima vjerovanja, opisuje početak stvaranja svijeta i njegov nestanak, Džennet i vrste njegovih užitaka, Džehennem i vrste njegovih kazni, kao da ih gledamo svojim očima, broj džennetskih i džehennemskih kapija, broj meleka zaduženih za njihovo čuvanje. Objasnite nam na kojoj se to racionalnoj teoriji temelji spoznaja o ovim preciznim matematičkim brojkama i detaljnim opisima Dženneta i Džehennema? Istina je da do ovih informacija čovjek ne može doći snagom vlastitog intelekta, nego se u njih ili vjeruje ili ne vjeruje. One su istina sa kojom su došle sve nebeske knjige i u koje su povjerovali sljedbenici svih monoteističkih religija.

Kaže Uzvišeni:

„Mi smo čuvarima Vatre meleke postavili i odredili broj njihov kao iskušenje onima koji ne vjeruju, da se oni kojima je Knjiga data uvjere, i da se onima koji vjeruju vjerovanje učvrsti"[4];

4 Prijevod značenja El-Muddesir, 31.

„Na takav način Mi i tebi objavljujemo ono što ti se objavljuje. Ti nisi znao šta je Knjiga niti si poznavao vjerske propise, ali smo je Mi učinili svjetlom pomoću kojeg upućujemo one robove Naše koje želimo. A Ti, zaista, upućuješ na Pravi put"[1];

„Ja nisam ništa znao o melekima uzvišenim kada su se prepirali"[2];

„Ovaj Kur'an nije izmišljen, od Allaha je – on potvrđuje istinitost prijašnjih objava i objašnjava propise; u njega nema sumnje, od Gospodara svjetova je!"[3]

c. Buduća dešavanja mogu se, primjenom analogije i drugih racionalnih metoda, navijestiti i predvidjeti, a samo na osnovu, istinite i povjerljive objave, može se sa sigurnošću tvrditi da će se ona (ili neće) stvarno i desiti.

Na koji način racionalno promišljanje može imati upliva u buduća dešavanja? Uloga razuma u predviđanju (navještenju) budućih dešavanja, ogleda se, prije svega, u korištenju ranijih iskustava kao polazišne platforme (osnove) ili svjetionika sa kojeg je moguće osvijetliti neke obrise (tragove, naznake) budućosti, tako što će precedentni ili slučaj koji se već desio, poslužiti kao obrazac za nešto što bi se moglo desiti. Konačni sud o tome okružen je visokim stepenom opreznosti i ustručavanja i obično je popraćen riječima: „Ovo je ono što mi na osnovu ranijih iskustava i prirodnog slijeda događanja, ako bi se sve odvijalo uobičajenim tokom, i ne dogodi se ništa neuobičajeno, možemo predvidjeti, ali ništa ne garantiramo."

Samo jedna od dvije osobe može, s potpunim ubjeđenjem i kategoričnošću, tvrditi da će se nešto sigurno desiti, čak i onda kada za to ne postoji ni minimum racionalnih pretpostavki: osoba koja ne mari za tim da li će ljudima reći istinu ili laž, što je praksa astrologa i vračeva, i osoba koja je od Boga dobila pouzdano obećanje za to, i uvjerena je da Allah neće iznevjeriti Svoje obećanje, što je praksa Allahovih poslanika i vjerovjesnika. Njima se još samo može dodati osoba koja doslovno prenosi njihove riječi. Kojoj, od ove dvije kategorije, pripada prenosilac

1 Prijevod značenja Eš-Šura, 52.

2 Prijevod značenja Eš-Šura, 69.

3 Prijevod značenja Junus, 37.

Kur'ana, koji samouvjereno govori o onome što će se desiti za godinu, nekoliko godina, ili onome što će se desiti u dalekoj budućnosti, ili se neće nikada desiti, ako znamo da se on nikada nije bavio proricanjem budućnosti, astrološkim ili neki drugim putem, niti su mu njegovi visoki moralni kvaliteti dozvoljavali da se upusti u jednu takvu avanturu, koristeći se njihovim sredstvima i metodama, niti je u njegovim navještenjima (predskazanjima), kao što je u njihovom slučaju, istina bila pomiješana sa neistinom, ispravno sa neispravnim. Naprotiv, i pored njegove velike suzdržanosti u pogledu nepoznatog (gajba), i nečinjenja, gotovo, ni najmanjeg koraka u pravcu njegovog saznanja, izrekao je riječi koje nikada, nigdje i ni na koji način nisu demantirane.

Uzvišeni o tome veli:

„Oni koji ne vjeruju u Kur'an, pošto im je objavljen... A on je, zaista, knjiga zaštićena, laž joj je strana, bilo s koje strane, ona je Objava od Mudroga i hvale dostojnoga."[4]

Navest ćemo nekoliko primjera kur'anskih navještenja, uz pojašnjenje historijskog konteksta u kojem su se ona desila, kako bismo imali potpuniju sliku o tome da li su postojale bliže i dalje pretpostavke za njihovo ostvarenje, te na osnovu toga mogli tvrditi da su ona bila produkt racionalnih opservacija i duševnih inspiracija.

- Ajeti koji ovoj vjeri (islamu) predviđaju vječno trajanje, a Kur'anu garantiraju trajnu zaštitu i čuvanje:

„Tako Allah navodi primjer za istinu i neistinu; otpaci se odbacuju, dok ono što koristi ljudima ostaje na zemlji. Tako, eto, Allah objašnjava primjere"[5];

4 Prijevod značenja Fussilet, 41. – 42.

5 Prijevod značenja Er-R'ad, 17.

„Zar ne vidiš kako Allah navodi primjer – lijepa riječ kao lijepo drvo: korijen mu je čvrsto u zemlji, a grane prema nebu; ono plod svoj daje u svako doba koje Gospodar njegov odredi – a Allah ljudima navodi primjere da bi pouku primili"[1];

„Mi, uistinu, Kur'an objavljujemo i zaista ćemo Mi nad njim bdjeti!"[2]

Znaš li kada su objavljene ove radosne vijesti i navještenja? Objavljeni su u mekkanskom periodu objave, u Mekki, kada je Poslanikova misija prolazila kroz jednu od najtežih faza: desetogodišnji bojkot Kur'ana od strane mekkanskih prvaka, odvraćanje drugih od bilo kakvog kontakta s njim, progon i mučenje malobrojne vjerničke skupine, provođenje višegodišnjih represivnih mjera prema njemu i njegovim najbližima i njihovo satjerivanje na ograničen prostor na koji niko nije mogao ući niti sa njega izaći, kovanje tajnih i javnih zavjera za njegovo ubistvo itd.

Da li u ovom desetogodišnjem mraku vidiš makar simboličnu naznaku koja je ulijevala nadu u bolje sutra i koja je, barem izdaleka, nagovještavala da dolazi vrijeme slobodnog ispovijedanja vjere i dizanja glasa protiv nepravde?[3]

Čak i da je, duboko u svoj duši, vjerovao da postoji takav znak, da li je, u tako teškim uvjetima, bilo ispravno gajiti nadu u vlastiti uspjeh i skoro zauzimanje vlasti? Pretpostavimo i to, da je s pravom gajio nadu u svjetliju budućnost svoje misije i njen konačni trijumf za vrijeme njegovog života, odakle mu garancija da će taj uspjeh potrajati dugo nakon njegove smrti, kada je budu zapljuskivali valovi neizvjesne budućnosti? Odakle mu pravo na samouvjerenost kada, poučen ranijim iskustvima, zna da je ona neodrživa i da ne može izdržati činjenični i test objektivne stvarnosti?

Koliko je bilo reformatora, prije i poslije njega, koji su svojim sljedbenicima obećavali kule i gradove, da bi se, naposljetku, njihova obećanja raspršila poput prašine na vjetru. Koliko je, tokom historije,

1 Prijevod značenja Ibrahim, 24. – 25.

2 Prijevod značenja El-Hidžr, 9.

3 Kruna svih ovih dešavanja bila je odluka o njegovom ubistvu.

bilo civilizacija koje su nastale na temeljima slave, doživjele svoj vrhunac, a zatim nestale bez ikakvog traga i glasa o njima! Koliko je knjiga potpuno ili djelimično nestalo, i izgubilo svoju prvobitnu formu! Koliko je Poslanika ubijeno!

Da li je Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, bio poznat kao čovjek koji se povodi za lažnim nadama i slijepo slijedi svoju maštu?

Prije poslanstva on nije imao nikakvih ambicija da postane poslanik kojem će ujutro i navečer dolaziti objava, niti je mogao samome sebi dati bilo kakvu garanciju da će sve to potrajati i da će riječi koje mu se objavljuju biti zaštićene do Sudnjega dana.

O tome Uzvišeni veli:

„Ti nisi očekivao da će ti Knjiga biti objavljena, ali, ona ti je objavljena kao milost Gospodara tvoga; zato nikako ne budi nevjernicima saučesnik!"[4]

„A da hoćemo, Mi bismo učinili da iščezne ono što smo ti objavili, i ti, poslije, ne bi nikoga našao ko bi ti protiv Nas pomogao, ali Gospodar tvoj je tebi milostiv i Njegova dobrota prema tebi zaista je velika."[5]

Potrebna je, dakle, garancija izvana koju jedino može dati Gospodar vremena koji zna da prevrtljivost i neizvjesnost vremena, ni u kojem smislu, neće moći utjecati na konačni trijumf objave, Gospodar koji drži sve konce u Svojim rukama, kojem pripada početak i kraj, i koji do u detalje poznaje u kojem smjeru će se odvijati stvari, od njihovog samog početka pa do kraja.

I da nije Allahove dobrote i milosti, obećane u navedenim ajetima, sam Kur'an ne bi bio u stanju odoljeti nemilosrdnim nasrtajima, koji s nesmanjenim intenzitetom, traju do dan-danas. Upitaj historiju: koliko puta se okrenula protiv islamskog ummeta, koliko puta su grješnici i nasilnici imali apsolutnu vlast nad muslimanima, kojom prilikom su nad njima izvršili strašne zločine i pokolje, silom ih tjerali da napuste islam i prigrle vjeru okupatora, nekoliko puta palili njihovo kulturno

4 Prijevod značenja El-Kasas, 86.

5 Prijevod značenja El-Isra, 86. – 87.

i civilizacijsko naslijeđe, rušili džamije, i uradili sve što je bilo potrebno kako bi se zameo svaki trag Kur'anu i kur'anskoj nauci, ali to nije bilo dovoljno da bi se ugasilo svjetlo Kur'ana i da bi se izbrisali, ili barem malo izmijenili njegovi vječni ajeti. Štaviše, upitaj novinare vodećih svjetskih listova, dnevnih novina, televizijskih informativnih postaja, koliko novaca se godišnje potroši kako bi se zameo svaki trag Kur'anu i kako bi se ljudi odvratili od islama raznim podmetanjima, fabriciranjem činjenica, prevarom i potkupljivanjem, i kakav rezultat na kraju imaju? Onaj koji im predviđa Kur'an:

„Oni koji ne vjeruju troše imanja svoja da bi od Allahova puta odvraćali. Oni će ih, sigurno, utrošiti, zatim će, zbog toga, žaliti i na kraju će pobijeđeni biti. A oni koji ne budu vjerovali – u Džehennem će biti potjerani."[1]

To je tako zato što Kur'an, od nestanka, čuva Onaj koji od nestanka čuva nebesa i Zemlju. On je **„poslao Poslanika Svoga s uputstvom i pravom vjerom da bi je izdigao iznad ostalih vjera, makar ne bilo po volji mnogobošcima".**[2]

Allah će, zaista, ispuniti ono što je odlučio, upotpuniti Svoje svjetlo, izdignuti ga iznad svega ostalog, neće mu moći nauditi njegovi protivnici, i tako će ostati do Sudnjeg dana.[3]

12 – Zašto orijentalisti odbacuju mogućnost Poslanikovog primanja objave preko Džibrila, kada u isto vrijeme, većina njih, vjeruje da je Poslanik, koji je živio daleko prije njega, Musaa, alejhis-selam, primio Tevrat direktno od Allaha, dželle šanuhu, bez ikakvog posrednika.

13 – Kako spojiti kontradiktornosti u njihovim izjavama o Muhammedu, sallallahu alejhi ve sellem; za njih je on, nekada, genije, umjetnik, nadarenjak i nadahnuta osoba[4] koja je uspjela snagom svoga intelekta sastaviti Kur'an i utemeljiti islamsku vjeru, a nekada je luđak,

1 Prijevod značenja El-Enfal, 36.

2 Prijevod značenja Et-Tevbe, 33.

3 „En-Nebe'ul-azim', 38. – 47.

4 „El-Kur'anu vel-mustešriun", Nukre, 28.

epileptičar i vjerski zanesenjak[5]. Vidiš li kako ih je njihova mržnja prema istini navela na ove smiješne i nespojive tvrdnje.

S druge strane razmisli o Hatidži, radijallahu anha, njegovoj supruzi, kako je jednostavnim povezivanjem stvari i svojim skromnim intelektualnim kapacitetima, došla do zaključka da ono što dolazi Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, nema veze sa šejtanima, ludilom niti zanesenjaštvom. Kada je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, prvi put primio objavu i usplahiren i uznemiren vratio se kući, i zatražio od nje da ga pokrije, ona mu je rekla: „Tako mi Allaha, Allah tebe nikada neće ostaviti na cjedilu (neće te poniziti), jer ti održavaš rodbinske veze, podnosiš onoga koji je svakome na teretu, udjeljuješ siromasima, ugošćavaš gosta i pomažeš u promicanju istine."[6]

Koliko je samo ovo ljudsko savršenstvo, oličeno u liku i djelu Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, bilo daleko od zanesenjaštva (fanatizma) koji svog vlasnika često zna navesti na čudne i, zdravom razumu, neprihvatljive postupke; zato se neki ljudi, prilikom čitanja Poslanikove biografije, nisu mogli odbraniti od dojma da je on Allahov poslanik.

Rekao je Thomas Carlyle[7]: „Jeste li ikada vidjeli lažljivca koji je uspio utemeljiti jednu ovakvu čudnovatu (fascinirajuću) vjeru (ideju)? Lažljivca koji nije u stanju sagraditi kuću od običnih čerpića, jer ne zna osnovne karakteristike kreča, gipsa i zemlje i njihovog međusobnog povezivanja. Ono što bi on bio u stanju napraviti ne bi bila kuća, nego naslage ruševina i gusta i nekontrolirana mješavina raznih elemenata. Njegova 'građevina', koja je predviđena za stanovanje 200.000 miliona duša, ne bi mogla izdržati dugih dvanaest vijekova[8], nego bi se srušila kao kula od karata. Ono što ja znam jeste da je čovjek dužan u svim situacijama postupati u skladu sa prirodnim zakonitostima, u suprotnom priroda se neće povinovati njegovim pukim željama. Laž je ono što o njemu šire nevjernici, bez obzira koliko to jedni drugima uljepšavali i koliko im se činilo istinitim, i velika je nevolja da ljudi, pojedinačno i kolektivno, bivaju obmanjeni i zavedeni njihovim zabludama."[9]

---

5 „Rujetul-ilsmaijje lil istišrak", Ahmed Gurab, 15., „El-Kur'anu vel-mustešrikun", Nukre, 29.

6 Muttefekun alejhi, El-Buhari, 4., Muslim, 160.

7 Ranije smo naveli njegovu biografiju.

8 Broj muslimana u današnje vrijeme dostigao je cifru od preko jedne milijarde, dok Carlyle, koji je rođen davne 1795. godine, govori na osnovu njemu dostupnih podataka u to vrijeme.

9 „Kalu 'anil-islam", 123.

Također je rekao: „Jedna od najvećih sramota savremene civilizacije jeste prihvatanje mišljenja da je islam lažna vjera, i da je Muhammed jedan obični prevarant i falsifikator, jer svjetiljka upute sa kojom je on došao, evo već dvanaest vijekova obasjava put milionima ljudi koji su poput nas, i koje je stvorio isti Bog koji je i nas stvorio. Da li je ikada iko od ovih ljudi, koji su živjeli i umirali u skladu sa uputstvima njegove poslanice, i čiji je broj impozantno velik, rekao da je ona obmana i laž? Što se mene lično tiče, ja u takvo mišljenje o islamu nikada ne bih mogao povjerovati. Da je laž i prevaru moguće tako lahko proširiti među ovolikim brojem ljudi, praktično čitavim generacijama, onda bi se za većinu ljudi moglo reći da su obične budale, za život da je besmislenost i ludilo, za svijet da bi bilo bolje da nije ni stvoren."[1]

14 – U dokaze da Kur'an nije Poslanikovo djelo spada i vremenski aspekt spuštanja objave: Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, nije mogao birati kada i u koje će mu vrijeme doći objava. Znalo se desiti da mu, dok je bio u postelji sa svojom suprugom, dođe Džibril sa objavom, ili dok spava, ili dok je bio u društvu svojih ashaba, na putovanju, dok je jahao na devi[2], kao što se znalo desiti da mu neko vrijeme uzastopno dolazi, pri čemu je osjećao određeno otežanje, a onda se na određeni vremenski period prekine, i on se, od prevelike čežnje za njom, razboli.

Prenosi Enes, radijallahu anhu: „Allah, dželle šanuhu, neposredno pred Poslanikovu smrt, u kontinutitetu je spuštao objavu, i usmrtio ga je u periodu u kojem je objava bila najučestalija."[3]

Aiša, radijallahu anha, kaže: „Poslanikove supruge bile su 'podijeljene u dva tabora', tabor u kojem je bila: Aiša zajedno sa Hafsom, Safijom i Sevdom, i tabor u kojem je bila Ummu Selema i ostale Poslanikove supruge" (...) Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je Fatimi, radijallahu anha: „Ne uznemiravaj me (ružnim riječima) o Aiši, jer je ona bila jedina supruga u čijoj sam odjeći primao objavu."[4]

---

1 „El-Kur'anu vel-musteširikun", Et-Tuhami Nukre, 25.

2 Fethul-bari, 1/30. Autor navodi da je Bejheki zabilježio hadis u kojem se kaže: „Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, dolazila je objava dok je jahao na devi, a on je od težine koju je osjećao zbog toga udarao njenim povocima o zemlju."

3 Muttefekun alejhi, El-Buhari, 4982., Muslim, 3016.

4 El-Buhari, 2581.

Enes, radijallahu anhu, kaže: „Jednog dana, dok smo sjedili u društvu sa Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem, Poslanik je zaspao. Zatim je podigao glavu smiješeći se. Upitali smo: 'Šta te nasmijalo, Allahov Poslaniče?' Odgovorio je: 'Maloprije mi je objavljena sura', pa je proučio: **'U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog! Mi smo ti, uistinu, Kevser dali, zato se Gospodaru svome moli i kurban kolji, onaj koji tebe mrzi sigurno će on bez pomena ostati.'**[5] Zatim nas je upitao: 'A znate li šta je to Kevser?'"[6]

Prenosi Ibn Abbas, radijallahu anhu: „Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je Džibrilu: 'Zašto nas češće ne zijaretiš?', pa je objavljen kur'anski ajet: **'A mi silazimo samo po naredbi Gospodara tvoga. Njemu pripada ono što je pred nama i ono što je za nama, i ono što je između toga. A Gospodar tvoj nije zaboravan.'"**[7]

Džundub ibn Sufjan, radijallahu anhu, pripovijeda: „Neko vrijeme Džibril nije dolazio Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, sa objavom, što je njemu teško palo i nekoliko dana nije ustajao iz postelje. Došla je neka žena i rekla mu: 'Izgleda da te je tvoj šejtan napustio, evo već dvije ili tri noći ti nikako ne dolazi', pa je u povodu toga, Allah, dželle šanuhu, objavio: 'Tako mi jutra, i noći kada se utiša – Gospodar tvoj nije te ni napustio ni omrznuo!'"[8]

Ovo je bilo svih četrnaest dokaza koji opovrgavaju tvrdnju da je poslanik Muhammed autor Kur'ana. Cilj je mogao biti ostvaren i sa manje dokaza, ali htio sam da na jednom mjestu objedinim sve dokaze, kako bih oponentu skučio prostor za bilo kakvo reagiranje.

5 Prijevod značenja El-Kevser, 1. – 4.

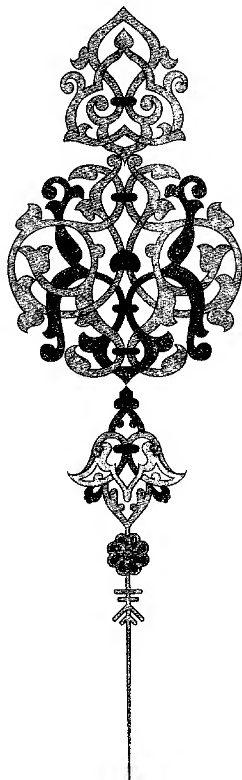
6 Muslim, 400.

7 Prijevod značenja Merjem, 64. El-Buhari, 3218.

8 Prijevod značenja Ed-Duha, 1. – 3. Muttefekun alejhi, El-Buhari, 4950., Muslim, 1797., Ahmed, 18 329, a ovo je Ahmedova verzija.

PRILOG

Odgovor osporavateljima mudžize raspolućenja Mjeseca

Odgovor osporavateljima mudžize raspolućenja Mjeseca

Među misliocima postoje pojedinci koji, u temelju, osporavaju Poslanikove mudžize (čuda), budući da one, po njihovom mišljenju, oponiraju zdravoj racionalnoj logici. Žalosno je da su se u ovu grupu svrstali i neki poznati savremeni mislioci, što ćemo vidjeti iz narednih citata.

Muhammed Rešid Rida rekao je: „Kosmička čuda (natprirodne pojave) o kojima govore neke predaje, potakla su, u različitim vremenima, brojne rasprave, oprečna tumačenja i sumnje u njihovu autentičnost. Indijski sufijski pravci prenijeli su više ovakvih čuda nego što ih je preneseno u prvom i kasnijem periodu zajedno, posebno u vezi sa dobrim ljudima (evlijama), a to je nešto što, učenjake današnjeg vremena, posebno odbija od islama."[1]

Također je rekao: „Da nije kur'anskih kazivanja o čudima, kojima je Allah pomogao Musaa i Isaa, alejhima-selam, interesovanje slobodnomislećih zapadnjačkih autora za Kur'anom bilo bi znatno veće, prihvatanje njegove upute bilo bi sveobuhvatnije i brže."[2]

Ovaj govor je krajnje ozbiljan, jer njime kao da se želi reći da je Allah, dželle šanuhu, navodeći ove dokaze (čuda) u Kur'anu, odvratio ljude od vjerovanja. Njemu i sličnima odgovaramo kur'anskim ajetom: „Reci: 'Znate li bolje vi ili Allah?'"[3] Čovjek ne može da se načudi kako je učenjak poput Rešida Ride mogao izustiti ovakvu optužbu na račun Kur'ana, a sve radi „slobodnomislećih zapadnjaka".

Šejh Mustafa el-Meragi u predgovoru knjige „Hajatu Muhammed" (Poslanikov život), autora Muhammeda Husejna Hejkela, rekao je: „Od svih Poslanikovih mudžiza, jedino je Kur'an, kao racionalna mudžiza, imao moć ubjeđivanja. Kako su samo divne Busajrijeve riječi (stihovi): 'Nije nas stavio na kušnju ničim što bi opteretilo naš razum, kako bi nas sačuvao sumnji i nedoumica.'"[4]

---

1 „Tefsirul-menar", 11/155.

2 Isti izvor.

3 Prijevod značenja El-Bekare, 140.

4 „Hajatu Muhammed", 13.

Slične izjave bilježe se i od Muhammeda Husejna Hejkela, Abdulaziza Džaviša, Muhammeda Ferida Vuddžija, šejha Mahmuda Šeltuta i Muhammeda Abduhua.[5]

Zapravo, većina učenjaka koji zagovaraju racionalistički pristup razumijevanja i tumačenja Kur'ana, dovodi u pitanje sve Poslanikove mudžize, izuzev Kur'ana, dok ih drugi prihvataju, uz opasku da one nemaju neku posebnu težinu i relevanciju, i da se ne mogu koristiti kao dokaz istinitosti poslanstva.

Neki od njih su u svrhu negiranja mudžiza koristili besmislena obrazloženja, oslanjajući se pri tome na poznatu apologetsku dilemu, po kojoj nije dozvoljeno koristiti pojedinačna predanja (haberul-ahad) za dokazivanje i usvajanje doktrinarnih pitanja (el-'akaid)[6], a većina mudžiza je upravo zabilježena putem takvog predanja. Ako je mudžiza zabilježena mutevatir-predajom (predaja koju u svakoj generaciji prenosi više prenosilaca), njihov odgovor je neprihvatanje takve tvrdnje, no i pored toga ostaju im mudžize koje su potvrđene jasnim kur'anskim tekstom, kao što je raspolućenje Mjeseca (inšikakul-kamer)[7], a koja je u isto vrijeme prenesena i mutevatir-predanjem, od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

Slijedi sažetak govora Muhammeda Rešida Ride, u kojem on negira da se ovo čudo uopće desilo.[8]

5 „Menhedžuul-medrestil-'aklijje el-hadise fi-t-tefsir", Fehd ibn Abdurrahman er-Rumi, 545. – 595.

6 „Ešratu-s-sa'a", Jusuf el-Vabil, 41. – 52.; „Vudžubul-ahzi bi hadisil-ahad fil-l'akideti ver-reddu 'ala šubehil-muhalifin", El-Albani; „Es-Sunnetu-n-Nebevijje fi kitabati e'adai-l-islam munakašetuha ve-r-reddu 'alejha", Imad eš-Šerbini, 12. – 62.

7 Ograničio sam se na ovu mudžizu, iako racionalisti negiraju i ostale mudžize, izuzev Kur'ana, zato što je ova mudžiza najilustrativnija i najindikativnija, i onaj ko nju zanegira, utoliko prije će zanegirati i ostala čuda, a i zato što je Rešid Rida poseban akcenat stavio upravo na uvu mudžizu, odnosno njeno osporavanje, i u tome su ga mnogi slijedili.

8 „Medželletul-menar", 30/4/266. – 268. i 30/5/362. – 376., „Tefsirul-meragi", 27/77.

Prvo: Prigovor na niz prenosilaca (sened)

1 – Negiranje tevatura

Rekao je: „Neki raniji učenjaci bili su mišljenja da su hadisi koji govore o raspolućenju Mjeseca dostigli stepen tevatura, što je, po mom mišljenju, neispravna i netačna tvrdnja."

„Da se ovaj događaj uopće desio, bili bi stvoreni osnovni preduvjeti za njegovo tradiranje (prenošenje) u formi tevatura, a ovako je to samo jedan u nizu čudnih događaja, na kojeg se u svakom vremenu, i kod svih ljudi, gledalo sa podozrenjem."

2- Sumnja u vjerodostojnost niza prenosilaca hadisa (sened)

„Samo jedan hadis, koji su zabilježili El-Buhari i Muslim, zadovoljava kriterij spojenosti niza prenosilaca do Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, a to je onaj kojeg prenosi Abdullaha ibn Mes'ud, kao direktni učesnik u viđenju ovog čuda. Što se tiče Ibn Abbasove i Enesove verzije hadisa, njihov niz je prekinut, jer se ovaj događaj desio u Mekki, prije nego što je Ibn Abbas bio i rođen, a Enes je u to vrijeme bio u Medini i nije imao priliku prisustvovati takvom jednom događaju. Ibn Omerova verzija, koju je zabilježio Muslim, ne govori o direktnom viđenju, a predaja koju je zabilježio Tirmizi od Džubejra ibn Mut'ima je slaba.

Drugo: Prigovor na tekstualni dio (metn)

Iz prethodnog citata da se zaključiti da je Rida, kao autentičnu, prihvatio jedino Ibn Mes'udovu verziju hadisa, oko čije se vjerodostojnosti slažu El-Buhari i Muslim, a koja govori o njegovom ličnom viđenju ovog događaja. Ali i ova verzija je, po njemu, u konačnici sporna iz sljedećih razloga:

1- Različito mjesto viđenja: U nekim verzijama se kaže: „Mjesec se raspolutio u Mekki", a u drugima „...dok smo bili na Mini".

2- Oprečnost između različitih verzija hadisa: Tako se u jednoj od verzija navodi: „Vidio sam Mjesec razdvojen na dva dijela, jedan dio bio je iznad Ebu Kubejsa, a drugi iznad Suvejde." U drugoj: „Mjesec se razdvojio na dva dijela, jedan dio bio je iznad brda, a drugi niže njega." U trećoj: „Vidio sam raspolućen Mjesec iznad brda, između njegova dva

dijela se naziralo brdo." U četvrtoj: „Pokazao im je Mjesec razdvojen na dva dijela, a između njih se nazirala Hira." U petoj: „Mjesec se razdvojio na dva dijela, jedan dio bio je iznad Safe, a drugi iznad Merve."

„Poznato je pravilo kod učenjaka hadisa da se oprečne predaje, koje ni na koji način nije moguće pomiriti, odbacuju u cijelosti. Njihovim žargonom kazano: suprotstavljene predaje se odbacuju."

Treće: Kosmička dilema

„Razuman čovjek ne sumnja u činjenicu da su nebesa i nebeska tijela stvoreni u najsavršenijoj i najskladnijoj formi, u sklopu savršenog i nepromjenjivog sistema, da se Allahovi ustaljeni zakoni ne mijenjaju u toku i suštini. Bilo kakva promjena u ovom, po svemu jedinstvenom i originalnom, sistemu mora biti zabilježena u vjerodostojnoj i eksplicitnoj formi."

Četvrto: Temeljni problem

„Mnogi jasni ajeti, jasnih naznaka i indicija, ukazuju na to da su nevjernici tražili od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, da im pokaže natprirodno čudo (dokaz, znak), slično čudima ranijih poslanika. Nekada su ti zahtjevi bili uopćeni, a nekada konkretizirani. Ni u prvom ni u drugom slučaju Allah, dželle šanuhu, nije udovoljio njihovim željama, a o čemu Uzvišeni kaže: **„A da ne šaljemo čuda, zadržava nas samo to što drevni narodi nisu u njih povjerovali; Semudu smo kao vidljivo čudo kamilu dali, ali oni u nju nisu povjerovali. A čuda šaljemo samo da zastrašimo."**[1]

„I govore: 'Nećemo ti vjerovati sve dok nam iz zemlje živu vodu ne izvedeš; ili dok ne budeš imao vrt od palmi i loze, pa da kroz njeg svukuda rijeke provedeš; ili dok na nas nebo u parčadima ne oboriš, kao što tvrdiš; ili dok Allaha i meleke kao jamce ne dovedeš; ili dok ne budeš imao kuću od zlata, ili dok se na nebo ne uspneš; a nećemo vjerovati ni da si se uspeo sve dok nam ne doneseš Knjigu da je čitamo.' Reci: 'Hvaljen neka je Gospodar moj! – zar ja nisam samo čovjek, poslanik?'"[2]

---

1 Prijevod značenja El-Isra, 59.

2 Prijevod značenja El-Isra, 90. – 93.

Kako nakon ovog možemo prihvatiti Enesovu verziju hadisa u kojoj se navodi da su idolopoklonici tražili od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, dokaz (čudo), a on im pokazao raspolućenje Mjeseca?

Ukratko, da su predaje o zahtjevima Kurejša, vjerodostojne i da je Poslanikov, sallallahu alejhi ve sellem, odgovor na ove zahtjeve bio potvrdan i da ga oni ni nakon toga nisu slijedili, nego da su ostali ustrajni u svom nevjerstvu i poricanju, Allah, dželle šanuhu sigurno bi ih kaznio, a takvo nešto nije zabilježeno."[1]

Ovo je, ukratko, bio stav Muhammeda Rešida Ride o raspolućenju Mjeseca, međutim ostala je nedoumica oko značenja kur'anskih riječi: „i Mjesec se raspolutio", šta on kaže o tome?

O navedenom ajetu, Rešid Rida kaže: „Ajet je moguće razumjeti i bez konsultiranja navedenih predaja, vraćanjem osnovama arapske leksike i stilistike. U najpoznatijem arapskom rječniku Lisanul-arab, u pojašnjenju pojma šeqqa, se kaže: 'Kada želimo istaći da je nastupilo ili se pojavilo jutro, upotrijebit ćemo sintagmu: šeqqa-s-subhu, ješuqqu, šeqqan. U hadisu stoji: 'Kada je nastupilo jutro (šeqqal-fedžru), naredio nam je da obavimo sabah-namaz.' Po istom principu, kažemo da riječi 'inšeqqal-l-kamer' znače: Mjesec se pojavio, raspršila se njegova svjetlost, čime se aludira na pojavu istine i njenu jasnoću poput mjeseca u uštapu, koji svojom pojavom razbija tmine noći."

Na kraju kaže: „Ko i pored svih navedenih slabosti i prigovora, bude vjerovao u autentičnost navedenih predaja, prihvatajući ih srcem i dušom, i kome oponiranje kategoričnim tradicionalnim i racionalnim dokazima bude lakše od oponiranja Amru i Zejdu, i povjeruje da je, sa racionalnog aspekta, takvo nešto moguće, i pored činjenice da niko od četverice pravovjernih halifa, niti starijih ashaba, nije prenio ovaj događaj, i koristio ga kao dokaz, a kamoli da je dostigao stepen tevatura, on nema pravo ovo pitanje staviti u istu ravan sa ostalim doktrinarnim pitanjima, i na taj način od Kur'ana odvratiti slobodnomisleće ljude i sljedbenike dokaza."

Ovdje se završava Ridino pojašnjenje ovog pitanja. Na prvi pogled, ono i ne izgleda toliko strašno, zapravo moglo bi se u određenoj mjeri i prihvatiti, ali će nas naredni redovi potpuno razuvjeriti u tome.

Slijedi odgovor na njegove prigovore, istim redoslijedom koji je on koristio.

1 „Medželletul-menar", 30/5/363. – 365.

Prvo: Prigovor na niz prenosilaca

1- Negiranje tevatura

Mutevatir-formu ovog hadisa prihvatili su i potvrdili svi najpoznatiji, raniji i noviji, hadiski stručnjaci.

Rekao je Ibn Kesir: „Ovo se desilo u Poslanikovom vremenu, kao što se navodi u mutevatir-predajama, sa vjerodostojnim nizom prenosilaca."[2]

Rekao je El-Kettani: „Rekao je Tadž ibn Es-Subki u komentaru na Muhtesaru ibn Hadžib, iz oblasti pravne teorije: 'Ono što ja smatram ispravnim jeste da su predaje koje govore o raspolućenju Mjeseca dostigle stepen tevatura. O njemu govore Kur'an i vjerodostojna predanja zabilježena u dva Sahiha, različitim putevima. Između ostalog, prenosi ga Šu'be od Sulejmana ibn Mihrana, on od Ibrahima, a Ibrahim od Ebu M'amera i na kraju od Ibn Mes'uda, a tu su i drugi putevi predanja, što ne ostavlja nimalo prostora sumnji u njegov tevatur (uzastopnost).'"

Rekao je Kadi 'Ijad u „Šifau", nakon što je objasnio da je većina Poslanikovih čuda (nadnaravnih djela) kategorične naravi: „Što se tiče raspolućenja Mjeseca, ono je potvrđeno Kur'anom, od čijeg vanjskog značenja nije dozvoljeno odstupiti osim sa jasnim dokazom. Sve nedoumice oko značenja ovog ajeta razjasnile su mnogobrojne vjerodostojne predaje, prenesene različitim putevima. Naše ubjeđenje u to ne mogu poljuljati mišljenja koja oponiraju jasnim vjerskim temeljima, a našu pažnju ne privlače nesuvislosti zabludjelih novotara, koji, svojim tumačenjem, potiču sumnje kod ljudi slabog imana, naprotiv gordo stojimo pred takvim mišljenjima i vraćamo ih u lice onima koji su ih izrekli."

Ibn Hadžer u „El-Emaliju" veli: „Komentatori Kur'ana i historičari jedinstveni su u pogledu autentičnosti ovog događaja, koji, od ashaba, prenose Alija, Ibn Mes'ud, Huzejfe, Džubejr ibn Mut'im, Ibn Omer, Ibn Abbas, Enes i drugi."

Rekao je Kurtubi u „El-Mufhimu": „Veliki broj ashaba prenio je ovaj događaj, a od njih veliki broj tabiina i kasnijih generacija učenjaka."

---

2 „Tefsir Ibn Kesir", 4/261.

U „El-Mevahibul-ledunijje" se kaže: „Hadise koji govore o raspolućenju Mjeseca, u vjerodostojnoj i autentičnoj formi, prenijela je skupina ashaba, među kojima su: Enes, Ibn Mes'ud, Ibn Abbas, Alija, Huzejfe, Džubejr ibn Mut'im, Ibn Omer i drugi."

Rekao je Ibn Abdul-Berr: „U prenošenju i bilježenju događaja raspolućenja Mjeseca učestvovao je veliki broj ashaba, tabiina, i svih kasnijih generacija, sve do današnjeg dana. Njegovu utemeljenost pojačava kur'anski ajet."

U komentaru na El-Irakijev „Elfijetu-s-sijer", El-Munavi je rekao: „O raspolućenju Mjeseca preneseni su, metevatir-predanjem, dobri hadisi, kao što je pojasnio Tadž es-Subki i drugi."[1] Sličnog stava je i Ibn Hadžer.[2]

2- Prigovor na vjerodostojnost seneda (niza prenosilaca)

Kada bismo i prihvatili prethodni prigovor i složili se s konstatacijom da spomenuti događaj nije potvrđen mutevatir-predanjem, ono što sa sigurnošću možemo tvrditi jeste da se radi o vjerodostojnom hadisu, u čiju vjerodostojnost i potvrđenost nema nikakve sumnje. Pokušaji Rešida Ride da ospori njegovu vjerodostojnost su očajni i besmisleni. Dovoljno je, u ovom kontekstu, navesti da su događaj raspolućenja Mjeseca zabilježili El-Buhari i Muslim u svojim zbirkama (Sahihu) od najmanje trojice ashaba, i da je on općeprihvaćen (kao vjerodostojan) kod hadiskih stručnjaka.

Hafiz Ibn Salah prenio je jednoglasno mišljenje islamskog ummeta u pogledu obaveze postupanja po hadisu, oko čije vjerodostojnosti su, El-Buhari i Muslim, imali usaglašen stav (muttefekun alejhi). S njim se slaže i hafiz El-Iraki, koji ovo mišljenje bilježi od velikog broja istaknutih učenjaka.[3]

1 „Nezmul-mutenasir fil-hadisil-mutevatir", 222.

2 „Fethul-bari", 7/222.

3 „Muakddimetu Ibn Salah" sa komentarom od El-Irakija, 43.

Ne stoji ni prigovor da se Enesova i Ibn Abbasova verzija ovog događaja ne mogu prihvatiti zbog prekinutosti niza između ashaba i Poslanika (mursel), sallallahu alejhi ve sellem, jer se mursel ashaba (tj. hadis u kojem mlađi ashab ne spominje ime starijeg ashaba od kojeg je čuo hadis), prihvata kao dokaz. Štaviše, Ibn Salah, u „Ulumul-hadis", izričito tvrdi „da hadis koji u teoriji islamskog prava označavaju kao mursel ashaba, ustvari i nije mursel, nego se tretira kao hadis sa spojenim nizom do Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem (elmevsulul-musned)".[4]

Rekao je El-Iraki: „Iako su hadiski stručnjaci, mursel ashaba općenito uvrstili u mursel-hadis, oni nemaju dvojbe oko toga da se ova vrsta hadisa koristi kao argument."[5]

U slučaju da isključimo ove predaje, zbog prekinutosti niza, i dalje nam ostaju Ibn Mesu'dova verzija koja nije mursel, a koja govori o njegovom personalnom iskustvu viđenja raspolućenog Mjeseca, kao i Alijina, Huzejfina, Ibn Mut'imova i Ibn Omerova verzija, radijallahu anhum.[6]

Drugo: Prigovor na tekst hadisa

Odbacivanje Ibn Mes'udove verzije, oko koje su se usaglasili El-Buhari i Muslim, navodno zbog međusobno oprečnih izraza, korištenih u različitim tekstualnim formama ovog hadisa, u najmanju ruku je čudno.

Verzije „Mjesec se raspolutio u Mekki" i „... dok smo bili na Mini", nisu oprečne jedna drugoj, jer Mina je dio Mekke, ili je „u Mekki", aluzija na period prije Hidžre. Rekao je Ibn Hadžer: „Ove dvije verzije moguće je pomiriti ili tako što ćemo reći da se događaj desio dva puta, ili samo da se desio na Mini, jer bismo u tom slučaju imali jedno mjesto događanja, s obzirom da se za Minu kaže da je u Mekki, ali ne i obrnuto. To potvrđuje i činjenica da se u verziji u kojoj se spominje Mina, kaže: „...dok smo bili na Mini", dok se u verziji koja, kao mjesto događaja, navodi Mekku, kaže: „Mjesec se raspolutio u Mekki", čime se želi reći: događaj raspolućenja Mjeseca desio se u mekkanskom periodu objave, prije hidžre u Medinu. Ovo je ujedno i odgovor Ed-Davudiju koji smatra da su ove dvije verzije oprečne jedna drugoj, a Allah najbolje zna."[7]

---

4 „Ulumul-hadisi", 75.

5 Prethodni izvor, 76.

6 „Fethul-bari", 6/730.

7 „Fethul-bari", 7/223.

Također je rekao: „U jednoj od Ibn Merdevejhovih verzija ovog hadisa pojašnjena je namjera riječi 'u Mekki.' Tamo se kaže: 'Mjesec se raspolutio u Poslanikovo vrijeme, dok smo još bili u Mekki, prije odlaska u Medinu.' Ibn Mes'ud ovdje pojašnjava da spominjanje Mekke ima za cilj ukazati da se događaj desio prije Hidžre, a velika je mogućnost da su te noći bili na Mini."[1]

Također, nema oprečnosti između verzija:

„Vidio sam raspolućen Mjesec iznad brda, tako da se između njegova dva dijela naziralo brdo", „Pokazao im je Mjesec razdvojen na dva dijela, a između njih se nazirala Hira", „Mjesec se razdvojio na dva dijela, jedan dio bio je iznad brda, a drugi niže njega", jer su sve one približnog i srodnog značenja.

Ostale su dvije verzije, koje bi, po svom vanjskom značenju, mogle biti oprečne jedna drugoj, prva je: „Vidio sam Mjesec razdvojen na dva dijela, jedan dio bio je iznad Ebu Kubejsa, a drugi iznad Suvejde", a druga: „Mjesec se razdvojio na dva dijela, jedan dio bio je iznad Safe, a drugi iznad Merve", ali se ni u ovom slučaju ne radi o oprečnosti, nego o različitim pozicijama s kojih je posmatran ovaj događaj. Ako čovjek posmatra iz jedne pozicije, vidjet će Mjesec iznad Ebu Kubejsa, a ako promijeni poziciju, Mjesec će biti iznad Safe, i sl. Moguće je, također, da se radilo o različitim pravcima iz kojih je događaj posmatran.

Rekao je Ibn Hadžer: „Verzija: 'Vidio sam Mjesec razdvojen na dva dijela, jedan dio bio je iznad Ebu Kubejsa, a drugi iznad Suvejde', Suvejda je deminutiv od Sevda, a označava područje izvan Mekke, na kojem se nalazi brdo. Što se tiče riječi Ibn Mes'uda: '...jedan dio bio je iznad Ebu Kubejsa', moguće je da je iz njegovog ugla posmatranja cijelog događaja sa Mine izgledalo kao da se Mjesec nalazi iznad Ebu Kubejsa, tj. da se Ibn Mes'ud uspeo na neko uzvišenje i jednim dijelom vidio brdo Ebu Kubejs. Postoji vjerovatnoća da je raspolućenje Mjeseca potrajalo sve do Ibn Mes'udovog povratka u Mekku, pa ga je zbog toga vidio na spomenuti način, ali to je tumačenje daleko od ispravnog. Većina predaja vodi zaključku da se događaj desio pred sami zalazak Mjeseca, što potvrđuju izjave direktnih svjedoka koji su viđenje vezali za pravac brda, a postoji mogućnost da se raspolućenje desilo pri njegovoj pojavi, jer se u nekim predajama kaže 'u noći uštapa.' Moguće je da se,

1 Prethodni izvor.

u slučaju pojma Ebu Kubejs, radilo o slobodnom izrazu nekih prenosilaca, budući da je krajnja namjera svih njih bila potvrda viđenja raspolućenog Mjeseca, čiji je jedan dio bio iznad jednog, a drugi iznad drugog brda. Cijelu stvar ne mijenja izjava prenosioca: '...a između njih se naziralo brdo', tj. između dvije različite skupine koje su posmatrale Mjesec, jer ako se jedna skupina nalazila desno, a jedna lijevo, može se reći da je brdo bilo između njih. Isto to se može reći za bilo koje drugo brdo."[2]

U jednoj od Muslimovih verzija, koju je prenio Enes, radijallahu anhu, navodi se „da su stanovnici Mekke tražili od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, neki znak (dokaz, čudo), koji će potvrditi njegove riječi, pa im je on, dva puta, pokazao raspolućenje Mjeseca"[3].

Ova verzija sadrži odgovor na sve spomenute nejasnoće. Prema njoj, događaj raspolućenja Mjeseca desio se dva puta, prvi put je viđen iznad brda Ebu Kubejs, a drugi put iznad Safe, iako su neki hadiski učenjaci izrazili sumnju u pogledu riječi „dva puta" (merretejni), smatrajući da se radi o iskrivljenoj formi riječi „dvije skupine" (firkatejni).[4]

U slučaju da prihvatimo tezu o postajanju oprečnosti između različitih verzija, time, ni na koji način, ne bismo ugrozili hadis u njegovoj osnovi. Krajnje što bismo tada mogli reći jeste da je Ibn Mes'ud, ili neko drugi iz niza prenosilaca, pobrkao imena brda, pa je jednom vidio raspolućen Mjesec između Ebu Kubejsa i Suvejde, a drugi put između Safe i Merve, dok u vezi samog događaja (raspolućenja Mjeseca), da li se desio ili nije, nisu zabilježene bilo kakve dvojbe, sumnje ili brkanje pojmova.

Ili, ako zbog svega navedenog, u krajnjem slučaju, prihvatimo tezu po kojoj se Ibn Mes'udova verzija nikako ne može prihvatiti kao argument, šta ćemo uraditi sa Alijinom, Huzejfinom, Ibn Mut'imovom i Ibn Omerovom verzijom hadisa?

2 „Fethul-bari", 7/223.

3 Muslim, 2802.

4 „Fethul-bari", 7/222.

Treće: Kosmička dilema

Prigovor da je za potvrdu jednog ovakvog planetarnog događaja potrebno sigurno i uvjerljivo predanje, ne stoji, jer je forma u kojoj je on zabilježen upravo takva i ne ostavlja prostora nedoumicama. Zabilježen je u najvjerodostojnijim zbirkama hadisa, i, prema jasnom očitovanju učenjaka hadisa, u formi mutevatira, ili više od toga, spomenut je u Kur'anu, i predmet je jednoglasnog mišljenja islamskih učenjaka. Štaviše, ovaj događaj su, u svojim knjigama, zabilježili neki nemuslimanski historičari, koji su živjeli u to vrijeme. O tome Ibn Kesir kaže: „Više putnika je posvjedočilo da su, putujući kroz Indiju, vidjeli hram na kojem je pisalo: 'Sagrađen je u noći u kojoj se desilo raspolućenje Mjeseca.'"[1]

I sam Rešid Rida kaže: „Hafiz El-Mizzi prenio je od Ibn Tejmijje da su neki muslimanski putnici, koji su posjetili Indiju, vidjeli stari hram na kojem je pisalo da je sagrađen u noći raspolućenja Mjeseca. Sjećam se da sam nekada, u nekoj knjizi ili novinama, pročitao da je ovaj događaj viđen i u Kini."[2]

U jednom svom televizijskom nastupu, dr. Zaglul Nedžar je, na pitanje voditelja: „Da li kur'anske riječi: 'Približio se čas i Mjesec se raspolutio', sadrže čudesnu nedostižnost (i'džaz), odgovorio: „Ispričat ću vam interesantan događaj koji mi se desio u vezi sa ovim ajetom. Dok sam, jedne prilike, držao predavanje na Univerzitetu Cardif u Velikoj Britaniji, među prisutnima se zapodjenula žestoka rasprava oko naučne nadnaravnosti Kur'ana. Usred rasprave ustao je jedan muslimanski mladić i rekao: 'Gospodine, da li u riječima Uzvišenog: Približio se čas i Mjesec se raspolutio', prepoznajete crte naučne nadnaravnosti Kur'ana?' Odgovorio sam: 'Ne, naučnu nadnaravnost (čudesnost) tumači nauka, a mudžize (nadnaravna djela, čuda), o kojima govori Kur'an, nauka ne može objasniti. Mudžiza je natprirodno djelo (fenomen), neuobičajen događaj, koji nije moguće tumačiti kroz prizmu ustaljenih i nepromjenjivih zakonitosti. Raspolućenje Mjeseca je, upravo, mudžiza koja se dogodila Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, kao potvrda njegovog poslanstva i poslanice. Osjetilna čuda (mudžize) su istinito svjedočanstvo za sve

1 „El-Bidaje ven-nihaje", Ibn Kesir, 6/77.

2 „Medželletul-menar", 30/5/362.

one koji su ih imali priliku vidjeti, i da ona nisu zabilježena u Kur'anu i vjerodostojnoj tradiciji, ne bismo bili dužni vjerovati u njih, ali pošto su zabilježena i jednim i drugim putem, naša je obaveza prihvatiti ih u onoj formi u kojoj su nam prenesena, i vjerovati da je Allah svemoguć.' Zatim sam citirao vjerodostojna predanja koja govore o raspolućenju Mjeseca. Nakon što sam završio svoje izlaganje, ustao je mladić po imenu Davud Musa Bitkuk, predsjednik Islamske partije Britanije, i obratio mi se riječima: 'Gospodine, mogu li samo nešto dodati?' 'Izvoli', rekao sam. 'Prije nego što sam postao musliman', započeo je svoju životnu priču ovaj mladić, 'bavio sam se istraživanjem vjera. Jednom sam, od muslimanskog studenta, na poklon dobio Prijevod značenja Kur'ana, na čemu sam mu se srdačno zahvalio, a knjigu sam ponio kući. Kada sam prvi put čitao ovaj prijevod, slučajno ili ne, otvorio sam stranicu na kojoj je pisalo: 'Približio se čas i Mjesec se raspolutio'. Pomislio sam u sebi: 'Šta je ovo, kako je moguće da se Mjesec rascijepi, a zatim ponovo spoji u jednu cjelinu?! Koja je sila u stanju uraditi takvo nešto?!' Ovaj citat je u meni ubio svaku želju za nastavkom čitanja i proučavanja Prijevoda Kur'ana. Posvetio sam se drugim pitanjima, pokušavajući sve to zaboraviti, međutim Uzvišeni Allah, koji je znao za moju iskrenu namjeru u traženju istine, htio je da jednog dana na britanskoj državnoj televiziji gledam debatu u kojoj su učestvovali jedan britanski analitičar i trojica američkih astronomskih stručnjaka. Na kraju se u raspravu uključio i voditelj emisije koji je uputio žestoku kritiku na račun izdvajanja enormnih finansijskih sredstava za putovanja u svemir u vrijeme kada svijet potresaju problemi gladi, siromaštva, zaostalosti i raznoraznih oboljenja. Pojasnio je, kako on smatra, da bi bolje i efikasnije bilo ista ta sredstva preusmjeriti u razvoj i napredak ljudskog roda. Naučnici su svoje stajalište branili činjenicom pozitivne refleksije astronomskih otkrića na različite društvene aspekte, i njihove uspješne primjene u medicini, industriji, agronomiji i drugim društvenim oblastima. U raspravi se došlo i do pitanja slijetanja čovjeka na površinu Mjeseca, kao najskupljeg putovanja u svemir ikada poduzetog. Ovo putovanje koštalo je Ameriku milijarde dolara. Kada je voditelj čuo za ovu informaciju, povikao je iz sveg glasa: 'Milijarde dolara!!! Koja je to ludost, utrošiti milijarde dolara, kako bi se postavila američka zastava na Mjesečevo tlo?!' 'Ne, nije to bio cilj', odgovorili su oni, 'upravo u to vrijeme vršili smo istraživanja o unutarnjoj strukturi Mjeseca, i ovo putovanje nam je pomoglo u otkrivanju činjenice, u koju bi bilo teško uvjeriti ljude i sa duplo većim sredstvima, a to je činjenica da se nekada u prošlosti desilo rascjepljenje Mjeseca,

a zatim njegovo ponovno sjedinjenje.' 'A otkud vam takav zaključak', upitao ih je voditelj. 'Otkrili smo da je prostor između površine i unutrašnjosti Mjeseca razdvojen naslagama metamorfnih stijena, a kada smo o svemu tome konsultirali geologe, rekli su nam da je to moguće samo ukoliko se desilo rascjepljenje i ponovno spajanje Mjeseca!' Skočio sam sa stolice od dragosti i rekao: 'Otkrivanje mudžize (činjenice) koju je Allah, dželle šanuhu, pokazao Svom Poslaniku prije četrnaest vijekova, koštalo je Amerikance milijarde dolara. Vjerovatno je islam istinita vjera, za kojom tragam. Ponovo sam se vratio proučavanju Kur'ana, pročitao sam cijelu suru El-Kamer, koja je bila uzrokom mog primanja islama.'"[1]

I da nije ove potvrde od strane nemuslimana, mogao bi se naći izgovor za njihovu neupućenost u ovaj događaj. Naime, razlog toga, prije svega, treba tražiti u vremenskim razlikama izlaska (pojavljivanja) Mjeseca, ali i u kratkom trajanju rascjepljenja, koje je mogao vidjeti samo onaj ko se ranije pripremio za njega i precizno pratio tok cijelog događaja, i drugi razlozi o kojima Ibn Hadžer detaljno govori u „El-Fethu".[2]

Safijurrahman el-Mubarekfuri rekao je: „Znaj da su hadisi, navedeni u ovom poglavlju, vjerodostojni i eksplicitni u potvrđivanju mudžize rascjepljenja Mjeseca." Ibn Abdul-Berr kaže: „U prenošenju i bilježenju događaja raspolućenja Mjeseca učestvovao je veliki broj ashaba, tabiina, i svih kasnijih generacija, sve do današnjeg dana. Njegovu utemeljenost pojačava kur'anski ajet. Nakon ovoga, osporavateljima ne preostaje nikakav argument. Mjesec se u različitim područjima pojavljuje u različitim vremenima. Također, sam događaj rascjepljenja Mjeseca nije potrajao dugo, i kod većine ljudi (izuzev onih koji su se nalazili u Mekki) nije postojao motiv za njegovim posmatranjem, no i pored toga, izvještaj mekkanskih izaslanika, koje su Kurejšije poslali u različitim pravcima kako bi se podrobnije raspitali o svemu, bili su zapanjujući: većina onih s kojima su se susreli, a posebno oni koji su tu noć proveli u putovanju, obavijestili su ih da su vidjeli kako se Mjesec raspolutio, a to je donekle i razumljivo kada se ima u vidu činjenica da putnici putuju uz Mjesečevu svjetlost i nije im teško zapaziti bilo kakvu promjenu na njemu."

---

1 Kuvajtski časopis „El-Vetan", br. 9747, izdanje od 29.3.2003., autor teksta Hamid el-'Alijj.

2 „Fethul-bari", 7/224., 225.

Rekao je Zedžadž u „Me'anil-Kur'an": „Neke novotarske skupine, čije se učenje zasniva na idejama koje su u suprotnosti sa islamskim učenjem, negirali su mudžizu raspolućenja Mjeseca. Njihovo negiranje nema nikakvu podlogu u zdravom razumu, jer je Mjesec Božije stvorenje, s kojim On, kao i sa drugim Svojim stvorenjima, upravlja i radi šta Mu je volja. On će mu na kraju, kada nastupi Sudnji dan, oduzeti sjaj i učiniti da nestane. Na njihove riječi: 'da se ovaj događaj uopće desio, sigurno bi bio zabilježen mutevatir-predanjem, i svi stanovnici Zemlje jednako bi znali za njega, a ne samo stanovnici Mekke', odgovaramo: 'Događaj se desio noću kada većina ljudi spava, i vrata kuća su zaključana, i kada je malo onih koji posmatraju Mjesec. Sasvim je moguće da se na nebu pojavi Mjesec i sjajne zvijezde, a da to samo pojedinci primijete. Tako je bilo i u slučaju rascjepljenja Mjeseca, koje se desilo noću, u vrijeme kada većina stanovnika Zemlje nije obraćala pažnju na to, ruku na srce, nije ni znala da će se desiti, za razliku od stanovnika Mekke koji su to tražili od Poslanika i s punom pažnjom čekali da se desi.' Ne može se isključiti ni mogućnost da je te noći Mjesec bio u položaju u kojem su ga mogli vidjeti stanovnici nekih područja, za razliku od drugih kojima je on bio 'skriven', kao što je slučaj i sa pomračenjem Mjeseca, koje mogu vidjeti samo stanovnici nekih područja."

Rekao je El-Hattabi: „Rascjepljenje Mjeseca je veliko čudo (nadnaravno djelo), s kojim gotovo da se ne može porediti niti jedno ranije čudo, dato prijašnjim poslanicima, iz razloga što se ono desilo u dalekim nebeskim prostranstvima, suprotno svim poznatim prirodnim zakonitostima, i nije od vrste koju je moguće tražiti u prevari i lukavštini, i upravo zato je, kao dokaz, uvjerljivije od drugih čuda. Nekim ljudima sve to nije bilo dovoljno, da bi prihvatili ovaj dokaz, nego su tražili načina kako da ga zanegiraju, pa su rekli: 'Ako se ovaj događaj zaista desio, zašto on nije bio jednako dostupan svim ljudima, s obzirom da je riječ o materijalnoj pojavi, koju je moguće zapaziti osjetilima, i svi ljudi imaju jednaku potrebu i pravo s njome se suočiti i gledati je licem u lice. Dodajmo tome da su bili ispunjeni svi potrebni preduvjeti za viđenje do tada neviđenog i stranog, i prenošenje i bilježenje nepoznatog, i da ima ikakve osnove za to, ovaj događaj bio bi ovjekovječen u astronomskim knjigama, a nije. Zar je moguće da je među autorima ovih knjiga postojao prešutan konsenzus o ignoriranju ovako važnog događaja, ako se uopće i desio?' Odgovor na navedenu sumnju jeste da se ovaj konkretni događaj, po mnogo čemu, razlikuje od stvari s kojim su ga uporedili, jer se on desio

na insistiranje određene grupe ljudi i desio se noću, budući da Mjesec ne ostavlja nikakvog traga danju. Specifikum noći jeste u tome što je ona predviđena za san i odmor, a i onaj ko se u to vrijeme nađe u pustinji ili na otvorenom prostoru, prije će se zabaviti nekim drugim stvarima, razgovorom i sl., negoli posmatranjem Mjeseca i zvijezda. Malo je izvjesno da će se oni toliko predati posmatranju Mjeseca, da će pratiti svaki njegov pokret i uočiti svaku eventualnu promjenu na njemu. Moguće je da se Mjesec rascijepio a da većina ljudi to nije ni primijetila, sa izuzetkom male grupice koja je znala za njega, jer ga je tražila i iščekivala. Možda se to upravo desilo u kratkom vremenskom intervalu u kojem je bio vidljiv golim okom. U svom djelu 'Tefsirul-Kebir', nakon što je potvrdio ovu mudžizu, Er-Razi je kazao: 'Što se tiče historičara, oni su je zanemarili s obzirom da se astrolozi najviše bave historijom. Kada se ova mudžiza dogodila, kazali su da je to bio događaj sličan pomračenju Mjeseca. Kazali su da se nešto, na nekom području, vjerovatno i pojavilo na nebu što je imalo veličinu polovine Mjeseca, pa su ga zbog toga zanemarili u svojim historijskim zapisima. Međutim, Kur'an je najveći dokaz i najveća potvrda da se to sigurno i dogodilo. On nesumnjivo o tome govori, a i Istinoljubivi je o njemu obavijestio, tako da je obaveza da taj događaj sa ubjeđenjem smatramo istinitim. Samo pokvarenjaci mogu kazati da se Mjesec nije raspolutio, a nakon toga ponovo spojio. U nekoliko navrata već smo govorili da je moguće da se u kosmosu dogode neke promjene, tako da govor o tome nećemo opet ponavljati.'"[1]

Četvrto: Temeljna dilema

Odgovor na ovu sumnju sadrži neprihvatanje (negiranje) i djelimično prihvatanje oponentovih tvrdnji.

a. Neprihvatanje u smislu negiranja (odbacivanja) da se ovaj događaj desio neposredno nakon što su mušrici tražili od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, da im pokaže neki znak (ajet, koji potvrđuje njegovo poslanstvo).

Rekao je Ibn Hadžer: „Nisam zapazio da se i u jednoj verziji ovog hadisa događaj rascjepljenja dovodi u direktnu vezu sa zahtjevom

1 „Tuhfetul-ahvezi bi šerhi Džami-t-Tirmizi", 6/342. – 343.

Kurejšija, osim u hadisu Enesa."[2] A Enes, prema svjedočenju samog Rešida Ride, nije bio njegov direktni učesnik. A ako bismo i prihvatili ovu tvrdnju, nikako se ne bismo mogli pomiriti sa tvrdnjom da ih Allah, dželle šanuhu, nije kaznio zbog toga, naprotiv kaznio ih je takvom glađu da su bili primorani jesti sve do čega su došli, pa i meso strvi.

Prenosi Ibn Mes'ud da je Kurejšije pogodila takva glad, da su jeli sve do čega su došli, životinjsku kožu, strv i lešinu. Nekima od njih se, od siline gladi, kada bi pogledao u nebo, činilo da otamo dolazi dim. To je natjeralo Ebu Sufjana da ode do Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i požali mu se na ovakvo stanje. Rekao mu je: „Muhammede, zar ti ne naređuješ pokornost Allahu i održavanje rodbinskih veza? Vidiš li u kakvom je stanju tvoj rod, zamoli Allaha da im pomogne!" Allah, dželle šanuhu, je u povodu toga objavio: „Zato sačekaj dan kad će im se činiti da prema nebu vide vidljiv dim"[3], do ajeta: „Mi ćemo patnju malo-pomalo otklanjati i vi ćete se sigurno u mnogobožačku vjeru vratiti; ali onog Dana kada ih svom silom zgrabimo, zbilja ćemo ih kazniti."[4] Riječima „...kada ih svom silom zgrabimo", aludira se na njihov veliki poraz na Bedru. Desio (desit će se) se dim, veliki poraz (el-batšetul-kubra), sigurna kazna (smrt, obračun na Sudnjem danu) i pobjeda Rimljana nagoviještena u suri Er-Rum.[5]

Allah, dželle šanuhu, također ih je kaznio u bitki na Bedru, pogibijom sedamdeset njihovih vojnika i zarobljavanjem drugih sedamdeset, a to je „el-batša" (veliki poraz) o kojoj govori Ibn Mes'ud.

Kaznio ih je i u bitki poznatoj kao „El-Ahzab" (saveznici), hladnim vjetrom koji je pogasio vatru na njihovim ognjištima, počupao šatore, i natjerao ih da se vrate u Mekku poraženi, i pognutih glava, kao što o tome govori sura El-Ahzab.

Na dan osvojenja Mekke, kažnjeni su gubitkom vlasti i uprave nad Mekkom, čime je okončan dugogodišnji period njihove nasilničke vladavine, pogažen njihov ponos i ugled, a sve to je vid Božije kazne.

---

2 „Fethul-bari", 7/221.

3 Prijevod značenja Ed-Duhan, 10.

4 Prijevod značenja Ed-Duhan, 15., 16.

5 Muttefekun alejhi, El-Buhari, 962., Muslim, 2798.

b. Prihvatanje (oponentovih tvrdnji) ogleda se u sljedećem:

1. Pod pretpostavkom da ih Allah, dželle šanuhu, nije kaznio zbog ustrajavanja u nevjerstvu i nakon što su vidjeli očite dokaze, za to postoji opravdan razlog, a on je Poslanikov boravak među njima, kao što Uzvišeni o tome kaže: **„Allah ih nije kaznio, jer si ti među njima bio; i Allah ih neće kazniti sve dok neki od njih mole da im se oprosti."**[1]

2. El-Hattabi spominje i drugi odgovor, u kojem se kaže da nisu svi stanovnici Mekke tražili od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, da im pokaže čudo, nego je to bio zahtjev jedne manje skupine.[2] Svi ljudi nisu bili okupljeni na jednom mjestu, kako bi posmatrali ovaj događaj, kao što je bilo u slučaju Musaovog okršaja sa čarobnjacima.

3. Opća kazna se nije desila i zbog toga što je Muhammed, alejhis-selam, posljednji poslanik, a njegov ummet, posljednji ummet, kao što kaže Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: „Mi smo zadnji u nastanku, a prvi na Sudnjem danu."[3] Da je Allah uništio ovaj ummet, na Zemlji ne bi ostao niko ko bi Ga iskreno obožavao, i bile bi dokinute mnoge zakonitosti, kao što je zakonitost razilaženja među ljudima, borbe dobra i zla, i dr.

4. Uzrok povlačenja Božije kazne može biti i to što je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, molio Allaha, dželle šanuhu, da njegov ummet ne uništi općom kaznom. Prenosi Sevban, radijallahu anhu, da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: „Allah mi je pokazao Zemlju, pa sam vidio njen istok i zapad. Vlast mog ummeta će dospjeti na cijeli prostor koji mi je pokazan. Data su mi dva blaga: crveno i bijelo. Molio sam svoga Gospodara da moj ummet ne kazni općom (sveobuhvatnom) kaznom i da vlast nad njim nikada ne prepusti njegovim neprijateljima, mimo njih samih, pa da ga on na različite načine kažnjava i zlostavlja, a On mi je odgovorio: 'O Muhammede, kada Ja nešto odredim, to se mora ispuniti. Tvoj ummet nikada neću kazniti općom kaznom, niti ću ikada vlast nad njim prepustiti neprijatelju, koji ne dolazi iz njihovih redova, pa makar se protiv njega podigli ljudi iz svih krajeva svijeta, sve dok ne počnu sami sebe uništavati i jedni druge za zarobljenike ne budu uzimali.'"[4]

---

1 Prijevod značenja El-Enfal, 33.

2 „Fethul-bari", 7/225.

3 Muttefekun alejhi, El-Buhari, 836, Muslim, 855.

4 Muslim, 2889.

5. Ovo čudo se razlikuje od čuda ranijih poslanika po tome što to, u isto vrijeme, nije i najveće Poslanikovo čudo, kao što je bilo u slučaju Salihove deve koja se pojavila iz stijene, nego je to bilo samo usputno čudo koje su tražili stanovnici Mekke, i koje je Allah dao Svome Poslaniku, kao odgovor na njegove molbe i besprijekornu čežnju za upućivanjem ljudi na Pravi put, koju je pokazivao. Ono se, dakle, desilo zbog njega, a ne zbog njih. Metoda koju Kur'an koristi u odgovoru nevjernicima, koji svoje vjerovanje u poslanike uvjetuju čudima (znakovima, ajetima), jeste da ih upućuje na dvije stvari: vjerske dokaze (čuda, el-ajatu-š-šer'ijje) i kosmičke dokaze ili dokaze u Njegovom stvaranju (el-ajatul-kevnijje).

O prvoj vrsti dokaza govore riječi Uzvišenog: **„I govore: 'Zašto mu od Gospodara njegova nisu neka čuda poslana?' Reci: 'Čuda su jedino u Allaha, a ja samo jasno opominjem.' A zar im nije dosta to što Mi tebi objavljujemo Knjigu koja im se kazuje; u njoj je, doista, blagodat i pouka narodu koji vjeruje."**[5]

O kosmičkim dokazima (čudima Božijeg stvaranja) govore naredni ajeti:

„Oni govore: 'Zašto mu Gospodar njegov ne pošalje kakvo čudo!' Reci: 'Allah je kadar da pošalje čudo, ali većina njih ne zna.' Sve životinje koje po Zemlji hode i sve ptice koje na krilima svojim lete svjetovi su poput vas – u Knjizi Mi nismo ništa izostavili – i sakupit će se poslije pred Gospodarom svojim"[6];

„A koliko ima znamenja na nebesima i na Zemlji pored kojih prolaze, od kojih oni glave okreću!"[7];

„I zašto oni ne promisle o carstvu nebesa i Zemlje i o svemu onome što je On stvorio, i da im se, možda, kraj njihov primakao? Pa u koje će riječi, ako ne u Kur'an vjerovati?"[8]

5 Prijevod značenja El-'Ankebut, 50. – 51.

6 Prijevod značenja El-En'am, 37. – 38.

7 Prijevod značenja, Jusuf, 105.

8 Prijevod značenja El-E'araf, 185.

Većina ajeta u suri El-En'am je od ove vrste, kao što su sljedeći ajeti:

„Allah čini da zrnje i košpice prokliju. On iz neživa izvodi živo, iz živa neživo – to vam je, eto, Allah, pa kuda se onda odmećete? On čini da zora sviće, On je noć odredio za počinak, a Sunce i Mjesec za računanje vremena; to je odredba Silnoga, Sveznajućeg. On vam je stvorio zvijezde da se po njima u mraku upravljate, na kopnu i moru. – Mi potanko objašnjavamo znamenja Naša ljudima koji znaju. On vas stvara od jednog čovjeka da na zemlji živite i da u njoj sahranjeni budete. – Mi potanko pružamo dokaze ljudima koji razumiju."[1]

Niz se nastavlja sve do riječi Uzvišenog: **„Oni se zaklinju Allahom, najtežom zakletvom, da će, ako im dođe čudo, sigurno zbog njega vjernici postati. Reci: 'Sva čuda su samo u Allaha!' A odakle vi znate da će oni, kad bi im ono došlo, vjernici postati"**[2], nakon čega Uzvišeni kaže: **„Kada bismo im meleke poslali, i kad bi im mrtvi progovorili, i kad bismo pred njih očigledno sve dokaze sabrali – oni opet ne bi vjerovali, osim ako bi Allah htio, ali većina njih ne zna."**[3]

Razlog zbog kojeg Kur'an upućuje na ove dvije vrste dokaza, krije se u jednostavnoj činjenici: onaj ko ne prihvati ove dokaze, neće nikada povjerovati i krenuti Pravim putem, što je nedvosmislena poruka prethodnog ajeta: „Kada bismo im meleke poslali, i kad bi im mrtvi progovorili, i kad bismo pred njih očigledno sve dokaze sabrali – oni opet ne bi vjerovali, osim ako bi Allah htio, ali većina njih ne zna."

Da bi dodatno potvrdio ovu činjenicu, Uzvišeni u istoj suri kaže: **„Ima onih koji dolaze da te slušaju[4], ali Mi smo na srca njihova zastore stavili, da Kur'an ne bi razumjeli, i gluhim ih učinili, pa i ako bi sve dokaze vidjeli, opet u njih ne bi povjerovali. A kada ti dolaze da se s tobom raspravljaju, govore oni koji ne vjeruju: 'To su samo izmišljotine naroda davnašnjih!'"**[5] Dakle, on sluša Kur'an, vjersko čudo (fenomen), i gleda svojim očima čuda Božijeg stvaranja, na koja ga upućuje Kur'an, i pored toga kaže: **„To su samo izmišljotine naroda davnašnjih!"**

1 Prijevod značenja El-En'am, 95. – 98.

2 Prijevod značenja El-En'am, 109.

3 Prijevod značenja El-En'am, 111.

4 Tj. dolaze da te slušaju dok učiš Kur'an. (Pogledati: „Tefsirul-dželalejni", 165.).

5 Prijevod značenja El-En'am, 25.

Uzvišeni, također, veli: „**A oni na kojima se ispuni Riječ Gospodara tvoga zaista neće vjerovati, makar im došli svi dokazi, sve dok ne dožive patnju nesnosnu.**"[6]

„**Odvratit ću od znamenja Mojih one koji se budu bez ikakva osnova na Zemlji oholili. I kakav god oni dokaz vide neće vjerovati: ako vide pravi put – neće ga kao put prihvatiti, a ako vide stranputicu – kao put će je prihvatiti. To zato što će dokaze Naše poricati i što će prema njima ravnodušni biti.**"[7] Tj. uzrok toga je njihovo negiranje vjerskih i kosmičkih dokaza (čuda). Allah, dželle šanuhu, znao je da rascjepljenje Mjeseca neće ostaviti nikakvog traga na njihovim crnim dušama, ali je ipak uslišio molbu Svog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i omogućio mu da svojim očima gleda u ovo izvanredno čudo, te tako iz stadija spoznajnog ubjeđenja ('ilmul-jekin) pređe u stadij istinskog ubjeđenja (hakkul-jekin). Zato Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, nije tražio od svog Gospodara druga čuda.[8]

6. Događanje ovog čuda nije bilo uvjetovano kaznom, ukoliko oni ne povjeruju u njega, kao što je bilo u slučaju Isaove molbe, da njegovom narodu Allah, dželle šanuhu spusti trpezu sa nebesa, a o čemu Uzvišeni kaže: „**Ja ću vam je spustiti – reče Allah – ali ću one među vama koji i poslije ne budu vjerovali kazniti kaznom kakvom nikoga na svijetu neću kazniti.**"[9]

Na osnovu ovoga znamo da je Poslanikov, sallallahu alejhi ve sellem, ummet izuzet iz ovog pravila.

6 Prijevod značenja Junus, 96. – 97.

7 Prijevod značenja El-E'araf, 146.

8 „El-'Idžazul-'ilmijj fil-Kur'an", Sejjid Džumejli, 10., „Ajatullahi fil-kevni", 7. – 14.

9 Prijevod značenja El-Maide, 115.

Peto: Prethodnim argumentima dodajemo konsenzus islamskih učenjaka u vezi sa ovim događajem

Rekao je Ibn Kesir u „Tefsiru": „U vezi s tim, tj. rascjepljenjem Mjeseca, postoji jednoglasno mišljenje islamskih učenjaka. Ono se desilo u Poslanikovo vrijeme i ubraja se u nadnaravna djela (čuda) koja su data poslanicima."[1]

Isti učenjak u svom drugom kapitalnom djelu, „El-Bidaje ven-nihaje", kaže: „Islamski učenjaci su saglasni oko toga da se rascjepljenje Mjeseca desilo u Poslanikovo vrijeme, a o tome govore mnogobrojni hadisi, preneseni različitim putevima, koji ne ostavljaju prostora bilo kakvim nedoumicama."[2] Potom je naveo sve hadise koji govore o tome i dao svoju završnu konstataciju: „Ovo su bile sve predaje koje se bilježe od značajnog broja ashaba. Događaj je toliko poznat da čak nije ni potrebno navoditi nizove prenosilaca do Poslanika, kako bi se on potvrdio, a uz to je naveden i u Kur'anu."[3]

Ebul-Fadl el-'Iraki u „Nazmus-sireti", kaže: „Od jednog Mjeseca postadoše dva dijela, jedan iznad, a drugi niže njega." I to se desilo dva puta[4], po konsenzusu, jasnom tekstu i mutevatir-predanju.[5]

Ibn Hadžer je prenio jednoglasno mišljenje učenjaka tefsira i autora Poslanikove biografije u vezi sa ovim događajem.[6]

Riječi Rešida Ride: „...on nema pravo ovo pitanje staviti u istu ravan sa ostalim doktrinarnim pitanjima", su u najmanju ruku čudne, jer traže od nas, da pitanje koje je spomenuo Kur'an i koje je do nas preneseno mutevatir-predanjem, i koje su raniji učenjaci uvrstili u svoje traktate

---

1 „Tefsirul-Kur'anil-azim", 4/261.

2 „El-Bidaje ven-nihaje", 6/74.

3 Prethodni izvor, 6/77.

4 Njegov učenik Ibn Hadžer, u komentaru na ove stihove, kaže: „Mislim da se riječi 'po konsenzusu' odnose na rascjepljenje, a ne na 'dva puta', jer mi nije poznato da je iko od hadiskih učenjaka sa sigurnošću tvrdio da se ovaj događaj desio dva puta. Autor 'El-Mevahiba' smatra da je ovdje došlo do zamjene riječi 'firkatejni' (dva dijela) sa riječju 'merretejni' (dva puta), što bi se moglo prihvatiti kao jedino ispravno obrazloženje, budući da se samo tako mogu pomiriti različite verzije."

5 „En-Nazmul-mutenasir", El-Kettani, 223.

6 Prethodni izvor.

i poslanice o islamskom vjerovanju, kao što su to uradili El-Bejheki i Ebu Nu'ajm, i mnogi drugi autori, u svojim knjigama, simboličnog naziva „Delailun-nubuvveti" (Dokazi poslanstva), razdvojimo od drugih doktrinarnih pitanja u koje su muslimani dužni vjerovati.[7]

Recimo da prihvatamo njegov govor u cijelosti, a samim time i tvrdnju da mudžiza rascjepljenja Mjeseca nije potvrđena, ali kako ćemo postupiti u slučaju drugih mudžiza, koje su također zabilježene u Kur'anu, poput noćnog putovanja, o kojem govori prvi ajet sure El-Isra: **„Hvaljen neka je Onaj koji je u jednom času noći preveo Svoga roba iz Hrama časnog u Hram daleki, čiju smo okolinu blagoslovili kako bismo mu neka znamenja Naša pokazali. – On, uistinu, sve čuje i sve vidi"**, i događaja poznatog kao „El-Fil", o kojem govori istoimena sura. Hoćemo li i njih negirati?

Onima koji negiraju Poslanikove mudžize postavljamo sljedeće pitanje: Da li vi negirate mudžizu (nadnaravnu pojavu) u njenoj osnovi (kao princip) ili negirate pojedinačne primjere koji su se desili Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem? Ako je to ovo drugo, kao što je slučaj sa većinom orijentlista i savremenih učenjaka, postavljamo vam dodatno pitanje: Ukoliko uistinu vjerujete u mudžizu kao princip (načelo), odakle vam pravo da sami birate koju ćete mudžizu prihvatiti, a koju odbaciti? Samo Allah može dati da se neka stvar desi suprotno uobičajenim tokovima, i niko nema pravo o tome suditi po vlastitom nahođenju. Za njegovu potvrdu dovoljno je vjerodostojno predanje (tradicija), a to što je ono nedokučivo ljudskom razumu, sasvim je razumljivo, s tog aspekta što mudžiza, po svojoj naravi, zbunjuje razum i mijenja stvarnost. Ako, pak, u potpunosti negirate Poslanikove mudžize, onda ste time zanegirali i mudžize ranijih poslanika, koji su istinitost svog poslanstva dokazivali upravo mudžizama (natprirodnim pojavama, djelima) i tako zadobijali naklonost i povjerenje naroda kojima su poslani. Negiranje poslaničkih mudžiza je ustvari negiranje njihovog poslanstva, Božije objave i svih vjera.

Nakon ovoga, osporavateljima mudžize rascjepljenja Mjeseca, ne preostaje nikakav argument. Sada ti je potpuno jasno kako je navedeno tumačenje, koje su zastupali neki savremeni učenjaci, Allah im se smilovao i oprostio im grijehe, širom otvorilo vrata opovrgavanju ove mudžize.

7 Bilješku o ovim knjigama naveo sam u Prvom poglavlju.

SADRŽAJ:

DRUGO POGLAVLJE

PRILOG

الأدلة الجلية على صدق خير البرية ﷺ

د. عبد المحسن بن زبن المطيري